

ZÁHADA ULOUPENÉHO ZLATA

rio press

W. E. Johns

**BIGGLES A ZÁHADA ULOUPENÉHO
ZLATA**

RIOPRESS

PRAHA

1997

Jako dopravní prostředek letadlo cestuje daleko a rychle, a když se mu to hodí, nezná žádné hranice.

Při pozorném sledování se ukázalo, že přinejmenším jedno letadlo, které na obloze nemělo co dělat, si létalo kam chtělo, kdy chtělo, a operovalo z jednoho kontinentu na druhý. Když se je ale Biggles se svou leteckou posádkou snažil lokalizovat, musel do vzduchu nad Austrálii, Afriku i Evropu. Letadla se totiž také dají sledovat – pokud rozumíte jejich stopám. Biggles vycházel z toho, že letadla potřebují k tomu, aby se udržela ve vzduchu, palivo. A pravidelné zásobování palivem zase nutně vyžaduje nějakou leteckou základnu.

V tomto příběhu je zosobněním praktického dopadu aktivit Mezinárodní policejní komise Marcel Brissac, francouzský letecký přidělenec pod velením kapitána Joudriera z pařížské Sureté, který z moci svého úřadu byl schopen vynechat formality, když stopa dosáhla až k francouzské severní Africe a hlavnímu městu Francie.

V tomto příběhu se také objevuje další zatvrzelý nepřítel, totiž Erich von Stalhein, bezohledný Prušák s ledovýmá očima, se kterým se Biggles už jednou utkal, což bylo ostatně nevyhnutelné, protože ten Němec byl, jak se tak říká, Bigglesův protějšek na druhé straně plotu. Pocházel ze staré vojenské rodiny a během války odešel z Wilhelmstrasse, aby se stal jedním z nejlepších Hitlerových zpravodajských důstojníků. Nyní, i když bez oficiálního zaměstnání, byl stále ještě tím, s kým se musí počítat, protože v jeho srdci ještě doutnaly válečné požáry – dá se říci, že k Bigglesově velké lítosti, protože navzdory jeho neumdlévající nenávisti vůči všemu

britskému, ten člověk měl v sobě až obdivuhodnou nezlomnost a sebekázeň.

Takže mezinárodní scéna s mnoha herci a rolemi rozehrála problém, který teď musí Biggles vyřešit.

BIGGLES MÁ NĚCO NA SRDCI

Přes domovské letiště Speciální letecké policie vanul studený východní vítr, přinášející s sebou potřhané závoje roztahané mlhoviny, která cedila svůj obsah v podobě pošmourného mrhlení na lesknoucí se betonové startovací dráhy.

Z okna kanceláře leteckých operací pozoroval bez zvláštního zájmu konstábl Hebblethwaite, známý jako Ginger, rozmazanou siluetu Konstelace startující na Kontinent. Algy Lacey seděl schoulený v židli u kamen a listoval si posledním vydáním časopisu Let. Bertie Lissie s nohama na rohu stolu slyšitelně zíval, jak si tak už vlastně mechanicky krouživými pohyby čistil skla svých brýlí. Biggles seděl u svého stolu opíraje se o hřbet levé ruky, zatímco se pravou probíral hromadou novinových výstřižků. Z hlavy motorového válce, který sloužil jako popelník, se linul vzhůru ke stropu tenký sloupek kouře.

Už tak dlouho mlčel, že Gingerově zvědavosti došla trpělivost. „O čem přemýšlíš?“

Biggles zvedl cigaretu z popelníku, oklepal popel a vzhlédl. „O přírodovědě,“ odpověděl stručně.

Gingerův výraz se pomalu měnil až v nedůvěru. „Co jsi to říkal?“

„Říkal jsem,“ odpovídal znovu trpělivě Biggles, „že přemýšlím o přírodovědě – totiž v jejím rámci.“

„O ptácích, zvířatech, motýlcích a takových věcech,“ zamumlal Bertie.

„Přesně tak, ale většinou spíš o zvířatech,“ odpověděl mu Biggles.

„A co je s nimi?“ chtěl vědět Bertie. „Já už jsem z tohohle odporného počasí celý zdřevěnělý. Chci tím jen říct, aby ses nenechal těma bestiema deprimovat. Já vím, co to je. Když jsem byl malej kluk, tak jsem míval takový sen, že mě honí tygr. Byl jsem úplně sám a beze zbraně, neměl jsem se kam vrátit, nikde nebyl ani jeden zatracený strom, na který by se dalo vlézt a ta příšerná bestie samý zuby a chlupy se pořád víc a víc přibližovala, až jsem už cítil její horký dech na –“

„Dobrá, dobrá,“ netrpělivě ho přerušil Biggles. „O co se to tady pokoušíš? Chceš si snad přivolat nervový záchvat nebo co? Hádám, že tě ten tygr nikdy nedohonil?“

„Nedohonil. Vždycky jsem se stihnul včas vzbudit.“

Biggles si hlasitě povzdechl. „Jaká škoda!“

Bertie vypadal, že se ho to dotklo. „Ta poznámka se mi vůbec nelíbí,“ protestoval. „Co tím chceš říct – škoda?“

„No, kdyby se ti býval byl zakousnul do krku, tak jsi nám místo téhle nudy mohl vyprávět jaké to je, když se člověk stane tygří snídání.“

Ted' se do toho vložil Algy. „Jestli se tady vy dva snažíte mě rozveselit, tak to se vám tedy vůbec nedaří,“ pronesl chladně. „A k čemu vůbec jsou tyhle nesmysly o zvířatech?“

„Opravdu chcete, abych vám to řekl?“ ptal se Biggles.

„Jen do toho,“ pobízel ho Ginger. „Začíná to tady mít atmosféru jako v přeplněné márnici!“

„Tak dobrá,“ souhlasil Biggles. „Tak tedy, ti z vás, co vědí něco o přírodovědě, si možná všimli, že jak civilizace postupuje přes velké otevřené prostory, ta

nejnebezpečnější zvířata před ní ustupují. To znamená, že ta zvířata, která se odmítají chovat spořádaně, se musí buď podrobit a nechat zajmout, nebo se musí uchýlit na nějaké nepřístupné místo, kde budou relativně v bezpečí před pronásledovateli. Pokud by si tam žila spokojeně dál, nikdo by je neobtěžoval. Jenomže ona spokojená nejsou. Chtějí totiž obojí. Dříve nebo později začnou napadat domácí zvířata, která zaujala jejich místo na půdě, kterou byla ona donucena, díky své nepříjemné povaze, vyklidit.“

„U Joviše, to je dobré,“ vykřikl obdivně Bertie. „Ty mluvíš jako kniha!“

Biggles nahnul brvou. „Představte si tedy na chvíli, že jsem opravdu kniha,“ souhlasil. „A nepřerušujte mě, protože jinak zapomenu, kde jsem skončil.“

„Promiň, kamaráde,“ omluvně zabručel Bertie. „Já to tak nemyslel, vždyť víš.“

Biggles tedy pokračoval. „Příkladu divokých zvířat následovaly bytosti lidského rodu a tím nemyslím nutně jenom domorodce. Z těch se už většina dala zkrotit, i když je ještě pár takových, co se uchýlili do vzdálených končin a teď, díky rychlým koním či velbloudům, hrají tu veselou taškařici „udeř a běž“ se svými krajany těžce pracujícími na planinách. Měli jsme to možnost vidět jak v Iráku, tak na Severozápadní frontě.“

„Zaraz se na okamžik,“ požádal ho Algy. „Co tohle má společného s námi?“

„K tomu se dostanu jestli mi ovšem poskytneš čas,“ odrazil ho Biggles. „Jde o tohle. Mám jisté podezření, že stejnou taškařici provádí jistý typ člověka, údajně sice civilizovaného, ale pod kůží ještě stále dravá bestie. Odmítá pracovat jako ostatní jeho soukmenovci a snaží

se vydělávat si lehce na živobytí přepadáváním soukromého majetku slušných občanů. Nebere ani domácí zvířata, ani obilí. To je příliš neskladné. Jen zlato, hotovost a drahé kameny, to je jeho kořist.“

„A je na tomhle všem vůbec něco nového?“ zvědavě se vmísil opět Algy.

„Naneštěstí pro nás ano,“ odpověděl mu Biggles. „Jelikož tihle dokonale oblékaní divoši brzy zjistili, že ve městech je pro ně příliš horko, představuji si, že se uchýlili na nějaká vzdálená místa, kde jsou v bezpečí před pronásledovateli, ale přitom si odtamtud ještě mohou dopomoci k majetku civilizovaných komunit. Nepoužívají samozřejmě koně, ti by pro ně byli příliš pomalí a vzdálenosti, které musí urazit, jsou příliš velké. Můj typ je, že používají nejrychlejšího dopravního prostředku, jaký byl dosud vynalezen, to je – letadla.“

„Vážně si myslíš, že se to fakticky děje?“ vložil se do hovoru Ginger.

„Nemám o tom nejmenších pochyb,“ odvětil Biggles. „Je to jediná odpověď na některé novinové výstřižky, které tady mám před sebou. Koneckonců, proč ne? Proč by měl nějaký zločinec zůstat blízko místa svého zločinu, když se může mezi slunce západem a svítáním uklidit pět tisíc mil daleko?“

Nikdo neodpovídal.

„Naneštěstí pro něho má ten jeho plán jeden háček,“ pokračoval Biggles. „Pokud svůj letoun nepoužívá, může jej zastrčit někam daleko do úkrytu, kde ho stěží někdo zpozoruje. Jenomže – a tohle je ten důležitý bod – když se vydává na loupežnou výpravu, musí jej zaparkovat někde na zemi, blízko místa svojí akce. V tom je pro něho nebezpečí. Když farmář zjistí, že mu na slepice do

kurníku chodí liška, tak nastraží past a liška, ať je jak chce mazaná, do ní dřív nebo později strčí tlapu.“

„Vždycky taky ne,“ polemizoval Bertie. „U nás doma je jeden starej lišák, kterému se to parádně daří už léta.“

„To proto, že nejsi dost mazaný na to, abys ho lapil,“ usadil ho Biggles.

Ale Bertie se nedal. „Tenhle starej všivák už dokonce i zná, jak se jmenujou lidi, co na něho nastražují ty pastičky. Stál už Loveckou asociaci pěkných pár penny kompenzace za tu drůbež, co zadával, to vám tedy řeknu!“

„No dobře, ale v tom případě je na tobě, abys ho vystopoval až do jeho nory a vydoloval ho odtamtud,“ trval na svém Biggles.

Algy se opět přihlásil o slovo. Podíval se na Bigglese a pak se podezíravě zeptal: „Odstartovala snad nějaká konkrétní událost tuhle fascinující myšlenkovou exkurzi?“

Biggles uhasil cigaretu. „V poslední době došlo k několika případům, které ve mně vzbudily podezření, že v tom lítá přinejmenším jeden velice mazaný a vysoko mířící podvodník.“

„Pokud jsou ale náklady na létání takové jako jsou, tak bych pochyboval, že by si sebemenší zločinecká letka na sebe mohla vydělat,“ oponoval Algy.

„A já bych zase řekl, že se mýlíš,“ reagoval rychle Biggles. „Já nemám na mysli kapesní zloděje nebo vyrabování příruční pokladničky. Drobná kriminalita pokvete stále, ale teď k nám přicházejí kriminální případy skutečně obrovského kalibru – pokud už tady vlastně nejsou. Jelikož Hitler ten evropský žebříňák

pěkně rozkymácel, někteří chytráci si určitě z té hospodářské situace nadělali obrovské bohatství – v obchodování se zlatem, šmelením s tvrdými měnami, pašováním válečných zásob do zakázaných zón a tak dále. Při jedné takové příležitosti se ztratila někde ve vzduchu celá letka Lancasterů, každý po čtyřiceti tisících librách. Tihle bystří hoši, co to vymysleli, neuvažují v rovině nějakých pár liber. Ti uvažují v milionech. Jenomže časy se mění a takovéhle konkrétní podvody už pomalu končí. Co tedy budou tihle chlapci dělat teď? Zavrou krám? Změní se snad? Zruší organizace, které vybudovat jim trvalo celá léta? Ani za nic! Snadno vydělané peníze se brzy rozkutálejí a až k tomu dojde, tak budou potřebovat další.“

„Vlády začínají být přísnější,“ připomenul Algy.

„Ale mazaní podvodníci budou vždycky o chlup napřed. Konec konců co taková normální policie zmůže?“

„To je tedy fakt pravda,“ bručel zamyšleně Bertie. „Jedna věc je dělat policajta pěkně na své staré obchůzce doma, ale něco absolutně jiného je mít na krku celý sakramentský svět.“

„Třeba ale právě proto my budeme mít štěstí,“ uvažoval dál Biggles. „Jednou přijde den, kdy bude potřeba mít mezinárodní meziplanetární policii s velitelstvím na Měsíci, aby bylo možné pokrýt celý zatracený vesmír. Ale držíme se současnosti. Předpokládejme, že jsme podvodníci s balíkem peněz pěkně v kase. Jaká je asi naděje, že nás někdo chytí?“

Ginger se zatvářil velmi zaujatě. „No tak pokračuj, honem, co bys udělal ty?“

Biggles si vzal další cigaretu a zamyšleně poklepával jeden konec. „Zprvč bych si našel nějakou opuštěnou přistávací plochu, kam bych se schoval. To by nemělo být nijak obtížné, protože díky válce je jimi každý kontinent doslova posetý. Pravděpodobně bych se rozhodl dokonce pro několik takových míst, pěkně daleko od sebe. S letadlem dlouhého doletu bych si mohl polétat z jednoho letiště na druhé, jak by se mi zachtělo. Nemusel bych převážet žádné velké náklady jako třeba stroje, takže bych měl spoustu paliva na dolet, až třeba například na deset tisíc mil.“

„A co bys asi tak používal za palivo?“ ironicky se ptal Algy.

„S naší spoustou peněz bych si s tímhle nedělal starosti,“ prohlásil Biggles. „S dostatkem peněz bysme si mohli koupit cokoli – třeba i celý tanker plný stooktanového leteckého benzínu. Takhle vybavení a se svými vlastními mechaniky, kdo by nás asi tak mohl chytit? Mohli bysme být kdekoli na světě a přes noc přelétávat z jednoho kontinentu na druhý. Taková organizace, která by byla schopná se s námi vypořádat, by pak stála miliony. Znamenalo by to udržovat hlídky letecké policie a mít kontrolní stanice po celé zeměkouli. A i kdyby třeba nás náhodou někdo zahlédl, co by mohla policie dělat? Policie dokáže zastavit auto na silnici a prohlédnout ho, ale nemůže zastavit letadlo ve vzduchu a přikázat pilotovi, aby ukázal pilotní průkaz.“

„Ale dal by se sledovat,“ namítl Ginger.

„Ale jak daleko, to by záviselo na množství paliva pronásledovaného letounu. A jako mazaný chlap bych se postaral o to, aby můj stroj doletěl dál než cokoli, co má k dispozici policie.“

„Ale policejní hlídka by mohla dát vysílačkou zprávu další stanici, aby tě převzali ke sledování,“ trval na svém Ginger.

„To ovšem předpokládá, že budu cestovat jenom za plného denního světla a perfektní viditelnosti,“ oponoval Biggles. „Jelikož vím, kde ty policejní hlídky jsou, tak bych se jim samozřejmě vyhnul.“

„A co radar?“

„Policie bude potřebovat tisíce kontrolních stanic, aby pokryla celou zeměkouli, a jelikož většina vlád je na mizině, nikdo by se neodvážil hlasovat pro peníze na takovéhle projekty.“

Algy zavrtěl hlavou. „Na to, abys zaplatil vybavení pro takový obrovský podvod, jaký nám tady rýsuješ, bys potřeboval opravdu strašně velký peníze.“

Biggles se usmál. „Já bych přece měl mít strašně moc peněz, když se mi daří. Pokud se nemýlím, tak některé z vládních převratů, které tihle podvodníci nedávno vyvolali, měly spíš podobu válečných operací než vyloupení banky nebo krádež aktovky. Proto jsem si zcela jistý, že se do toho musí přibrat v úvahu letectví. Zastaralý loupežník u cesty se přeškolil na loupežníka ve vzduchu. Abych byl přesnější, představuju si, že se z lovce v buši stal lovec v oblacích.“

„Co tím chceš konkrétně říct?“ ptal se Ginger.

Biggles převrátil výstřižky na stole a jeden z nich vytáhl. „Myslím na tu záležitost před pár dny v Austrálii. Stručně řečeno, šlo o tohle. Zjevně kdesi v zákoutí Severního Teritoria existuje jakýsi malý zlatokopecký důl, který už nějakou dobu funguje s docela slušným úspěchem. Jmenuje se Barula Creek. Díky své těžbě měl značnou publicitu v tisku, což mohlo způsobit následující

události. Jelikož je ten důl daleko, dopravuje se zlato čtyřikrát do roka do asi tři sta mil vzdáleného Port Darwinu. Později potom jede dál do Sydney. Ale s tím se nemusíme trápit. Na tu cestu po souši se používají dva jeepy. Je tam evidentně drsný terén s oblastmi pouště a není tam žádná opravdová silnice. Posádku konvoje tvoří dva řidiči – mechanici, náhradní řidič a dva strážní. Všichni jsou ozbrojeni. To dělá dohromady pět mužů, což se pokládalo za dostatečný počet, který by byl schopen zvládnout jakékoli potíže. Poslední konvoj opustil Barula Creek o něco víc než před čtrnácti dny a vezl skoro půl tuny zlata. Jenže to nikam nedorazilo. Když se ho vydala hledat záchranná výprava, našla jenom jeden zničený a jeden poškozený jeep a pět mrtvol. Vedoucí jeep by rozsekaný na kusy buď minou nebo bombou. Zlato samozřejmě zmizelo. Tak přivedli černé stopaře. Ti našli nějaké stopy, ale nic jiného.“

„Jestli tam ale byli stopy, tak ty přece někam vedou?“ skočil mu do řeči Ginger.

„V tomhle případě nevedly. Vedly jenom kus dál do pouště a pak prostě zmizely. Jak pravil jeden z reportérů, jako by ti vrahové spadli z nebe. A to je možná mnohem blíž pravdě, než sám tušil.“

„Kdyby tam bývalo přistálo letadlo, tak by tam musely být stopy po kolech,“ namítal Algy.

„Ne nezbytně. Letadlo přece dokáže smazat své stopy na prašné dráze proudem vzduchu od vrtule.“

„No a co kdybysme si tam vyrazili a rozhlédli se kolem?“ navrhoval s nadějí v hlase Bertie. „Byla by to prima záminka, abysme vypadli tady z toho příšerného počasí, víte, co tím mám na mysli, ne?“

„Když tam nenašli nic ani domorodní stopaři, těžko tam něco objevíme my,“ odpověděl suše Biggles. „Ale člověk nikdy neví. Ti domorodí stopaři nebrali v úvahu existenci letadel. Možná bych měl promluvit s Raymondem. Ten by mohl kontaktovat naše velení v Austrálii a zjistit, jak se na to budou tvářit tam. Tohle je spíš mezinárodní než národní záležitost.“

„Jak si můžeš být tak jistý, že při tom přepadení použili letadlo?“ ptal se pochybovačně Algy.

„Připadá mi to tak strašně nápadné. Jak by se jinak asi dalo to zlato odvézt? Přece by ti zloděj i netahali půl tuny zlata na svých vlastních zádech stovky mil přes vyprahlou krajinu bez vody? Museli na to mít nějaké vozidlo a každé vozidlo kromě letadla by zanechalo stopy, které by mohli domorodci sledovat, i kdyby se je snažili sebelíp zamaskovat. Já tvrdím, tady jde o moc dobře promyšlenou loupež lidmi, kteří mají k dispozici přinejmenším jedno velké letadlo a vědí, jak s ním zacházet. Jakmile totiž byla ta loupež objevena, policie kolem celé oblasti vytvořila síť. Jenomže když ji pevně zatáhla, tak v ní nic nebylo.“ Biggles se pochmurně usmál. „Do té doby už totiž ti ptáčkové nejenom že uletěli, ale už pravděpodobně spokojeně seděli v hnízdě někde tisíce mil daleko.“

„Ale letadlo přece musel někdo upozorovat, ne?“ ptal se pochybovačně Ginger.

„Myslím, že ano. Jenže Austrálie je obrovská země,“ připomněl mu Biggles. „A navíc, pokud byli ti lupiči opravdu tak mazaní, jak se ostatně zdá, tak by se vyšplhali až ke stropu, kde by je nikdo nezaregistroval. Nebo, protože neměli žádný důvod ke spěchu, mohli

klidně počkat, až přijde noc a pak teprve prásknout do koní.“

„Na světě určitě není moc lidí, co jsou schopní odvést takovouhle prácičku,“ poznamenal Algy.

Biggles pokrčil rameny. „Pro člověka, který se účastnil během války operací Speciální letecké služby nad nepřátelským územím, by to nebylo nic těžkého. Když na to přijde, my sami jsme zvládli těžší akce, než byla tahle. Ale z hlediska těch lupičů bych řekl, že to byla fakticky čistě provedená práce.“

„Proč teda ale zabíjet ty strážce?“ zamručel Ginger.

„Podle mého názoru byli zavražděni jedinečně a pouze proto, aby nemohli nikomu vyprávět, jak se to stalo. Čím déle ti lupiči budou moci pracovat, aniž by někdo podezíral, že je v tom nějaké letadlo, tím to pro ně bude lehčí.“

„To musí být ale banda pěkných grázlů,“ zavrčel Bertie.

„Moderní grázl dokáže být velký sympaťák – když zrovna nepracuje,“ tiše pronesl Biggles.

„Člověk by ale myslel, že chlápek, co je schopný organizovat leteckou operaci v takovém měřítku, si bude moci vydělat slušně na živobytí bez toho, aby se musel uchýlovat ke zločinu,“ uvažoval Algy.

Biggles zavrtěl hlavou. „Problém je v tom, že spousta chlapců nechce pohodlné zaměstnání. A dokonce třeba ani nepotřebují peníze. Po čem opravdu touží, to je vzrušení. Zpočátku je to jenom zábava, jenomže když se objeví popravčí s provazem, tak je začne přecházet humor. Takhle obvykle tyhle kratochvíle končí. A v nejlepším případě bych moc nerad musel ztrávit deset let života zíráním na stále stejný kousek nebe skrz mříže v

okně mojí cely. Když jednou člověk vybočí z normální cesty, není jednoduché se zase znova zařadit. Stane se z něho společenský odpadlík, který se potuluje kolem bez kotvy, nevěří svým tak zvaným přátelům a není si nikdy jistý, kdy mu na rameno dopadne těžká ruka zákona. To je život, co? Náš starý přítel Erich von Stalhein je klasický příklad. On má všechno, čeho je třeba, aby to v jakémkoli zaměstnání dotáhl na vrchol. Ale je příliš pozdě. On ví, že už se vykolejil, a upřímně nenávidí to svoje bláznovství a proto nenávidí každého, kdo je stejně tak dobrý jako on. Proto na sebe my dva pořád narážíme. Nakonec buď zabije on mne, nebo já jeho, protože on raději zemře, než by šel do vězení. Ten může docela dobře být i za touhle australskou záležitostí. Je to přesně jeho styl. Pokud je to takhle, tak ale také ví, že je jenom otázkou času, kdy narazím na jeho stopu.“ Biggles típl cigaretu.

„Došlo k nějakým podobným loupežím, jako je tahle v Austrálii?“ byl zvědavý Algy.

„Přinejmenším k jedné. Zjišťoval jsem všechny možnosti tady v těch výstřizcích. Před pár měsíci došlo k takové podivné události v Bolívii. Přepadli tam smaragdové doly, zjevně se stejným úspěchem, i když ovšem neznám podrobnosti.“

Ginger nadzvedl obočí. „Bolívie! To je přece Jižní Amerika! I kdyby přitom použil nějaké letadlo, nemohlo by to být to samé, co použil na přepadení v Austrálii.“

„A proč ne?“ odvětil Biggles. „De facto jsme vlastně teď teprve dorazili k jádru celé téhle diskuze. To je ten problém, který jsem řešil, právě když jste mě vyrušili. Vlastně neexistuje žádný konkrétní důvod se domnívat, že loupež v Bolívii má nějakou spojitost s tou australskou

záležitostí. Ale jelikož tam zjevně použili letadlo, není také důvod, proč by stejný gang nemohl udělat obě ty loupeže. Pokud se prokáže tohle, tak potom třeba už bude mít vláda představu, před čím stojí policie.“

„Hodláš s tím něco dělat?“ zeptal se stručně Ginger.

„Ne, ale proberu tuhle záležitost s Komodorem, abysme byli schopní rychle zasáhnout, kdyby se cokoli podobného druhu vynořilo někde blízko u nás. Jedna věc je totiž jasná. Pokud budou tahle přepadení pokračovat, někdo s tím bude muset něco udělat, protože loupeže takového rozsahu mohou otrást ekonomikou celého státu. Žádná vláda na světě si nemůže dovolit jen tak přijít o půl tuny zlata.“

„Ale kamaráde, co se s tím dá vůbec dělat?“ vložil se do toho Bertie.

„Velice málo, pokud se ovšem ohrožené země nesejdou a neprokáží víc ducha pro spolupráci než do současné doby.“

„Co třeba Mezinárodní policejní komise?“ připomněl Ginger.

Biggles pokrčil rameny. „To je kapitální nápad. Teoreticky vypadá dobře. Ale jak daleko se dostane v praxi? Asi tak daleko jako u dalších mezinárodních organizací. Státy pořád ještě pracují samostatně, stejně tak jako my. To je k ničemu. Aby se dosáhlo opravdového účinku, měla by mít každá země svoji leteckou policii a všechny by měly být v nepřetržitém kontaktu, aby si mohly vyměňovat názory a informace. Podívejte třeba na nás. Předpokládám, že my jsme také součástí téhle komise, ale jak často jsme se setkali s některým z jejích zahraničních členů?“

„Už jste někdy zkusili navrhnout něco jako plenární schůzi?“ zeptal se Ginger.

„Několikrát a nic z toho nebylo.“

„No tak co tedy hodláte dělat?“

„Momentálně nic. Nemá cenu pročesávat atmosféru, když ani nevíme, co vlastně hledáme.“

Ginger přešel blíž k oknu, protože odněkud z toho pošmourného počasí bylo slyšet, jak si hledá cestu dolů nějaké letadlo. „Doufám, že si to vychutná,“ zamumlal cynicky. Po chvilce pokračoval. „Přistál v pořádku. Vypadá jako Francouz – má vojenskou Moranu s civilním značením.“

Nikdo mu nevěnoval zrovna pozornost. Ale když potom Ginger prohlásil: „Ten pilot jde sem,“

Biggles projevil zájem. „Kdo je to?“ zeptal se.

„Zab mě, ale v životě jsem ho neviděl. Ano. Jde rovnou sem. Seržant mu ukazuje cestu do kanceláře.“

Minutu poté se ozvalo zaklepání na dveře, ty se otevřely a vpustily dovnitř rtuťovitěho mladíka ve značně obnošené letecké kombinéze. S úsměvem pohlédl z jednoho na druhého. „Dobré jitro, pánové,“ pronesl vesele.

„Dobré ráno,“ odpověděl mu Biggles. „Co pro vás mohu udělat? Posad'te se. Cigaretu?“

FRANCOUZ PŘEDKLÁDÁ PROBLÉM

Cizinec přijal židli, kterou mu Ginger přistrčil dopředu, a cigaretu. „Vaše počasí já nerad,“ řekl anglicky škrtaje svým zapalovačem.

„My sami ho nemáme rádi,“ odvětil Biggles. „Ale jelikož se nám to takhle servíruje, musíme ho brát jak přijde. Promiňte mi jestli se vám budu zdát jako příliš neomalený, ale přijel jste si popovídat zrovna o tomhle?“

„Ne, ne,“ zněla rychlá odpověď. „Ale povězte mi jenom, jestli mluvím s kapitánem Bigglesworthem?“

„To mluvíte – pokud mluvíte ke mně,“ odvětil Biggles.

„Prima. Ted' konečně mluvíme trochu obchod,“ řekl návštěvník se srdečným tónem v hlase.

„O jakém obchodě?“ zeptal se trochu překvapeně Biggles.

„O policejním obchodě. Ach, vy mi prominete! Já blázen. Já zapomněl. Vy mě neznáte. Já jsem Marcel Brissac, Francouzská letecká policie.“

„Jenom vy?“ usmál se Biggles.

„Oui, monsieur. Jenom já. La, la! Tak to vy jste ten slavný Bígl?“

Bertie si posunul brýle na nose. „Pomalu, pomalu, starý brachu. Tady u nás znamená „bígl“ plemeno psa, víte?“

Francouzský pilot se rozesmál. „Bon. Takže on je taková stará pes. On mi ukáže nějaké triky, třeba?“

Bigglesův úsměv se rozšířil. „Třeba si můžeme ukázat nějaké triky navzájem? Mimochodem, před dlouhou dobou ve Francii jsem znal jednoho pilote de

chasse vašeho jména. Jmenoval se Charles Brissac a byl z Escadrille Cigognes. Nebyl to náhodou nějaký váš příbuzný?“

„Příbuzný? Tiens! Je to můj otec a moc vás pozdravuje, monsieur,“ odpověděl Marcel.

„Copak pořád ještě lítá?“

„Ne. Před malou chvílí ano. Ale teď je Administrateur de la Direction de la Navigation Aerienne. Já jsem Capitaine de la Armée del Air, mě vybrali pro speciální úkol, abych dopadl létající voleurs – jak vy jim to říkáte, zloděje?“

„Už jste nějaké chytil?“

Marcel se ošil. „Ani jednoho. A to mě dělá smutným a tak můj otec mi povídá, jeď do Anglie a udělej korespondenci s Bigglesworthem. Tak tady já jsem.“

Biggles se rozhlédl kolem sebe. „Po tom, co jsem právě říkal, je to trapné. Vypadá to totiž, že se snad přece jenom konečně dočkáme nějaké té skutečné spolupráce.“

První dojmy nebývají nutně neomylné, ale jsou velmi důležité a obvykle se jim dá věřit. Gingerovi se Marcel Brissac zalíbil na první pohled. Byl tak evidentně temperamentní a tak rád, že je na světě. Jeho vitalita se projevovala v každém výmluvném gestu, které udělal – a dělal jich spoustu. Když mluvil, tak v jeho černých očích zářily jiskry nadšení a humoru. A byly chvíle, kdy se mu slova přímo hrnula přes rty v jeho úzkostlivé snaze dát myšlenkám výraz. Byly dokonce i okamžiky, kdy Gingera jeho překypující nadšení, které se nesnažil nijak skrývat, přímo rozesmávalo, protože bylo tak opravdově upřímné. Jakýkoli letmý pocit se mu okamžitě odrazil ve výrazu tváře.

Ginger odhadoval, že mu může být tak asi dvacet pět. Byl štíhlý a měl jemné, jasně řezané rysy a miniaturní černý knírek, kterým si zdobil horní ret. Jeho celkový zjev byl upravený, ale nepůsobil fintivě. Byl především přirozený, čistě a rozumně, protože neviděl žádný důvod, aby byl nějaký jiný. Jedním slovem byl tak typicky francouzský, jako byl Biggles britský. Později se dozvěděli, že ve válce sloužil u Svobodného francouzského letectva, což vysvětlovalo jeho znalost angličtiny, která byla velmi dobrá, i když jeho výběr slov byl občas spíše rozmarný.

Biggles se ho ptal: „Povězte mi, Marceli, stalo se něco ve vašem oddělení? Totiž chci říct, jestli nedošlo k nějakému zvláštnímu případu, na který chcete znát můj názor?“

„Něco se-li stalo!“ vykřikl Marcel. „Něco se pořád stane. Tihle zlodějové – jak jim to říkáte?“

„Podvodníci.“

„Jo, podvodníci. Tak tihle podvodníci, co lítají, jsou moc zaměstnaný. Zastavit je mám, dostal jsem rozkaz.“

Bigglesovi se zalesklo v očích. „A jak pak to hodláte udělat, co?“

Marcel bezradně rozhodil ruce. „Vy se ptáte mne? Já jsem přišel sem ptát se vás!“

„Kdybych věděl, kde začít, tak bych tady nesesedl,“ řekl důrazně Biggles.

„Třeba je můžeme najít spolu?“ navrhoval Marcel s nadějí v hlase.

„Ano, můžeme se o to pokusit,“ souhlasil Biggles. „Máte něco, čeho bychom se mohli chytit? My tady nemáme vůbec nic.“

„Počkejte, něco vám ukážu,“ prohlásil Marcel vážně. Z náprsní kapsy potom vytáhl zápisník. Vyjmul z něho list papíru, rozložil jej a položil na stůl. „Třeba tohle něco znamená, třeba ne. Já nevím. Už jste viděli tohle letadlo?“ Poklepal energicky ukazováčkem na papír.

Ostatní se shromáždili kolem. Na papíře byl hrubý náčrt jakéhosi letadla, přesněji řečeno jednoho Douglase D.C.3, i když bylo vidět, že na něm jsou nějaké úpravy.

„Co to má být?“ vzhlédl k němu Biggles tázavě.

„To se ptám já vás, monsieur.“

Biggles si znovu prohlížel náčrtek. „Nevidím na tom vůbec nic zvláštního. Tohle letadlo je, či spíš byl, Douglas D.C.3, i když zřejmě upravený pro nějaké zvláštní účely. Vypadá to, že mu přidělali trojitý podvozek. To z něho dělá do jisté míry unikát. D.C. čtyřka má sice také trojitý podvozek, ale to je čtyřmotorák, kdežto tohle je dvoumotorák. A mimochodem, co je to vůbec za stroj?“

„Tohle náčrtek, který mi dal přítel Paul Legendre z Air France,“ vysvětloval Marcel. „Je v tom něco divného. To vám říkám. Můj přítel pracuje u afrického oddělení mezi Gao ve francouzském Súdánu a Alžírem. Terén je tam velmi špatný, samá všude poušť a celou cestu ta nejstrašnější. Uprostředku jsou hory Ahagger, kam žádný člověk nejde, kromě možná těch nejvíc divokých Arabů. Jednou, ne před moc týdny, si tak letí můj přítel Paul nahoru z Gao. A potkává věc, co se jí nejvíc bojí, písečnou bouři. Nahoru to bere, aby se jí vyhnul. Ale ne! Není to možné. Ale vysoko tolik to není tak nebezpečné jako nízko, rozumíte? Najednou blízko kolem něho potkává nějaké letadlo. Zírá na něho. Je tohle možné? ptá se sám sebe. Ne, ne. To je jeho vlastní stín? Ne, ne. Není

tam žádné slunce, aby dělalo stín. Kromě toho letadlo letí ve směru do střední Sahary, není úplně jako jeho, i když také nosí znak F – Francie, jako on. Udělá si jeho obrázek ve svém mozku. Pak to je pryč a on už to nikdy nevidí. Tohle je příběh, co mi on vypráví v Paříži, v Aero Club de France. A protože je to malíř, udělá toho letadla obrázek, co je to, co vám právě ukazují.“ Marcel poklepal na nákres.

„Je Paul stále na stejné trase?“ zeptal se Biggles.

„Ano.“

„Viděl to letadlo znovu?“

„Ne. Dívá se vždy, ale není tam nic než písek a v dálce pohoří Ahagger. Ale počkat! Když vypráví ten příběh v Paříži, je tam v klubu mnoho pilotů. Jeden se jmenuje Georges Pinsard. Také z Air France, ze sekce Transatlantique, do New Yorku přes Azory. Ten se podívá na ten obrázek. Velmi podivné, říká. Já jsem také viděl tenhle stroj nad mořem asi čtyři hodiny od Paříže. Panečku, křičí Georges. Já mám šok, když to vyskočí z mraků a mívá tak blízko, že když neudělám prudká obrátka, musíme se setkat tváře v tváře. Ale Paul, říká Georges, ty jsi udělal chybu. Tenhle stroj není z Francie. Když já ho vidím, tak nese písmena CS Portugalska. Ne, ne, říká Paul. Já přísahám, že nosí písmeno F. Ale, říká Georges, jak může nosit registrační písmeno F, když ve francouzském letectvu není žádný stroj s takovým typem? To je pravda. Já to vím.“ Marcel pohlédl na Bigglese a bezradně pokrčil rameny. „Vidíte? Tady je stroj, který nikdo nezná a patří do dvou zemí. Je v tom – jak vy to říkáte – něco podezřelého?“

„Velmi podezřelého,“ zamumlal Biggles pomalu, dívaje se na nákres. „Já konkrétně takový stroj vůbec

neznám a přitom je to moje zaměstnání vědět většinu všeho, co se týká křídel. Když to letadlo uviděl Georges a evidentně se s ním téměř srazil, byl, jak jste říkal, asi čtyři hodiny od Paříže?“

„Ano.“

„Takže ten stroj směřoval do Evropy?“

„Do Evropy nebo Severní Afriky. Měl kurs trochu na jih od východu.“

Biggles si vzal cigaretu a zamyšleně s ní poklepával. „Velmi zajímavé, opravdu, velmi zajímavé.“ Vzhlédl k Marcelovi a pak pokračoval: „Zmínil se některý z těch pilotů, ať už Paul nebo Georges, o té záležitosti po návratu řídicímu létání?“

„Ale samozřejmě,“ zněla důrazná odpověď. „Musejí odevzdávat letové zprávy. Já jsem je s otcem procházel. Děláme z toho velkou aféru, protože tak dochází k nehodám.“

„Co na to řekl řídicí důstojník?“

„Co asi tak může říkat, když ví nic? Já se ptám, jestli má Air France takový stroj, nový třeba. On říká, ne. Já se ptám u portugalského attaché v Paříži, jestli je u nich nějaký takový stroj. On říká, Portugalsko nemá žádný takový stroj.“

„Velké stroje jsou obvykle v kontaktu s letištěm odletu nebo příletu, ale zdá se, že tohle byl nějaký osamělý vlk bez kontaktu s kýmkoli jiným.“

„Nevysílal žádný signál,“ prohlásil Marcel. „Já jsem prozkoumal všechny záznamy o řízení leteckém v těch dnech, když to bylo viděno.“

„To ovšem neznamená, že to letadlo signály nepřijímalo,“ vložil se do toho Algy. „Mohlo klidně

sbírat meteorologická hlášení a jeho vysílačka mohla mlčet.“

„Mohlo být také v kontaktu se svojí základnou na zemi ve speciálním vlnovém pásmu, když na to přijde,“ tvrdil Biggles. „A co když bylo třeba nad centrální Afrikou míříc zjevně do centra Sahary – a v písečné bouři s nulovou přistávací viditelností? Vypadá to spíš, že pilot dobře věděl, kam letí. Musíme předpokládat, že s někým kontakt udržoval, jinak by přece mířil pryč z té sloty a ne dál do ní. Všechno tomu nasvědčuje. Máme tady letadlo, které má francouzské a portugalské značení kdykoli se mu to hodí, ale v žádné příslušné zemi ho nikdo nezná. Takovým způsobem by se nechovalo žádné letadlo na legitimní cestě. Takže bylo zjevně na nějaké své soukromé cestě. A zdá se, že si také mění registrační značení jak se mu zachce. Neslo to francouzské a portugalské značení a pravděpodobně nosilo i jiná. Nějaké značení musí mít pro případ, že ho někdo upozoruje. Úplná absence jakéhokoli značení, ať už vojenského nebo civilního, by okamžitě vyvolala pozornost jiného pilota. A všimněte si, že ta značení odpovídala, když byla zjištěna, přesně jeho momentální poloze. Když ten letoun byl nad francouzským územím, nesl francouzské znaky, když byl mezi Azorami a Evropou, protože Azory jsou portugalské, nesl označení CS. Jsem si dobře vědom, že se vyskytlo pár menších letadel, která se už nějakou dobu snaží občas nepozorovaně cestovat za nějakým pochybným obchodem, obzvláště v noci. Ale tohle je něco většího. Tady máme před sebou velký stroj, který má evidentně dolet tisíce mil. No ale nemohu říci, že by mě to nějak zvlášť překvapovalo.“

„Musíme to letadlo chytit a zjistit jeho byznys,“ prohlásil Marcel.

„V tom jsem s vámi zajedno, ale jak navrhujete, abychom začali?“ ptal se Biggles. „Takovýhle stroj může sedět na zemi celé týdny. Začít jen tak bezcílně hlídkovat ve vzduchu a doufat, že ho uvidíme, je jako hledat blechu v kožichu. No nevadí, Marceli. Alespoň jste nám dal nějaké vodítko, což je něco, co jsme neměli do té doby, než jste přiletěl. Ještě důležitější je a to jsem moc rád, že víme, že Francie je s námi ochotna prakticky spolupracovat. Mezi námi, tohohle letce, který s námi hraje ten oblíbený trik starých pirátů, tu záměnu vlajek kdykoli se mu to hodí, toho bychom měli být schopni společně dopadnout.“

„Rozhodně bysme měli být schopní vystopovat stroj takové velikosti,“ přidal se Algy. „Podnik, který ho prodal, ať už nový nebo použitý, by měl mít záznam o prodeji.“

„To bych si také myslel,“ souhlasil Biggles. „Ale nepřehlédněte ten fakt, že víc než jedna letecká společnost už přestala podnikat, aniž by doložila počet svých letadel. A kromě toho mnohem více letadel zmizelo beze stopy, než si lidé obvykle uvědomují. Jedno Avro Tudor pojmenované Star Tiger zmizelo v lednu 1949 a jeho sesterský letoun, Sytar Aerial, zmizel krátce po tom. Vzpomínáte si na ten poprask kolem toho, který pak vyústil v parlamentní vyšetřování? Já si tady na místě dokáži vybavit nejméně devět letadel a mezi nimi přinejmenším jedno D.C.3, která odstartovala a zmizela beze stop. Vzpomínám si, že v jednom případě americká expertní komise dospěla k názoru, že někdo na palubě si hrál s protipožárním zařízením, uvolnil kysličník uhličitý

a udusil jak posádku, tak pasažéry. Ale to byla jenom domněnka.“

„Čímž vlastně říkáš, že jeden či víc těchto strojů nemuselo nakonec vůbec havarovat?“ ozval se Ginger.

„Když mi Marcel ukázal ten svůj náčrt D.C. trojky, která má takové podivné chování, tak mě napadlo, že přinejmenším jeden z těch chybějících strojů by mohl být ještě letuschopný,“ přiznal Biggles. „Je to nepravděpodobné, ale možné.“

„Jinými slovy,“ navrhoval Ginger, „někdo asi šlohnul letadlo, že jo?“

„Jestli ano, nebylo by to poprvé, co se letadla zmocnila neoprávněná osoba – a ještě ke všemu na vlastním letišti. Když o tom přemýšlíte, co může být jednodušší ukrást než letadlo, dokonce i velké cestovní, někým, kdo umí létat?“

„No tak moment, kamaráde,“ protestoval Bertie. „To zrovna nechápu.“

„No dobře. Představte si, že my čtyři jsme podvodníci. Přijde k nám nějaký chlápek a povídá: dám vám deset tisíc liber za Douglase, když mi ho doručíte na moje soukromé letiště ve střední Africe. Rozhodneme se přijmout. Fajn. Koupíme si letenky jako normální cestující a v kapsách proneseme zbraně. Nikdo nesmí vědět, že umíme pilotovat. Až budeme ve vzduchu, Ginger praští navigátora u vysílačky po hlavě a převezme signalizaci. Já udělám to samé s pilotem. Algy a Bertie si pak vezmou na starost zbytek posádky. A co zmůžou cestující? Nic. Budou příliš vyděšení, než aby se o cokoli pokusili. Později se jich můžeme zbavit způsobem, který se nám nejlépe hodí. Ginger vyšle tísňové SOS, že letadlo hoří a sestoupíme dolů někde v oblasti Bay

Biscay nebo tak. Záchranné oddíly spěchají na místo katastrofy. A co objeví? Nic. Proč? Protože se letadlo v perfektním stavu sneslo na zem tisíc mil daleko a bylo doručeno muži, který ho chtěl. My si rozdělíme těch deset tisíc a vrátíme se podle potřeby domů, nebo zůstaneme dál pracovat pro našeho zločinného zaměstnavatele.“

Marcelovi oči téměř vylézaly z důlků: „Mon Dieu!“ vykřikl. „To je ale pro letectví dobře, že jste jeho policie a ne podvodníci!“

„To, co dokážeme my, dokáží i jiní,“ prohlásil Biggles s úsměvem. „Chci tím jen ukázat, že se to tak mohlo stát.“

„A co kdybysme si dali dohromady fakta?“ navrhl Algy. „Tohle tajemné letadlo, které nám přinesl Marcel – co s tím budeme dělat?“

Biggles si zapálil další cigaretu. „Já to vidím tak, že v daném okamžiku můžeme udělat jenom jednu jedinou věc a to zkontrolovat všechny D.C. trojky, které zmizely beze stopy. Současně bychom mohli zjistit jména lidí na palubě, jak posádky, tak i pasažérů. To nám prozradí, jestli se dané letadlo pouze testovalo, nebo jestli bylo na pravidelné lince. Já rozhodně nehodlám létat nahoru a dolů Saharou nebo někde kolem dokola Atlantického oceánu s nadějí na nějaké náhodné střetnutí s Marcelovým tajemným drakem. A Sahara stejně není naše území.“ Biggles se na okamžik zamyslel a pak se podíval na svého francouzského kolegu. „Promluvím si o tom se svým šéfem,“ řekl. „Mezitím byste se mohl pokusit, Marceli, získat diskrétně nějaké informace o té části Sahary, kde viděli toho Douglase. Francie má jak vojenská, tak i civilní letadla, která létají v téhle části

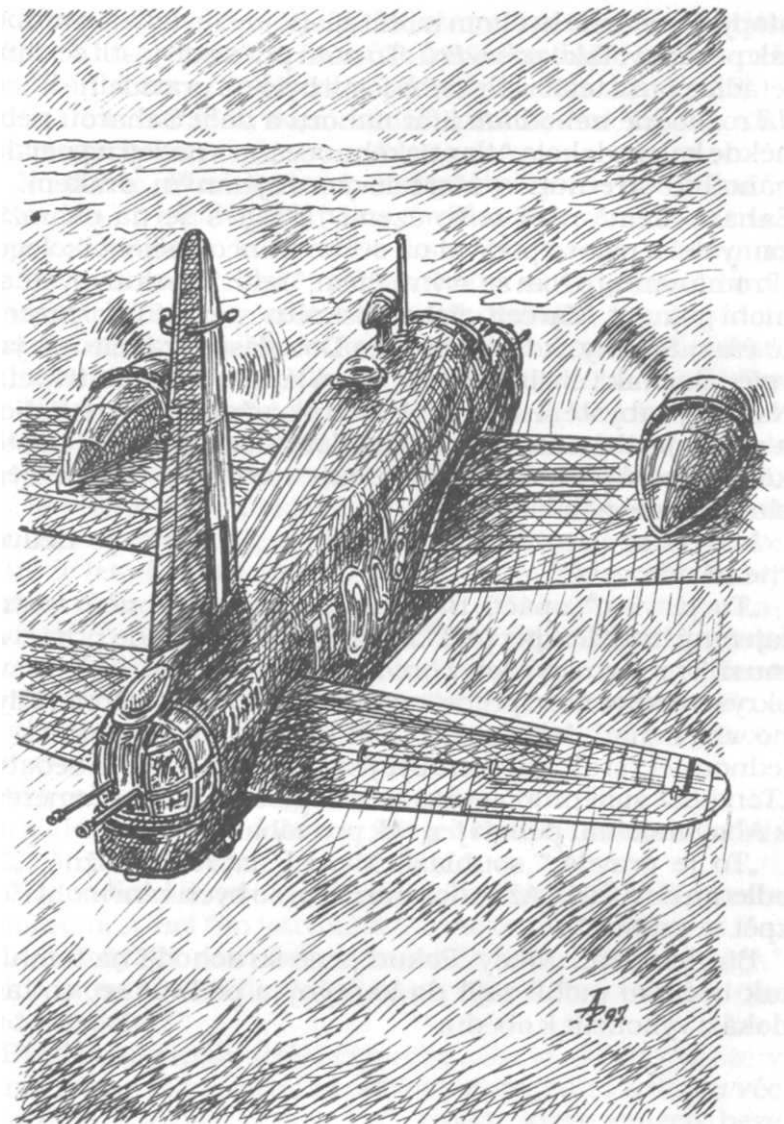
světa. Navrhuji, abyste si udělal takovou okružní jízdu po letištích a zjistil, jestli některý z vašich pilotů neviděl nějaké místo, kde by mohl parkovat velký letoun, aniž by se pod žhavým sluncem nespálil na popel.“

Marcel se zatvářil pochybovačně. „To horko je neuvěřitelně obrovské.“

„To já vím,“ opáčil Biggles. „Ale konec konců tenhle tajemný drak létající pod falešnými znaky někde přistávat musí. Třeba zrovna, když ho viděli nad Saharou, letěl do své skrýše. A když na to přijde, mohl letět stejným směrem, když ho viděli nad Atlantikem. Měl zhruba správný kurs. S jednou věcí si ale můžeme být jisti,“ uzavřel Biggles debatu. „Ten pilot si neprobojoval cestu písečnou bouří směrem k Ahagarskému pohoří jen tak pro zábavu.“

„To je pravda,“ souhlasil Marcel naprosto vážně. „Já odletím do Afriky. Až se dozvím něco, co bych vám mohl říci, zpět se vrátím.“

Biggles vstal. „Okay. Pokud jsme se dohodli na tomhle, tak bychom mohli zajít do kantýny a podívat se, co tam dokáží vykouzlit k obědu.“

*Wellington Letecké policie vrčel do tváře matky přírody svou
výzvou,...*

MODERNÍ DOBA, MODERNÍ METODY

Wellington Letecké policie vrčel do tváře matky přírody svou výzvu, jak si jeho motory prokousávaly cestu vzduchem pět tisíc stop nad skvrnami světla a stínu, skály a písku, nad solnými a fialovými keři, které vytvářejí většinu povrchu krajiny v místech, kde se Velká písečná poušť v Austrálii otírá o rameno Severního teritoria. Čas od času se mezi sluncem rozpraskanými kopci, z nichž některé jsou jícny dávno vyhaslých sopek, ukázaly stužky řek na širokých kamenných plošinách. Ale byly to jenom řeky písku. Voda, která kdysi plnila jejich koryta, už dávno odplynula a nikdo nevěděl kam, kdy, proč nebo jak. Nad nimi uprostřed prázdné oblohy neúnavně slunce mučilo prázdnou zemi.

Skoro čtyři stovky mil za ocasem letadla, jak tak směřovalo na jih, na pobřeží Timorského moře, ležel přístav Darwin, jeho poslední zastávka. Před ním bylo monotónní panorama zřetelnější pouze nahodilými shluky ponurých borovic, jež se vynořovaly na bez útěšném horizontu, za nímž někde ležel kousek průrvy v zemské kůře nazvaný Barula Creek.

Od té konverzace na Operačním velení letecké policie uplynulo čtrnáct dní a výsledek byl, že po následující poradě s komodorem Raymondem ve Scotland Yardu, se podnikla tato výprava do Austrálie. Biggles se netajil názorem, že neočekává něco tam, kde zklamali slavní černí australští stopaři. Ale jak si uvědomoval, doma nebylo nic moc na práci, takže pokusit se o něco jinde nemůže škodit. Měl v rukávě jednu nebo dvě karty, které v pravý čas vyloží.

Komodor byl v kontaktu s Policií Dominia a když jim vysvětlil možný mezinárodní charakter těch loupeží, pozvali jej, aby vedl vyšetřování na místě, pokud se mu bude ovšem zdát, že to má cenu. Algy, jako druhý velitel po Bigglesovi, zůstal doma připravený zasáhnout, kdyby došlo k opakování té záležitosti, nebo měl letět za Marcelem a pomáhat mu v případě, že francouzský pilot narazí na slibnou stopu ještě před tím, než se vrátí australská výprava. Vlastně se mu hodilo moci zůstat, protože měl dohodnutou návštěvu svého zubaře.

„Určitě už jsme u cíle,“ poznamenal Biggles ke Gingerovi, který seděl vedle, když zkontroloval čas. „Měj oči otevřené. Jelikož tady krajina vypadá všude stejně, mohli bychom minout náš důl, kdybychom se jenom trochu odchýlili od kurzu. Je něco tam vepředu, nebo jsou to jenom další roztroušená skaliska?“

„Já bych řekl, že ano,“ odvětil Ginger minutu na to, jelikož se předmět, na který upozornil Biggles, rýsoval v pravidelnějším tvaru a nakonec se ukázal jako hrozen budov.

Nebylo potřeba nijak dlouho pátrat po přistávací ploše, protože většina terénu kolem chatrčí, které utvářely zlatý důl Barula Creek, byla plochá a stromů prostá. Slovo „creek“ znamená v podstatě řečiště a to bylo jméno tohoto místa asi proto, že tam kdysi byla řeka, která pramenila někde daleko v horách a ztrácela se v poušti nedaleko dolu. Budovy tady byly větší, než si Ginger původně myslel a ukazovaly, že tady v tom vzdáleném podniku pracuje značné množství lidí.

Biggles bez potíží přistál, roloval blíž k budovám, potom vystoupil a spolu se svými muži se vydal dál pěšky. V ústrety mu už přicházeli dva muži, oba vysoké

postavy, mohutní a opálení, oblečení do hornických kalhot, rozhalenek a širokých klobouků. Přivítali letce přátelsky, ale se zjevným údivem.

„Odkud jste?“ zeptal se jeden z nich.

„Z Anglie,“ odpověděl Biggles.

„To je pěkná dálka.“

„Dneska letadla létají pěkně daleko,“ poznamenal Biggles s úsměvem. „Podle toho, co jsem slyšel, to vypadá, že lupiči cestují také rychle a daleko.“

„Tak proto jste přiletěli?“

„Proto.“

„Pojďte do kanceláře a dejte si něco k pití.“

„Díky. Máte tady pěkně horko.“

Cestou jim Biggles představil sebe a svoje společníky. Důlní zaměstnanci mu tu zdvořilost oplatili. Jeden, jménem John Brand, byl manažerem a druhý, George Symonds, byl jeho asistent. Vyšlo přitom najevo, že o Bigglesově příletu nedostali žádnou zprávu předem. Nicméně jim nabídli občerstvení a pak si všichni sedli na verandu kanceláře, aby celou záležitost prodebatovali.

„Mám-li být upřímný, tak neočekávám, že toho moc objevíme,“ přiznal Biggles.

„Moc by mě překvapilo, kdybyste našli vůbec něco,“ zněla stejně upřímná odpověď.

„Jediný důvod, proč jsem přiletěl já, je tohle,“ vysvětloval Biggles. „My nejsme normální policejní vyšetřovatelé. My se specializujeme na zločin z hlediska letectví a tady existuje jistá šance, že ta loupež byla spáchána pomocí letadla, které odvezlo vaše zlato. O tom, že jste měli ty nejzkušenější stopaře všude na zemi, není nejmenších pochyb a v tom případě by bylo pustým vychloubáním, kdybychom chtěli nějak naznačit, že my

najdeme něco, co oni opominuli. Ale oni nejsou zvyklí na letadla. My ano. Existují určité profesní figle, a my jsme řádně vybaveni, abychom si s nimi poradili. Jestliže dokážeme i třeba jenom to, že ta loupež byla spáchána pomocí letadla, tak to stálo za to.“

Brand si nacıpával palcem svou dýmku. „Aha. No, my vám s tím pomůžeme, jak se dá. Člověk, který dokáže chytit grázly, co postříleli moje lidi, bude mým doživotním přítelem.“

„Jak daleko jsme od místa, kde došlo k tomu přepadení?“

„Kolem sto mil. Říká se tomu okresu Sandy bottoms. Jestli tam pojedete, neuvidíte vůbec nic.“

„Stejně bych to tam rád viděl,“ odpověděl Biggles. „Nebude vám vadit, když mi to tam ukážete?“

„Jistě, že ne. Jak se tam chcete dostat?“

„Nejrychlejší by to bylo letadlem, jestli je tam někde příhodné místo na přistání?“

„S tím nebudou žádné potíže,“ tvrdil Brand. „Je tam místa pro celý svět.“

„Tak to je prima. A zatímco poletíme, můžete mi říci všechno, co víte o té události,“ navrhoval Biggles.

Brand zabafal z dýmky. „Moc toho k povídání není. Víme, jak to provedli. To stopaři brzo objevili. Jak víte, používali jsme pro dopravu zlata ve tvaru ingotů dva jeepy. Pro ně je tohle ideální terén. Náklad se rozdělil mezi ně. Výpravy se zúčastnilo pět mužů, tři v prvním jeepu a dva v tom druhém. Žádné potíže jsme neočekávali. Nikdy jsme žádné neměli, ale přesto jsme dodržovali bezpečnostní opatření. Jeepy jely po obvyklé trase. U Sandy Bottoms je takový jakýsi pahorek porostlý pár keři. Trasa vede kolem a právě tam najel vedoucí jeep

na minu. Nebo alespoň tak nějak to vypadalo. Já jsem byl ve válce v severní Africe, takže vím, co taková mina dokáže udělat. Ti tři chlapi v předním jeepu byli určitě na místě mrtví. Pak dojel druhý jeep. Jak moji dva chlapi vyskakovali, postříleli je střelci ukrytí ve křoví, asi deset yardů odtamtud. Neměli šanci. Podle mých stopařů, kteří se nikdy nepletou, tam byli tři střelci. Všichni měli boty s drážkovanou mechovou gumou, takže všechny stopy vypadaly stejně. Možná to bylo proto, aby zmátly stopaře, ale ty černé kluky nikdo nepřeveze. Jeden střelec byl vysoký a lehce kulhal na pravou nohu. Jeden byl menší postavy a těžší váhy a ten třetí byl nějaký prcek. Kolem jeepu bylo samozřejmě spousta stop, protože těm chlapům chvíli trvalo, než to všechno zlato vyložili. Ale nic jiného tam nebylo, dokonce ani ne jediná nábojnice. Víme akorát, že kulky, které zabily naše hochy, vypálily armádní třístrojky.“

„Co se stalo s těmi stopami?“ zeptal se Biggles.
„Musely přece někam vést?“

„Zmizely v poušti nedaleko místa, kde došlo k přepadení. Potom lupiči asi nastoupili do letadla a odletěli pryč – podle všech těch stop, co nám nechali.“

„V tom máte možná pravdu,“ odpověděl Biggles.
„My to tam pak proletíme a uděláme pár vertikálních fotografií celé oblasti.“

Brand vypadal překvapeně. „Co vám můžou ukázat fotografie víc, než co byste viděli na zemi na vlastní oči?“

„Je to zajímavé, ale fotoaparát dokáže zachytit to, co nevidí oči,“ odpověděl Biggles. „Dokáže vidět skrz písek, například. V Egyptě kamera odhalila zasypaná města. U nás doma ukázala románská opevnění pod

farmářskou půdou, přestože na povrchu po nich není ani známky.“

„A co si myslíte, že vaše kamera odhalí u Sandy Bottoms?“ ptal se Brand skepticky.

„Stopy“.

„Jaké stopy?“

„No, ztvrdlé uježděné stopy kol, například.“

„Kdyby tam bývaly byly nějaké stopy, tak by je moji hoši našli. Čerstvé stopy by byly na povrchu a ne pod ním.“

„Ne nevyhnutelně,“ polemizoval Biggles. „Letadlo dokáže vyvolat takový vír prachu, že když se usadí, pokryje téměř všechno.“

Brand popotáhl z dýmky. „To mě nenapadlo.“

„V každém případě je jisté, že tam nějaké stopy jsou,“ utvrzoval se Biggles.

„Proč jisté?“

„Protože odmítám uvěřit, že by tři muži, nebo třeba i celý tucet dokázal unést bedny obsahující půl tuny zlatých ingotů na zádech, ještě k tomu se zásobami vody, kterou by potřebovali, aby se dostali ven z té zatracené pouště, kterou jsem právě přeletěl. Pokud budete namítat, že to je jakž takž možné, pak vám povím, že taková výprava by trvala celé týdny, přičemž by ty chlapy rozhodně někdo zpozoroval. Ne, Brande, tihle muži na něčem odjeli. Pokud jeli, používali nějaké vozidlo a všechna vozidla mají kola, včetně letadel. I kdyby třeba použili nákladní koně nebo muly, pořád tam budou stopy.“

„Hádám, že máte pravdu,“ souhlasil Brand.

„Je tu jenom jedna věc, která mě udivuje,“ pokračoval Biggles. „Tihle banditi nezaparkovali v poušti

jen tak náhodou, protože náhodou jel kolem náklad zlata. Oni věděli přesně, kdy se má vypravit. Jak to jen mohli vědět? Byla taková informace zveřejněna?“

„Ne, i když nemohu říct, že jsme si dávali nějaký zvláštní pozor, aby to datum zůstalo tajné,“ odpověděl Brand. „Ale taky jsme ho nikde neinzerovali, jestli víte, co tím myslím.“

„No, ti lupiči nehádali,“ odpověděl mu Biggles. „Předpokládám, že svým zaměstnancům věříte?“

„Absolutně. A stejně, je to pár měsíců, co byli naposledy mimo dům. Mají dovolenou jednou do roka, když se jedou do Melbourne podívat na pohárové finále.“

„Měl jste tady nedávno nějakou návštěvu?“

Brand chvíli přemýšlel. „Napadá mě jenom jeden. Zastavil se tady nějaký chlápek, když jste se o tom teď zmínil. Ale to byl novinář a psal nějaký článek o neosídlených oblastech ve vnitrozemí.“

„Kdo to říkal?“

„On.“

„A vy jste mu to věřil?“

„Neměl jsem žádný důvod mu nevěřit.“

„Jak je to dlouho?“

„Nedlouho před tou loupeží. Ale na přesné datum si nevzpomenu.“

„Jak sem ten chlápek přijel?“

„Stejně jako vy, letadlem.“

Biggles významně pohlédl na Gingera, potom se obrátil zpět k Brandovi. „Byl sám?“

„Ano.“

„Představuji si, že vám prozradil, jak se jmenuje?“

„Jistěže ano. Bylo to Canton – Dick Canton.“

„V jakém typu letadla přiletěl?“

„To nemůžu říct. O letadlech nevím vůbec nic. Byl to takový menší stroj – měl jenom dvě sedadla. Takový nějaký hnědozelený. Vzpomínám si, že jeden z mých hochů poznamenal, že je to americký výrobek.“

„Odkud tenhle chlápek přiletěl a kam letěl, když vás opouštěl?“

Brand se zamračil. „V téhle části světa se neptáme na osobní záležitosti. Necháme lidi, aby nám řekli tolik, kolik chtějí, abysme věděli.“

„Možná by bylo docela dobré, kdybyste jim v budoucnosti pár otázek přece jenom položili,“ suše pronesl Biggles. „Beru to tak, že ten člověk byl Brit?“

„Mluvil jako Brit, co přiletěl rovnou z Anglie – víte, takové ty přehnaně vyslovované členy a málo er.“

Biggles se usmál. „Jak dlouho tu byl?“

„Přiletěl ráno, poobědval s námi a odpoledne zase odletěl.“

„Došlo k nějaké zmínce o zlatě?“

„Samozřejmě. Snad tím nechcete naznačit –“

„Ještě nenaznačuji vůbec nic,“ přerušil ho Biggles. „Stejně jako ten váš návštěvník prostě jenom sbírám co možná nejvíce fakt, dokud jsem tady. Jakým dojmem na vás působil jeho zjev?“

„Městský typ, v modrém obleku a tak dále. Vysoký asi pět stop šest palců, hranatý a hubený a hodně tmavý. Odhadoval bych ho věkově tak na třicet pět. Měl černý knírek. Vlasy si česal dozadu bez pěšinky, na to si vzpomínám. Tvrdil, že to dělá proto, aby zakryl staré zranění na hlavě, které utrpěl během války. Pořád si to tam hladil.“

Biggles si zapálil cigaretu. „Připadá mi to velice zajímavé,“ řekl po chvíli. „Kdypak by se vám hodilo tam se mnou zaletět a mrknout se na Sandy Bottoms?“

„Kdy chcete letět?“

„Hodilo by se mi to hned teď. Slunce je prakticky nad hlavou a to je ten nejlepší úhel pro fotografie, které potřebuji.“

„Přistanete tam?“

„Ještě ne. Nechci, aby se moje stopy smísily s těmi původními. Nejdřív uděláme fotografie a hned je vyvoláme. Všechno zařízení máme s sebou.“

„Dobrá, tak pojďme,“ souhlasil Brand a zvedl se ze židle.

Pár minut nato bylo letadlo znovu ve vzduchu míříc na sever. Brand, sedící vedle Bigglese, ukazoval dolů na stopy zanechané jeepy, tenké, slabé a vlnité linie, které občas mizely v křovinách nebo na úsecích pokrytých oblázky.

Po půlhodině, kroužíce ve výšce pět tisíc stop, doletěli nad svůj cíl, jasně vyznačený pahorkem a roztríštěným jeepem na jeho úpatí. Druhý jeep, jak říkal Brand, odtáhli zpátky. Zbytek byla jenom písčitá pustina s tu a tam roztroušenými keři lebedy, které se tady přezdívá solný keř, a která zjevně poskytla vhodné pojmenování celé oblasti.

„Je tady jedna věc, která se nehodí do vaší koncepce,“ ozval se Brand.

„A co je to?“

„Kdyby tady dole na Bottoms parkovalo letadlo, hoši v jeepu by ho uviděli, jakmile by se k němu přiblížili.“

Biggles souhlasil. „Ale neviděli by ho, kdyby stálo na opačném konci kopce,“ ukázal dolů. „Když na to přijde, to letadlo mohlo být v okamžik přepadení ještě míle daleko. Mohlo dorolovat na místo až potom.“

„Vy máte vždycky odpověď pohotově,“ přiznal Brand.

Biggles se zazubil. „To je moje povolání,“ odvětil a potom intercomem přikázal Gingerovi, aby zůstal ještě na místě. Podle jeho příkazů provedl Ginger dva paralelní přelety nad cílem a exponoval dvanáct fotografických desek. Potom se vrátil k dolu. Tam Biggles nechal Gingera a Bertieho, aby vyvolali fotografie a šel s Brandem zpátky na verandu, aby pokračoval v debatě dokud nebudou snímky hotové. Brand s typickou australskou pohostinností trval na tom, že dokud tam budou, musí být hosty u jeho stolu.

STOPA SE ZAČÍNÁ RÝSOVAT

Zanedlouho se objevil Bertie se svými prvními fotografiemi. Byly ještě vlhké. „Kamaráde, myslím, že přece jenom něco máme,“ ohlašoval spěšně, pokládaje fotografie na stůl a pak podal Bigglesovi lupu. Ukázal na jeden snímek. „Jestli tohle nejsou stopy po kolech, tak sním svůj klobouk. Jsou sice slabé a tak, ale jsou tam.“

Biggles napjatě studoval fotografii. Potom pomalu řekl: „Máš pravdu, tohle jsou naprosto jasně stopy po kolech a ještě k tomu po nějakých velmi zajímavých kolech.“ Pohlédl na Branda. „Existuje nějaká možnost, že by v oblasti Sandy Bottoms někdo používal nějaké vozidlo kromě vašich vlastních jeepů?“

„Ani ta nejmenší,“ prohlásil Brand. „Nedovedu si představit, že by někdo v dnešní době někdy nějakým vozidlem přešel Sandy Bottoms – samozřejmě kromě té naší trasy a pokud já vím, tak mimo nás nikdo tu trasu nepoužil.“

Biggles mu podal lupu. „Tak se podívejte. Uvidíte tam stopy. Prošli to tam vaši stopaři?“

„Já myslím, že ano. Udělali odlitky všech míst kolem dokola. Já jsem tam byl s nimi a tehdy tam tyhle stopy nebyly, to bych přísahal, jinak by je přece museli vidět. Ale moment. To jsou přeci nějaké divné stopy po kolech, ne? Vypadá to, že pocházejí od něčeho na třech kolech.“

„Já bych byl jen rád,“ odpověděl potichu Biggles.

„Jediná věc se třema kolama, kterou znám, je trojkolka.“

„Většina velkých letadel má tři kola,“ Biggles ukázal na snímek. „Tady jsou dvě přistávací kola a tady ocasní kolo.“

„A vy si myslíte, že tohle udělalo jedno z nich?“

„Ne, nemyslím, i když i to je docela možné. Tyhle tři linie jsou absolutně paralelní. To by šlo jedině, kdyby letadlo provedlo absolutně dokonalé přistání a jeho naprosto přímo, ale normálně by se ta čára uvnitř, způsobená kolem na ocasu, trochu vlnila. Jakákoli sebemenší překážka by tu prostřední stopu prostě pokřivila. A viditelnost té prostřední čáry by také kolísala, jak letadlo dosedá a než se jeho váha rovnoměrně rozloží na všechna kola.“

Brand vypadal udiveně. „Jaká je tedy na to odpověď?“

„Existuje ještě jeden typ přistávacího zařízení, které má dvě hlavní kola a jedno malé uprostřed vepředu. Technicky se tomu říká tříkolý podvozek a to je přesně ono. To rovnoměrné rozložení všech těch linií, na které se díváme, mě svádí k myšlence, že to bylo právě takové zařízení. Ale tohle je něco, o čem si mohu popřemýšlet v klidu o samotě. Nesmíme vás připravovat o moc času. Poletíme zpátky. Já vím, kde přistaneme, abychom mohli vyzkoušet pokus, který mám na mysli. Vyrazíme ihned po obědě, jestli s tím souhlasíte? Kdybyste mohl s sebou vzít jednoho z těch černých stopařů, byl bych moc rád.“ Biggles se usmál. „Třeba mu budeme moci něco zajímavého ukázat.“

„On si těch stop hned všimne.“

„Kdyby bývaly byly viditelné, tak by je jistě uviděl, když tam byl,“ řekl Biggles tiše. „Přistanu paralelně s nimi hned tam, kde se vytrácejí. Ale pro nás tam

viditelné nebudou, chápete? Představuji si, že jsou pod pískem, ne na něm. Doufám, že je budeme moci odkrýt.“

„Myslíte oprášit z nich ten uvolněný písek?“

„Ne oprášit, ale odfouknout. Však uvidíte.“

Jakmile dojedli, letadlo odletělo na místo přepadení. Brand měl s sebou svého nejzkušenějšího stopaře, rozježeného a seschlého domorodce jménem Joe. Biggles přistával s úzkostlivou péčí až po třech zkouškách, než se jeho podvozek dotkl země. Vzduch byl téměř nehybný, což mu umožnilo, aby si vybral v klidu směr. Jakmile stroj přistál, Biggles ho obrátil podél o devadesát stupňů, takže teď jeho ocas směřoval přesně v odhadovaném směru stop po kolech – odhadovaném proto, že tam žádné nebyly vidět. Nechávací zapnuté motory, všichni vystoupili. Biggles pak řekl Brandovi: „Vy jste viděl ty fotografie. Souhlasíte s tím, že jsem teď asi tak na konci těch stop?“

Brand přikývl.

„No tak kde jsou ty stopy?“

Brand si posunul klobouk z čela a poškrábal se ve vlasech. „Žádné tu nejsou,“ pronesl udiveně.

„Zeptejte se Joea, jestli písek, na který se díváme, je tvrdě sesedlý nebo jestli je čerstvý.“

Brand mu vyhověl. Joe si klekl, dotkl se písku prsty a přičichl k němu. Potom si stoupl na všechny čtyři a pobíhal kolem jako pes. Když se vrátil, prohlásil, že písek za letadlem je čerstvý.

„Dobrá,“ rozhodl Biggles. „Uvidíme, jestli ho trochu dokážeme přestěhovat. Bertie, vlez na palubu a udělej nám drobet větru – ale ne moc.“

Bertie se vyšplhal dovnitř. Motory se rozeřvaly. Písek se začal tu a tam hýbat, jako když teče pramínek

vody a dělal malé víry. Jak se hluk motorů zvyšoval, do řídkého vzduchu se vznesl mrak prachu. Přitom se udála podivná věc. Na zemi se pomalu objevovaly tři paralelní linie běžící přes vyprahlou půdu a ztrácející se v dálce.

Biggles mával na Bertieho, aby vypnul motory. „Tak to bysme měli,“ prohlásil s uspokojením. „Neznám žádné pozemní vozidlo, které by dělalo takhle širokou stopu. Mohlo ji udělat jediné letadlo a to velké. Změř to, Gingere.“

Brand na to civěl jako člověk, který nemůže uvěřit tomu, co vidí. „Já si myslel, že o stopování něco vím, ale tohle je pro mě úplná novinka,“ mumlal si pro sebe. „Co to tam hledá Joe?“

Černoch běhal vířícím pískem, aby chytil něco, co vypadalo jako malý bílý motýl. Po chvíli padl na houští lebedy. Joe jej velmi opatrně zvedl, přinesl zpátky a ukázal, co drží v ruce. Byl to nepatrný kousek papírového obalu, asi tak tři palce dlouhého a čtvrt palce širokého. Bylo na něm cosi napsáno světlemodrým inkoustem. Biggles jej vzal a když jej obrátil, uviděl, že to je ve skutečnosti tenoučká papírová trubička na obou koncích zalepená, i když teď uprostřed napříč roztržená.

„Co to, u čerta, je?“ ptal se Ginger ohromeně.

Biggles přečetl tiskací písmo nahlas. „Favor-Paris. CureDent sterilisé. Hotel de Paris. M.C.“

Brand pohlédl na Bigglese. „Znamená to pro vás něco?“

„Spoustu,“ odpověděl Biggles. „Jel bych sem až z Anglie pro mnohem méně.“

„Ale co to teda je? Co vám ten útržek papíru může asi tak říct?“

„Říká mi,“ usmál se Biggles, „že přinejmenším alespoň jeden z téhle lotrů byl cizinec. Nedávno byl v Monte Carlu a kromě toho má nepříjemný zvyk šťourat se v zubech.“

Brand překvapeně zamrkal. „Děláte si legraci?“

Biggles zavrtěl hlavou. „Teď není čas na legrácky, Brande. Tenhle útržek papíru obsahoval sterilizovaná párátka vyrobená ve Francii. Ve Francii, kde je šťourání v zubech zcela běžným zvykem, jsou párátka buď na stolech velkých hotelů, nebo jsou dodávána na objednávku. Tenhle exemplář pochází z hotelu jménem Hotel de Paris, přičemž hotelů toho jména je ve Francii několik. Ale nejpopulárnější Hotel de Paris je v Monte Carlu a odtud tedy ta písmena M a C. Vaši lupiči, Brande, nebyli žádní místní rančeři. Tolik jsme alespoň dokázali. Copak to tam má teď Joe? Právě něco sebral ze země. Vypadá to, že ten průvan, co jsme způsobili, odkryl víc, než jen pouhé stopy po kolech.“

Joe, který slídl v místech, odkud byl odvátý čersvý písek, se vrátil s knoflíkem v ruce. Nebylo na něm nic pozoruhodného. Vypadal jako úplně obyčejný knoflík z rukávu pánské bundy. Měl šedozelenou barvu.

„Děláš to moc dobře, Joe,“ pochválil Biggles černocho. „Hledej dál a najdi ještě nějaké.“

Joe se snažil ze všech sil, zatímco ostatní přihlíželi. Ale nic jiného už nenašel.

Ztrávili hodinu prohlídkou místa tragedie. Uprostřed stop po kolech byla velká díra. Kolem ní ležely rozházené trosky nešťastného jeepu. Ty otisky, o kterých mluvil Brand, tam stále ještě byly, na podupané ploše, kde zjevně lupiči nakládali zlato.

„Myslím, že je to vcelku jasné,“ povídá Biggles. „Letadlo přistálo dál odtud a vyložilo střelce. Ti zaujali pozice mezi keři. Když dokončili tu svoji špinavou práci, letadlo přiletělo blíž a přistálo tam, kde jsme našli ty stopy. Potom se s naloženým zlatem znovu zvedlo. Kam letělo, to můžeme jen hádat. Mohlo to být kdekoli na světě. Dříve nebo později si to bezpochyby namíří někam do Evropy, kde je tradiční trh se zlatem a kde se nikdo na nic neptá.“

„Tak co hodláte udělat teď?“ zeptal se Brand.

„Jelikož tady už nemáme nic na práci, tak vás odvezeme domů a pak se vydáme zpátky do Anglie,“ odpověděl mu Biggles. „Doplníme pohonné hmoty v Darwinu a možná tam také přespíme. Jsem s výsledkem cesty vcelku spokojený. Jsem vám velice zavázán za pomoc, Brande.“

A tak bylo rozhodnuto. Biggles odvezl důlního inženýra a jeho černého stopaře zpátky na Barula Creek a zastavil se tam jen co by si vypili šálek čaje. Potom se znovu zvedli a zamířili k severu.

„Co jste si mysleli o těch stopách po kolech?“ zeptal se Biggles Gingera, když se Wellington táhl nad bezútesnou pustinou.

„Nemám u sebe žádná čísla, ale řekl bych, že je udělala Décé trojka vybavená trojitým podvozkem,“ odpověděl Ginger. „Můžu to prověřit, až se vrátíme domů.“

„To si také myslím,“ souhlasil Biggles. „Což znamená, že ty stopy mohl udělat ten stroj, o kterém nám vyprávěl Marcel. Naneštěstí, jelikož se používá určité tisíce Décé trojek at' už tam nebo tam, identifikaci to nepomůže. Trojkolým podvozkem mohlo být vybaveno

více strojů než jenom jeden. Pustíme se do toho hned po návratu.“

„Taková mašinka by byla přesně tím pravým strojem pro piráty,“ poznamenal Ginger. „Ale ta, co byla tady, musela stoprocentně někde doplňovat palivo!“

„Můžeme se ptát po cestě domů,“ přitakal Biggles. „Nezapomínejte ale, že s tak malým nákladem měla velký dolet, zvlášť, když ji vybavili přídavnými nádržemi. Zeptáme se v Darwinu, jestli mají o nějakém takovém stroji nějaké hlášení.“

„A co tenhle falešný novinář? Odkud přijel? Malé letadlo jako dvousedadlové muselo doplňovat palivo celou cestu, pokud ho nekoupil teprve v téhle zemi.“

„Toho si také prověříme,“ slíbil Biggles. „Jestliže je pravý, bude jednoduché najít jméno novin, které ho platí.“

Slunce už bylo dost dole, když Wellington doletěl do Darwinu, kde se Biggles rozhodl doplnit pohonné hmoty a strávit noc, aby dlouhou cestu domů začali druhý den svěží. Právě vypnul motory, když ho Gingerův výkřik přinutil zvednout hlavu. „Co se děje?“

Ginger ukazoval na malé letadlo stojící na betonové ploše. „Tohle letadlo odpovídá Brandovu popisu mašiny toho novináře,“ pronesl vzrušeně. „Je to Aeronca, americké výroby. Koukněte na tu barvu. Řekl bych, že je hnědozelená!“

„U čerta, máš pravdu! Začneme se tedy poptávat tady!“ téměř vykřikl Biggles.

Všichni šli ke kanceláři letové kontroly, kde je uvítal důstojník jménem West, kterého už znali, protože to jemu Biggles ukazoval pověřovací listiny při první cestě.

„Měli jste štěstí?“ ptal se West, jakmile přišli blíž.

Biggles ukázal na Aeroncu. „Komu patří ta mašinka?“

„Lenu Holmesovi.“

„Kdo je to?“

„Má tady takovou malou leteckou školu a něco jako letecká samoobsluha. Tamhle jde, chce právě uklidit Aeroncu.“

„Rád bych si s ním popovídal. Zavolal byste ho?“

„Samozřejmě.“ West zahvízdal a kývl hlavou. Holmes zamířil k nim a West mu představil Bigglese. „Bigglesworth velí v Anglii Letecké policii,“ vysvětloval. „Chtěl by se tě zeptat na tu tvojí Aeroncu.“

„Tu jsem koupil,“ odpověděl podrážděně Holmes.

Biggles se usmál. „Já vás rozhodně nehodlám obviňovat, že jste ji ukradl. Povězte mi něco jiného. Nepronajal jste čirou náhodou tu svou mašinku asi tak před měsícem nějakému malému snědému chlapíkovi?“

„Novináři?“

„Správně.“

„To jsem tedy pronajal,“ vrčel Holmes. „A hned tak na to nezapomenu. Povídal, že si vyrazí jenom tak na hodinku nebo dvě, ale byl pryč celej den! Už jsem si myslel, že spadnul někam do buše a právě jsem se chystal jít po něm pátrat, když se objevil. Říkal, že měl potíže s motorem, ale povedlo se mu to spravit. Mě to připadalo jako pěkná pohádka.“

„Jak se jmenoval?“

„Canton. Tak teda znělo to jméno na jeho pilotním průkaze. To si buďte jistě, že jsem si ho pořádně prohlídl. Jestli si dobře vzpomínám, byl vydaný v devětatřicátým. Řek bych, že tomu chlapovi bylo asi tak pětatřicet.“

„Byl to průkaz Královského leteckého klubu?“

„Jasně, že jo. Průkaz B. Když byl dost dobrej na to, aby moh na něj lítat profesionálně v Anglii, tak pro mě byl taky dobrej.“

„Odkud pocházel? Mám důvody, abych se vás ptal právě na tohle.“

„Já nevím. Přijel na motorce a povídá, že si chce jenom trochu zalítat kvůli praxi. Vypadalo to, že má spoustu peněz.“

„Platil vám sám nebo vás požádal, abyste poslal účet jeho novinám?“

„Zaplatil mi sám a hned v hotovosti.“

„A dělal na vás dojem, že si jen tak chce zalétat pro radost, na svůj účet?“

„To jo.“

„V Barulla Creeku,“ povídal Biggles pomalu, „jim *naznačoval*, že je na reportáži pro svoje noviny.“

Holmes s Westem vytřeštili oči. „Tak tam teda letěl?!“ vybuchl Holmes.

Biggles přikývl.

„U sta hromů! To už se nedivím, že chtěl, aby měl zaručeně plný nádrže!“

„Přesto je těžké si představit, jak se dostal do Barula Creeku a zpátky,“ poznamenal tiše Biggles.

Holmes se tvářil nekompromisně. „To nemoh v žádným případě. Když se vrátil, měl nádrže napůl plný. Kdyby letěl do Barula Creeku, musel si někde načerpat benzín a co já vím, tak ve vnitrozemí žádná pumpa není.“

„Existuje jenom jedna možnost, jak ho mohl dostat,“ řekl Biggles.

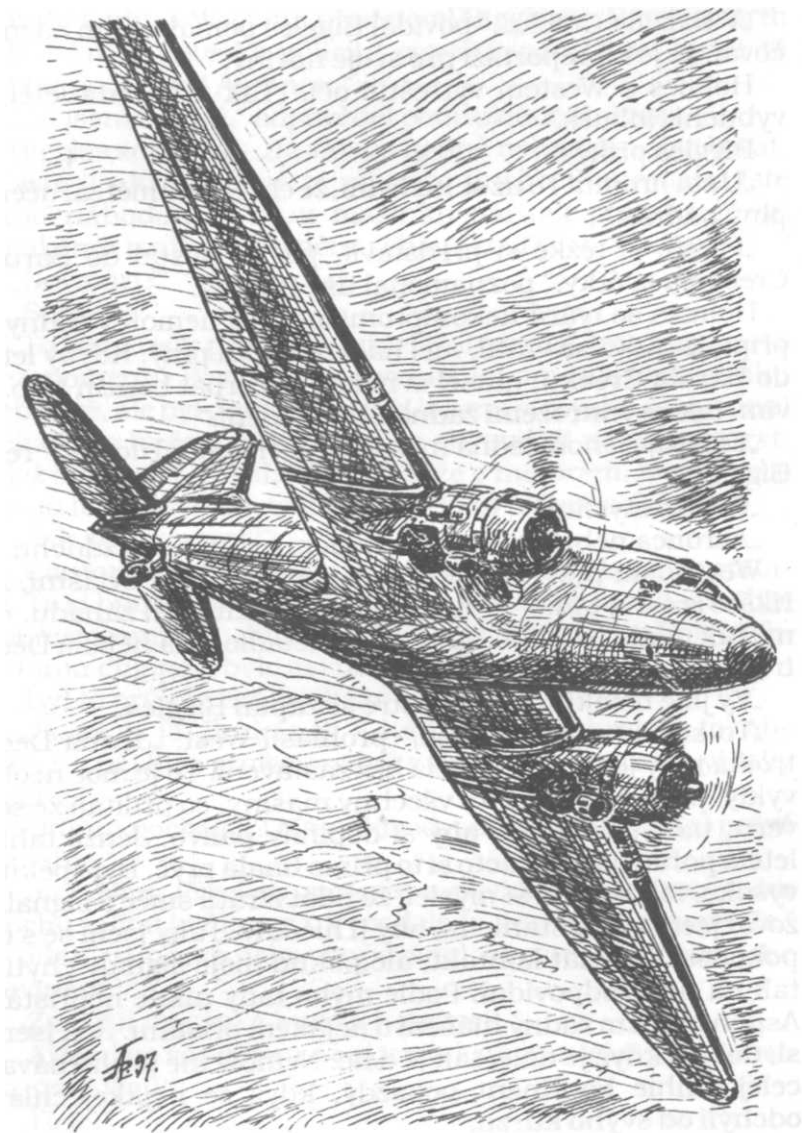
„Co tím myslíte?“

„Aeronca nebyla jediným letadlem ten den ve vzduchu.“

West luskl prsty. „To je ono!“ vykřikl. „To je zvláštní, že říkáte zrovna tohle, protože to mi vysvětluje tu záhadu, co mě tak mátlá. Hádám, že to druhý letadlo byla nějaká Décé trojka!“

„Vy jste nějakou viděl?“ ostře se zaptal Biggles.

„To si buďte jistej, že jo,“ prohlásil West. „Jedna Décé trojka tady jednou přeletěla bez zastavení. To je moc neobvyklý, protože prakticky všechny mašiny, co přilítají ze severu, tady přistanou, aby si doplnily palivo. Jenže tahle letěla pořád dál. De facto si to přímo hnala pryč. Byla pěkně vysoko, takže jsem si myslel, že pilot ztratil směr a signalizoval jsem všem stanicím, aby ji hledaly. Taky jsem se s ní pokoušel navázat kontakt, ale pokud moje signály chytil, tak na ně neodpovídal. Podle mýho tady nikde nepřistál. Aspoň nemám žádný hlášení o nějakém přistání. Řek jsem si, dobrá, když je dole, tak je dole. Nemůžeme prohledávat celej tenhle kontinent pokaždý, když se nějakej chlap odchýlí od svého kurzu.“

Lupiči přiletěli v Dece trojce.

„Nevyslal žádný signál?“

„Ani ň.“

„Ale kdyby se byl býval ztratil, tak by se zeptal na svoji polohu.“

„To bych si myslel. Ale stejně se neozval, takže to nebyla moje věc.“

„Nevšiml jste si náhodou, jestli tenhle pták měl trojkolý podvozek?“

„Ne. Na to byl moc daleko.“

„Hm,“ zamyslel se Biggles. „Viděl jste ještě někdy toho Cantona?“ West bez váhání odpověděl: „Ne. Když nepřišel ke mně do kanceláře, tak jsem se ho snažil najít. Měl se mi zapsat do knihy.“

„Takže nevíte, kam asi odjel?“

„Nemám ani zdání. On prostě zmizel. Mám v knize pořád ještě prázdný místo.“ West se zamračil. „Myslíte, že měl něco společného s tou loupeží zlata?“

„Mohl mít,“ odpověděl Biggles neutrálně. „Ale nikomu o ničem nic neříkejte. Rád bych, abyste pro mě udělal tohle: jakmile kdokoli z vás zase uslyší nebo uvidí cokoli kolem tohoto Déce tři, nebo toho chlapa Cantona, dejte mi, prosím vás, vědět. Stačí telegram do Scotland Yardu a ten si mě tam už najde.“

Oba muži souhlasně přikývli.

„Mockrát vám děkuju, že jste mi tolik pomohli,“ řekl jim potom Biggles. „Zůstaneme tady přes noc, ráno doplníme palivo a vyrazíme domů. Mezitím jazyk za zuby. Nashle.“

Společně s ostatními odešel k východu z letiště.

„Celá tahle záležitost se začíná pěkně rýsovat,“ povídá po chvíli, jak šli dál. „Zdá se, že Marcel je také na stopě, podle toho, co nám vyprávěl o té Déce trojce, která

nikomu nepatří. Já to vidím asi takhle. Lupiči přiletěli v Décé trojce. Canton je jeden z nich. Přiletěli ze severu. Udělali obvyklý sestup nad Darwinem, aby si ověřili polohu, ale nepřistáli. Jelikož měli zjevně spoustu paliva, přistáli někde dál, dost ve vnitrozemí. Když zaparkovali, Canton vyndal motorku a odjel do Darwinu, aby si tam najal Aeroncu. Přirozeně ze zjevných důvodů nemohl jet až do Barula Creeku na motorce. Když si tedy najal Aeroncu, letěl do zlatého dolu, kde se vydával za novináře a získal potřebné informace. Potom letěl s Aeroncou zpátky do Darwinu a cestou doplnil palivo z jejich Douglase. Možná dostal palivo z Décéčka při obou cestách. Rozhodně věděl, kde najít palivo, kdyby bylo třeba, potom se vrátil k Douglasu na motorce. Letadlo se pak přemístilo blíž místu plánovanému pro přepadení. Všechno fungovalo podle plánu. Když zničili jeepy, přivolali Douglase přesně tam, kde jsem dneska ráno přistál s Wellingtonem. Naložili zlato a hajdy pryč. Pravděpodobně se spoléhali, že jim motory pomůžou zasypat jejich stopy pískem. Bezpochyby doufali, že si s tím přepadením nikdo nebude spojovat nějaké letadlo. Bylo to ostatně to poslední, co napadlo i Branda, jak jste si možná všimli. Když na to tak myslím, tak to vlastně bylo všechno strašně jednoduché. Sotva se to mohlo nějak zvrtnout. Ale kam tihle vrahové utekli, to je tedy záhada. V Austrálii asi nezůstali, to by se jim to zlato těžko prodávalo, aniž by se jich lidé vyptávali. Určitě se vydali směrem snadnějšího trhu – bezpochyby do Evropy. No, kolem a kolem, když se tak dívám na ten náš výlet, stálo to za to. Ráno vyrazíme co nejrychleji domů, abychom se dozvěděli, co se tam stalo v tomhle případě nového.“

VYŠETŘOVÁNÍ

Týden po příhodách, vylíčených v předchozí kapitole, už byl zase Biggles doma, i když trochu unavený po tolika hodinách ztrávených ve vzduchu, protože, jak už mnoho lidí zjistilo, jenom velmi málo dopravních prostředků je tak nudných jako letadlo, kde se proti dlouhé chvíli nedá nic dělat. Jistě, dosahuje žádoucí rychlosti, ale to naneštěstí není během cesty evidentní. Žádný plaz se nepohybuje pomaleji než letadlo letící ve velikých výškách. A jak Biggles k ostatním poznamenal cestou, jelikož je svět tak veliký a letadlo tak malinké, předtím než jejich výprava po stopách banditů přinese nějaké ovoce, budou ještě unavenější.

Avšak na Velitelství leteckých operací byla spousta práce. Aby ušetřil čas, Biggles telegrafoval Algymu z Egypta, aby pomocí Ministerstva letectví prověřili pilota jménem Canton. To se stalo a Algyho zpráva už na ně čekala. Neobsahovala nic zvláštního, ale to, co obsahovala, vycházelo do jisté míry jako potvrzení jejich úvah. Canton se naučil létat před válkou. Během prvních let války sloužil u R.A.F., ale ze zdravotních důvodů po jedné havárii byl demobilizován. Později se úplně uzdravil a kvalifikoval se na pilota třídy B, což mu umožňovalo nechat se najmout jako profesionální pilot. Tento průkaz mu byl v roce 1949 odebrán, protože byl odsouzen civilním soudem za leteckou přepravu hodiněk bez celní deklarace. Řečeno jednoduše jazykem prostým – za pašování. Ze stejného důvodu bylo jeho jméno vymazáno ze seznamu členů Královského leteckého

klubu. Potom jaksi zmizel z leteckých kruhů. Jeho současná adresa není známa.

„Pořád stejně stará historie,“ poznamenal Biggles, když si četl hlášení. „Jednou podvodníkem – podvodníkem navždy. Skončí tam, kde končí všichni.“

Důležitější však bylo, že se během Bigglesovi nepřítomnosti ozval telefonicky Marcel, ale když se od Algyho dozvěděl, že je v zahraničí, požádal, aby mu ihned, jakmile se vrátí, dali vědět, protože pro něho něco má. Kontaktovali ho tedy v Paříži a on jim oznámil, že ihned přijede.

Mezitím poslal Biggles Algyho do Scotland Yardu s tím knoflíkem, který našli na místě přepadení. Přikázal mu, aby zašel za inspektorem Gaskinem z Kriminálního oddělení a požádal ho o jeho názor. Výsledek byl opět hubený, i když se něco takového dalo čekat. Knoflík byl německé výroby. Byl z plastické hmoty a jaksi neobvyklého typu, který vyrábí jedna firma v Hamburku. Měl standardní rozměr i tvar, a pravděpodobně se utrhł od sportovní bundy ze zeleného materiálu. Pravděpodobně se mimo Německo dá těžko nahradit.

„Což znamená,“ poznamenal Biggles, „že jeden z těch gangsterů má stále chybějící knoflík na bundě, nebo tam má nějaký jiný, nevhodný. Možná si ani nevšiml, že mu knoflík chybí.“

„Domníváš se, že je to ten chlápek, co se šťourá v zubech?“ ptal se Ginger.

„Je to možné. Ale v tom letadle do Austrálie museli být nejméně čtyři a tak se to mohlo utrhnout z bundy kterémukoli z nich.“

Další informace, vztahující se k tomu případu, přišla jako výsledek šetření komodora Raymonda, se kterým se

Biggles po svém návratu telefonicky spojil. Žádný prodej nebo pohyb jakéhokoli množství zlata, který by následoval nabídku kradeného zlata na trhu, nebyl zaznamenán. To fakticky potvrzovalo, že se lupiči své kořisti ještě nez bavili, nebo se jí zbavili pomocí překupníků na černém trhu a ti se s tím zatím ještě tají.

Právě se probíraly nejrůznější aspekty toho případu, když dorazil Marcel Brissac. Přiletěl ve své Moraně a vešel s takovou srdečnou vehemencí, že se dalo předpokládat, že se chystá podělit se s nimi o nějakou důležitou informaci. Avšak tak tomu nebylo – alespoň ne na první pohled. Jeho zprávy byly negativní a šlo v jádru o následující.

Marcel tvrdil, že měl hodně práce a jak se ukázalo, byla to pravda, protože prolétal prakticky celou severní Afriku a vyptával se na všech vojenských i civilních letištích na neznámé letadlo D.C.3. Jelikož se nedobral žádného pozitivního výsledku, přešel na jinou kolej vyšetřování, na všechny možné přistávací plochy se zásobou vody dostupné v oblasti Ahaggarského pohoří. Ptal se na to francouzských pilotů, kteří mají značnou zkušenost s létáním nad Saharou. Ti všichni se jednomyslně shodli, že ve střední Sahaře žádné takové místo neexistuje, kromě jejich vlastních roztroušených doplňovacích stanic jako neblaze proslulé letiště Bidon Cing, kde by sotva mohl nějakou delší dobu přežít běloch a tím méně ještě udržovat letadlo. Řekli Marcelovi, že v celé té obrovské oblasti je jediné bílé osídlení a to v uměle vytvořené oáze, kterou obývají členové náboženského řádu říkající si Bílí proroci míru. „Ať je to kdokoliv, musí být šílený, když žije v takové díře,“ pokrčil rameny Marcel.

„Lidé, kteří se věnují celý život náboženskému rozjímání, si obvykle vybírají příjemnější místo a proč také ne,“ poznamenal Biggles. „Ale proč by si vytvářeli nějakou umělou oázu? Copak ve světě není dost přírodních oáz?“

„Mais no! Oni tu oázu neudělali,“ vysvětloval Marcel. „Attendez. Já vám povím, jak to tam přišlo. Před léty, už dávno, byl jeden bohatý muž, moc bohatý, moc jemný, který miloval pouště a stvoření, co v nich žijí. Možná byl trochu šílený, protože nikdo nevěděl, proč to tak je. Kdo to může říct? Jeho jméno je Monsieur Bourdau. Stále chodí do velké pouště sedět a pozorovat.“

„Co pozorovat?“ ptal se zvědavě Biggles.

„Zvíře, které jméno má kozorožec. Ale tenhle muž kozorožec prostě miluje.“ Marcel mluvil, jako když tomu sám nemůže uvěřit.

Biggles vypadal nedůvěřivě.

„Proč by člověk miloval kozorožec je věc nejednoduchá k pochopení,“ přiznal Marcel a znovu pokrčil rameny. „Ale vždyť jinak člověk miluje různé věci. Tenhle miluje kozorožec. Proč miloval kozorožec –“

„To je jedno, proč má rád kozorožce,“ přerušil ho Biggles. „Shodněme se prostě na tom, že je má rád. A dál? Pokračujte.“

Marcel se znovu ujal slova. „Jak Monsieur Bourdau stárne, stává se také smutný, protože vidí, že jeho kozorožec se zmenšuje každý rok. Umírají, protože voda vysychá. A on má ideu. Je bohatý. Kozorožec bude zachráněný. Do údolí v horách on přivede inženýry se stroji, které dolují hluboko do země pro vodu. Voda stoupá do potrubí, plní koryta udělaná z kamene.

Kozorožec najde koryta a pije. Monsieur Bourdeau pozoruje. Možná je šílený, ale je šťastný, protože je kozorožec zachráněný. Kde je země mokrá, tam zasazuje trávy a stromy. Tak je narozena oáza. Stává se větší. Monsieur Bourdeau tam staví dům, veliký dům pro jeho a jeho přítelově, aby bylo možné pozorovat kozorožec. Je to takové úto – úto –“

„Útočiště.“

„Cest ca. To je ono. Monsieur Bourdeau je spokojený. On žije v El Asile – to je jméno té oázy – až umře.“

„Co potom?“

Marcel zvedl ruce v expresivním gestu. „To je všechno. Kozorožec pije, ale nikdo už není na pozorování. Potom jeden den přichází jeden mnich k francouzské vládě a povídá, že někdo v poušti má hlídat, že teče pořád voda, aby kozorožec mohl pít dál. Tak tam on půjde a jeho přátelé udělají náboženský dům na památku dobrého starého Bourdeau. A tak jde. Všichni jsou šťastní.“

„Včetně kozorožce,“ zabručel sarkasticky Biggles. „Povězte mi, Marceli, kde jste přišel k téhle fantastické historce?“

„V kanceláři naší vlády v Alžíru. Ta historka je, mimo pochybnost, pravdivá.“

To Bigglese zaujalo. „A tihle pozorovatelé kozorožců, tihle Bílí prorokové, žijí stále jenom v té poušti?“

„Ale ano.“

„Jak to víte?“

„Já jsem mluvil s pilotem Air France, kterýjeden den viděl kouř, asi z jejich kuchyně.“

„Copak se tihle lidé nikdy nevracejí zpátky do civilizace?“

„Jestli ano, nikdo je nevidí.“

„Z čeho žijí?“

„Koho by to zajímalo?“

„Je rozhodně, za to vám ručím. Dokonce i svatí muži musí jíst. Brzy je přestane bavit dělit se o trávu s kozorožcem. Pokud mne neklame paměť, tak Ahaggarské pohoří je skoro tisíc mil daleko kterýmukoli směrem a to je pěkně dlouhá procházka pokaždé, když si chcete koupit bochník chleba.“

„To je pravda,“ souhlasil Marcel, kterého takové hledisko ještě nenapadlo.

„Kolik těch svatých proroků tam je?“

„Nemyslím, že by byl známý jejich počet, ale třeba několik.“

„Zdá se, že tohle pozorování kozorožců je nakažlivé.“

Marcel vypadal zklamaně. „Vy tomu nevěříte?“

„Já nejsem schopen věřit tomu, že tihle chlapíci jsou tam jenom proto, aby pozorovali, jak si nějaké zvíře hasí žízeň. To by mohli vidět klidně v každé zoologické zahradě. Nepochybně Monsieur Bourdau to myslel upřímně. Jenomže takový pozorovatel kozorožců je něco, co se vyskytne jednou za život. Přitom ale tady jich máme zjevně celou partu, všechny spokojené se životem v osamění uprostřed miliónu čtverečních mil písku, jenom pro pouhé potěšení z toho, že si nějaké bláznivé zvíře smočí fousy. Jsou to všechno Francouzové?“

„Vypadá to, že nikdo neví, kdo vlastně jsou.“

„Překvapuje mne, že se vaše správa to neobtěžovala zjistit?“

„Oni si myslí, co si myslí kdokoli, jakou špatnost by mohli dělat lidi na takovém místě?“

„To ale může být právě velice dobrým důvodem pro to, že si to tam vybrali,“ pronesl pomalu Biggles.

„Mám tam zaletět a promluvit s nimi?“ navrhoval Marcel. „Mohl bych se jich zeptat, jestli nad nimi někdy přelétává podivné letadlo?“

„Ne, to bych nedělal,“ odpověděl rychle Biggles.

„Myslíte, že bych rozzlobil kozorožec?“

„Mohl byste rozzlobit ty muže, co tam sedí a pozorují je, jak pijí.“

Chvíli to Marcelovi nedocházelo. Potom mu pomalu začalo svítat. „Vy myslíte, že tyto osoby mají v El Asile ještě další džob?“

„Možná jsou jejich důvody perfektně nevinné, ale já jsem ochoten riskovat malou sázku, že tam nejsou jenom proto, aby pozorovali stádo kozorožců, jak strká nosy do koryta. Povím vám, co uděláme, Marceli. Nejdříve leťte do Paříže a diskrétně pátrejte, kdo to jsou tihle Bílí prorokové. Zjistěte, jestli o nich někdo něco ví. Potom leťte na El Asile, hodně vysoko, a vyfotografujte to tam. Z toho získáme představu o tom, co tam tihle ochránci přírody vlastně dělají. Leťte přímo nad nimi, aby nezískali dojem, že se zajímáte o ně. Přineste nám sem fotografie a společně si je potom prostudujeme. Třeba nám nic neřeknou, ale někde musíme náš hon začít.“

„Bon. To je jednoduché,“ prohlásil Marcel a natáhl se pro čapku. „Až to udělám, vrátím se zpátky sem.“

„Tak si to představuji,“ potvrdil Biggles.

Marcel jim vesele zamával a odešel.

Biggles se obrátil k ostatním: „Není důvodu, abychom my ostatní nedělali nic, zatímco budeme čekat,

až se vrátí. Algy, jak by se ti líbilo pár dní ztrávených na Riviéře? Můžeš si s sebou vzít Bertieho, aby ti dělal společnost.“

„Co máme dělat?“

„Máte dělat to, že se ubytujete v Hotelu de Paris v Monte Carlu a budete mít otevřené oči, abyste našli nějakého chlápka v zelené sportovní bundě bez knoflíku u rukávu. Můžete si vzít s sebou ten knoflík, co jsme našli, aby vám osvěžil paměť. Hlídejte restauraci. Pravděpodobně tam už jednou jedl a tak je možné, že si to zopakuje. Je tady také ta šance, že se bude šťourat v zubech. To sice není moc, čeho byste se mohli chytit, já vím, ale měli bysme co nejvíc využít všech indicií, které máme. Třeba uvidíte i toho chlápka jménem Canton, který se pořád drbe v té jeho jizvě na hlavě. Podle lidí v Austrálii je mu asi pětatřicet, štíhlý, černovlasý, s malým černým knírkem. Je to pilot, takže jeden z vás by mohl sledovat také nejbližší letiště, což je v Nice. Možná ho použije. Bertie se v téhle věcech vyzná. Můžete letět na jih Jestli chcete v jednom z Austerů, takže budete muset přistát v Nice v každém případě.“

„Okay,“ souhlasil Algy. „Když nic jiného, tak se alespoň pořádně vykoupe. Pojd', Bertie.“

„Kdybyste se se mnou potřebovali kvůli čemukoli spojit, tak jsem tady,“ řekl jim ještě Biggles a pak se obrátil na seržanta Smythe, který stál ve dveřích a čekal, až bude moci promluvit. „Ano, seržante? Co je?“

Když promluvil, měl Smythe ve tváři zmatený údiv. „No, přišel jsem vám vlastně podat hlášení o dalších náhradních součástkách, pane, ale nemohl jsem neslyšet co tady říkáte o tom chlápku jménem Canton.“

„Co je sním?“

„Jakýsi člověk toho jména se tady včera potuloval. Byl štíhlý, černovlasý, s takovým jako malým černým knírkem.“

Biggles překvapeně zvolal: „Cože? Co chtěl? Vy jste s ním určitě mluvil, když znáte jeho jméno!“

„Ptal jsem se ho, co si přeje. Povádal, že je reportér z Daily Mailu a poslali ho, aby udělal reportáž o Letecké policii, takže sháněl nějaké informace. Ukázal mi svůj průkaz. Tak jsem se dozvěděl, jak se jmenuje.“

Biggles byl překvapením bez sebe. „Ať se propadnu!“ vydechl potom. „Canton – a pořád si hraje na reportéra od novin! Co jste mu řekl?“

„Řekl jsem mu, že máme rozkaz nemluvit s nikým od tisku.“ Biggles se zatvářil ustaraně. „Jak dlouho tady ten chlápek byl?“

„Já nevím, pane. Našel jsem ho, jak se tady prochází a povídá si s některými hochy, totiž jak se snaží si s nimi povídat. Řek jsem mu, ať jde pryč. Vypadá to, že se sháněl osobně po vás, pane, ale řekli mu, že nikoho nepřijímáte. On na to, jestli je to pravda, že jste se vrátil právě z Austrálie?“

Biggles se rozhlédl po ostatních. „No věřili byste něčemu takovému?“ Potom se obrátil zpátky k seržantovi: „Co se s tím chlápkiem dělo pak?“

„Odešel.“

„Jak? Jel na motorce, šel pěšky, odletěl...?“

„To jsem si nevšiml, pane. Nezdálo se mi to důležité.“

„Hm. Dobrá, seržante. O těch náhradních součástkách si promluvíme později. Vyříd'te chlapcům, ať s nikým cizím v žádném případě nemluví. Jestli někoho cizího uvidíte, dejte mi ihned vědět.“

„Dobře, pane“. Seržant se otočil, aby odešel.

Biggles ho zavolal zpátky: „Ještě moment,“ řekl s jistými obavami v hlase. „Tenhle chlápek se tady nějakou dobu zdržoval?“

„Ano, pane. Já jsem ho přijet neviděl. Měl jsem zrovna práci v hangáru.“

„Aha.“ Biggles mluvil pomalu, zamyšleně. „V takovém případě by asi bylo dobré, kdybyste provedl podrobnou kontrolu všech strojů, které stály venku. Tenhle Canton mohl mít za lubem nějakou rošťárnu, kromě toho, že se tady vyptával. Začněte s J-4578. Za chvíli si ji vezme pan Lacey.“

„Dobrá, pane.“ Seržant odešel.

Biggles se obrátil opět k ostatním, kteří pořád ještě stáli na místě. „Tohle je tak rychlý trik, že jsem ho vůbec nečekal,“ přiznal se, a potom se pochmurně usmál. „Mezitím, co jsme hledali nepřítelé, byl tady přímo na našem prahu a hraje si na kočku a myš. Pokud se dozvěděl, že jsem odjel do Austrálie, tak už také ví proč. No, budeme si muset dávat pozor na to, jak s tímhle gangem jednáme. Jak jsem už řekl předtím, přinejmenším jeden z nich má v hlavě mozek a dovede ho používat.“

„Opravdu si myslíš, že by se mohli pokusit sabotovat naše stroje?“ zeptal se Algy.

„Já bych od nich čekal všechno možné,“ odpověděl Biggles. „Vražda pro ně neznamená vůbec nic, viz ten příklad s tím, jak postříleli doprovod zlata. Sabotáž pro ně nebude vůbec nic, jen když se to hodí do jejich plánu. A konec konců, to je ten nejjednodušší způsob, jak nás vyřadit z činnosti. To mě napadlo ihned, jakmile mi seržant řekl, že tady ten Canton byl. Ale vy byste měli

raději jít, jestli to chcete stihnout do Nice za denního světla.“

Algy a Bertie si vzali svoje brašny připravené pro případ nouze, které obsahovaly jak jejich potřeby, tak i nářadí pro okamžité použití, a odešli. Biggles se usadil za svým psacím stolem.

Po deseti minutách se otevřely dveře a objevil se znovu Algy, celý pobledlý. „Pojď se na něco podívat,“ pozval ho stísněným hlasem.

Biggles ho beze slova sledoval k Austeru. Ginger se k nim připojil.

„Co si myslíš, že je tohle?“ zeptal se Algy a ukazoval prstem. „Právě jsme se chystali odstartovat, když to Smythe objevil.“

Když se podíval směrem, kterým ukazoval Algy, uviděl Ginger jakousi vydutinu vzadu na výfuku, jehož čtyři roury vystupovaly pod kapotou motorů. Jak přišel blíž, zjistil, že je na potrubí cosi přilepené černou lepící páskou, takže při zběžném pohledu to unikalo pozornosti.

Biggles vyndal svůj kapesní nůž a rozevřel malou čepel.

„Všichni ustupte stranou,“ nařídil stroze. Potom pomalu a nekonečně opatrně nadzvedl konec izolace a začal ji odmotávat. Objevila se kovová trubice. Velmi, velmi opatrně, v hrobovém tichu, ji sejmul a pak s hlubokým vzdechnutím ustoupil pár kroků. „Nevím sice přesně co je tohle,“ povídá chraplavým hlasem, „ale hádám, že to vypadá na jednu z těch malých gelignitových demoličních bomb, které fasovaly parajednotky Commandos ve válce. Teplo výfuku po startu motorů by podle mého stačilo začít, co je třeba. Ozval by se hlasitý výbuch, letadlo by se rozpadlo na

kusy a my bysme se nikdy nedověděli proč. Dám tohle specialistům v Yardu, aby to prozkoumali.“ Obrátil se k seržantu Smythovi. „Proveďte podrobnou kontrolu všech dalších strojů. A buďte opatrní a dejte si na té práci záležet!“ Pohlédl na ostatní. „Tak teď už víte, co myslím, když říkám, abyste si dávali pozor, kam šlápnete? Nepřítel už ví, že jsme to rozjeli. A on to také rozjel. Dobrá, letadlo už teď asi bude v pořádku.“

„Doufám, starý brachu, že máš pravdu,“ odvětil Bertie s neobvyklou vážností ve tváři.

MUŽ BEZ KNOFLÍKU

Algy stál na proslulé terase v Monte Carlu, Knížectví monackém, v jižní Francii a pohlížel na Středozemní moře s jistou dávkou melancholie. Už jsou spolu s Bertiem na tomhle slavném Modrém pobřeží celých pět dní a co se týče výsledku, tak mohli klidně zůstat doma. Jediné, co získali, byla změna podnebí a to byla evidentně změna k lepšímu, protože počasí mohlo být pravdivě popsáno jediné jako naprosto perfektní. Když kontaktovali Bigglese a oznámili mu své fiasko, uslyšeli jenom lakonické „tak se toho držte“.

Samozřejmě, že si Algy už od samého začátku jejich mise uvědomoval, že šance na úspěch je velmi slabá. Věděl to stejně jako Biggles, když od něho dostával podrobné pokyny na cestu. Najít nějakého muže, kterému chybí jeden knoflík, se jevilo jako ztracená naděje už na dálku a na místě se to jevilo jako plýtvání časem. Vypadalo to, že ze šesti mužů jeden nosí sako či bundu, kterou by bylo možné, byť jen vzdáleně, nazvat zelenou. A zatím všichni měli, pokud se to dalo zjistit, svoje knoflíky na místě.

Bertie odjel na letiště v Nice, aby se porozhlédl kolem. Oba se přitom střídali, ale neměli o nic větší štěstí, než v Monacu.

Byl horký den, takový ten den, co podporuje žízeň, takže se Algy odebral, přestože byl krátce po obědě, do baru Café de Paris, kde si mohl dát pěkně ve stínu ledovou citronádu. Byl tam jenom jeden jediný host. Nevěnoval mu žádnou pozornost, objednal si pití, vyndal z pouzdra cigaretu, cvakl zapalovačem a zapálil si. Vtom

se u jeho lokte ozval hlas: „Merci, monsieur,“ a když se obrátil, uviděl, že jeho společník u baru drží v ruce nezapálenou cigaretu. Algy mu podržel zapalovač. Pořád ještě si ho nijak nevšímal – totiž až do okamžiku, kdy se mužova ruka s cigaretou vznesla ke rtům, což do jeho zorného pole přivedlo i rukáv saka. Algyho oči přeběhly obvyklou řadu knoflíků na rukávu. Jelikož se uplynulých pět dní zaměřoval stále na knoflíky, bylo to téměř automatické. Jeden knoflík, ten odspodu, chyběl. Ty dva, které tam zůstaly, byly skoro stejné, ne-li identické s tím, který měl našitý u kapsy. Jenom to sako nebylo ani tolik zelené jako spíše šedé, což mohl být důvod, proč si jej neprohlédl lépe už dříve, protože když se teď Algy pořádně podíval, zjistil, že toho hosta už dvakrát či třikrát předtím viděl a setkal se s ním většinou jak vycházel nebo přicházel do kasina.

Popsat Algyho pocity, když vracel svůj zapalovač do kapsy, není jednoduché. Dominujícím pocitem byl údiv, který byl tak akutní, až vyvolal pocit neskutečnosti. Teď, právě když se už vzdal veškerého pátrání po muži bez knoflíku, ho tady najednou má před sebou, jak si popíjí whisky se sodou. Je to vůbec možné, ptal se sám sebe, že tenhle člověk se před chvílí vrátil z Austrálie, kde se zúčastnil takového zločinu? Ne, to není možné. To by bylo příliš fantastické. Ale proč vlastně ne? Někdo rozhodně v té Austrálii byl a mohl to být tenhle muž stejně tak dobře, jako kdokoli jiný. A konečně, jelikož přijel do Monte Carla najít přesně to, co právě našel, mohl by se pokusit do toho proniknout dál. Takové myšlenky se honily Algymu v hlavě, jak se koutkem oka ještě snažil dobře prohlédnout muže, který přišel o knoflík.

Že není ani Němec, ani Francouz bylo evidentní z akcentu, kterým mluvil. Sako a šedé flanelové kalhoty, které měl na sobě, měly kontinentální střih. Algy se rozhodl, že to může být Němec, Rakušan, nebo Čech. Není jednoduché hádat v mezinárodním lázeňském středisku jako Monte Carlo, kde na každém kroku můžete vidět všechny možné národnosti z celého světa. Věk toho muže odhadoval asi na čtyřicet. Co se týče toho dalšího, tak byl vysoký, světlavý a v jistém smyslu působící dojmem těžké elegance.

Algy se snažil vymyslet si nějakou rozumně znějící záminku, aby s ním zahájil konverzaci, když však host dopil a odkráčel pryč. Vydal se tedy za ním a přitom si všiml, že lehce pokulhává. Je to snad další spojení s Austrálií? Vzpomněl si totiž, že černí domorodí stopaři prohlásili, že jeden z těch banditů při chůzi kulhá. A všichni z nich, tvrdili stopaři, nosili obuv s mechovou gumovou podrážkou. Tenhle pán měl polobotky z jelenice, které vypadaly, že mají gumovou podrážku. Přešel ulici a nastoupil do malého autobusu, který jezdí mezi Place Casinem a pláží, něco málo přes míli daleko. Posadil se vepředu. Algy také nastoupil do autobusu a našel si sedadlo vzadu. Za pár minut se zaplněný autobus rozjel k cíli.

Jakmile tam dojeli, host z baru vešel do malé kanceláře, kde si koupil lístek, odevzdal jej ženě hlídající kabinky a výměnou dostal plavky, ručník a klíč z desky, na níž visely od kabin klíče v očíslovaných řadách. Algy udělal totéž a byla mu vzápětí přidělena kabinka v jedné řadě s kabinkou muže, kterého sledoval, takže měli pořadová čísla dvacet a dvacet jedna. Vlastně pořád ještě neměl jasno o tom, co hodlá udělat. Neměl žádný plán.

Doposud jeho záměrem bylo prostě jenom svého člověka pozorovat.

Kabinky v Monte Carlu na pláži nejsou jako ty chatrné dřevěné boudičky, které člověk tak často vídá v Anglii. Tady jsou to stavby trvalého charakteru, připomínající spíš řadové domky s jednou verandou vždycky pro jeden pár kabin. Každá je zařízena jako koupelna. To Algy objevil teprve když jeho člověk v jedné kabině zmizel a on vstoupil do té svojí. Hlídal a za chvíli toho muže ke svému uspokojení uviděl vyjít ven připraveného si zaplavat. Díval se, jak zamyká svou kabinku, kulhá pryč a věší klíč na desku, běží dolů k moři a plave k dřevěnému voru, který byl zakotven asi dvě stě metrů od břehu.

Algy rychle přemítal. Potom se rychle rozhodl. Vzal si na sebe také plavky a odnesl svůj klíč na desku. Ale místo, aby tam svůj klíč nechal, sundal klíč číslo dvacet. Nebylo to spojeno s žádným rizikem, protože ta paní, která se o klíče starala, právě věšela mokré ručníky. S klíčem v ruce pak šel zpátky ke kabinám. Letmý pohled na moře mu prozradil, že ten jeho muž stále ještě plave k voru, který už téměř dostihl a na který se přirozeně díval. Algy v mžiku odemkl dveře číslo dvacet, vešel dovnitř a zavřel za sebou.

...za chvíli u chodníku zastavil malý, ale zjevně velmi rychlý sportovní vůz...

To šedo zelené sako viselo na věšáčku. Prohlédl kapsy. Jenom náprsní kapsa slibovala obsahovat něco zajímavého. Byly v ní dva dopisy. Jeden byl účet od krejčího v Hamburgu a ten druhý byl účet z nějakého hotelu v Berlíně. Obě obálky nesly stejnou adresu a ta poskytla Algymu informaci, kterou potřeboval. Poznamenal si ji. Zněla Herr Wilhelm Groot, Villa Hirondelle, Eze, Alpes Maritimes, France.

Algy potom vrátil dopisy zpátky, utrl jeden knoflík pro srovnání a poté, co napjatě vyhlédl, vyklouzl ven a zamknul dveře. Během pár minut umístil klíč zpátky na své místo a vrátil se do své kabiny, kde porovnal utržený knoflík s tím, co měl v kapse, a který byl hlavně zodpovědný za jeho misi. Všechny pochyby se rozplynuly. Oba byly naprosto stejné. Potud je tedy všechno v pořádku. Našel člověka, kterého hledal, i když zbývalo ještě dokázat, že to je skutečně ten pravý. Protože Groot byl stále ještě na voru, Algy se rychle vykoupal, potom se osvěžený oblékl, vrátil klíč od kabiny, a šel čekat k východu.

Trvalo celou půlhodinu, než se ten člověk zase vynořil. Autobus už tam čekal a on do něho nastoupil. Algy také. Společně potom vystoupili u Café de Paris. Groot se posadil u venkovního stolku a objednal si čaj. Algy, v patřičně diskrétní vzdálenosti, si objednal totéž. Podle toho, jak Groot vyhlížel do ulice, a jak se díval čas od času na hodinky, Algy usoudil, že na někoho čeká. A opravdu, za chvíli u chodníku zastavil malý, ale zjevně velmi rychlý sportovní vůz modré barvy. Groot zvedl ruku, pravděpodobně aby ukázal, kde je. Auto mělo francouzskou státní poznávací značku a Algy si ji vryl do paměti.

Řidič vystoupil aj ak si ho Algy prohlížel, zrychlil se mu puls. Ten člověk byl asi pětaticetiletý, štíhlý, tmavovlasý a kudrnatý s černým malým knírkem! Na sobě měl tmavomodrý oblek. Algyho napadlo, že by to mohl být ten Canton, ten pseudonovinář. Popis na něho padl přesně. Když se přidal ke Grootovi u stolu, sedl si a sundal klobouk, popis padl ještě lépe, protože měl vlasy sčesané přímo dozadu, bez pěšinky. Když si téměř okamžitě začal rukou projíždět vlasy, Algy už si byl téměř naprosto jistý, že našel, co hledá. Jestli to ale byla náhoda, tak byla velmi pozoruhodná. Podle toho, jak se ten muž choval, jak mluvil, to vypadalo, že se tmavovlasý muž omlouvá za to, že přijel pozdě. Groot objednal u číšníka a ten za okamžik přinesl čerstvý čaj a nějaké sendviče.

Oba muži, s hlavami těsně u sebe, teď vedli nějakou závažnou konverzaci. Algy by býval dal hodně za to, aby mohl slyšet, o čem se to baví, ale pokusit se o to samozřejmě nepřicházelo vůbec v úvahu. Když dojedli sendviče, Groot opět pokynul na číšníka a o něco ho požádal. Číšník se rozhlédl, přešel k druhému stolu a vrátil se s malým papírovým balíčkem. Groot jej od něho vzal, strhl papírový obal z krepového papíru a začal se šťourat v zubech.

Na tom nebylo vůbec nic zvlášť pozoruhodného, pokud to, co Algy odůvodněně předpokládal, bylo správné. Naopak, dalo se to čekat. Jenomže když k tomu skutečně došlo, Algy stěží věřil svým vlastním očím. Bylo to jako když se zhmotňuje jakési prorocství. V každém případě si byl teď už jistý, že u něho o žádnou náhodu nejde. Zavolal také číšníka a požádal o párátka. Číšník mu vyhověl a v okamžiku držel Algy v ruce

obdobnou papírovou trubičku, jejíž útržek našel v australské poušti černý stopař Joe.

Rychle teď přemýšlel. Jelikož má teď sledovat dva muže, doufal, že uvidí Bertieho, jak vstupuje do hotelu naproti po návratu z Nice. Pokud se ti dva rozejdou, bude se totiž muset rozhodnout, za kterým půjde. Canton – pokud ten černovlasý je Canton – měl auto. Sledovat ho, jak se tak věci měly, by bylo nemožné. Kdyby oba odjeli tím autem, nedal by se sledovat žádný z nich. Ta myšlenka ho rychle zvedla ze židle. Na městském parkovišti, něco méně než padesát yardů daleko, stála řada taxíků. Sledoval pořád své dva muže a přitom mířil k první drožce v řadě, zamluvil si ji, posadil se dovnitř, ale řidiči přikázal, aby zatím nikam nejezdil. „Čekám na přítele,“ vysvětloval. Řidič, spokojený, že si vydělá peníze bez práce, se znovu ponořil do svých večerních novin, které četl.

Algy dál pozoroval ty dva a také hotel na druhé straně Place Casino doufaje, že zahlédne Bertieho, který se už měl předtím vrátit. Bertie se stále ještě nevracel, když ti dva o pár minut později vstali a nasedli do toho tmavomodrého sportovního vozu. Jak odrazil od chodníku, přikázal Algy řidiči, aby ho sledoval. Vydal takový příkaz s jistou dávkou znepokojení, protože se už začínalo stmívat a bál se, že ztratí svůj cíl z dohledu.

Nebyl ale vůbec překvapen, když modrý sportovní vůz zahrnul na silnici Corniche vedoucí k západu, protože to byl směr, kterým leží starobylá vesnice Eze posetá moderními luxusními vilami. Za ní o něco dále potom cesta pokračuje do Nice. Podle dopisů v jeho kapse tam Groot buď žije nebo se tam jen ubytoval. Obě auta pokračovala skutečně do Eze. Jenomže těsně před vesnicí

vedoucí vůz odbočil vpravo a vzhůru po vedlejší cestě, která spojuje Prostřední Corniche s částí Grand Corniche, pár set stop dál nahoře v kopci.

Algy přikázal svému řidiči, aby jel o kus dál zpátky, protože na silnici nebyl žádný provoz a on nechtěl v těch svých dvou mužích vyvolat sebemenší podezření, že jsou sledováni. Asi tak po další míli uslyšel zahoukání automobilové houkačky v okamžiku, kdy sledovaný vůz zajel za roh. Přijeli k němu najednou, protože si neuvědomili, že zastavuje. To ale byla jenom příprava na to, aby automobil pokračoval dál po soukromém vjezdu, u kterého stála budka. Jakýsi člověk právě otevíral těžká železná vrata.

„Jed'te dál,“ přikázal Algy šoferovi.

Jak míjeli vchod, všiml si v nastávajícím šeru nápisu na jednom ze sloupů, které nesly vrata, „Villa Hironnelle“.

Algy nechal taxikáře jet ještě dál, potom ho zastavil a řekl mu, aby jel zpátky do Eze. „Jed'te pomalu,“ přikazoval. Když míjeli soukromý vjezd, vrata byla zavřená. Po autě nebylo ani památky, ale řadou černých cypřišů prosvítaly obrysy jakéhosi většího domu.

Netrvalo mu dlouho se rozhodnout, co má dál dělat. V Eze zaplatil taxíka a pak šel do čajovny u restaurace, která zabírala velkou plochu hned u silnice. Našel si místo u jednoho ze stolů venku a objednal si bock. K dívce, která ho přišla obsloužit, řekl: „Dlouho jsem tady už nebyl. Kdopak to teď bydlí ve Villa Hironnelle?“

Děvče odpovědělo bez sebemenších rozpaků: „Monsieur le Count Heinrich Horndorf.“

„Nějaký Němec, co?“

Děvče pokrčilo rameny. „Možná. Ale říká se, že je z Rakouska. My ho ve vesnici moc nevidáme, což je škoda, protože je prý moc bohatý.“

„Copak vy ho neznáte?“

„Ale ne, pane. Jednou nebo dvakrát jsem ho viděla jet kolem v automobilu. Je magnifique.“

„Takový člověk musí mít určitě spousty přátel?“ vyzvídal Algy.

„Bezpochyby,“ odpovědělo děvče. „Jezdí tam hodně aut.“

„Jak dlouho v té vile hrabě bydlí?“

„Skoro dva roky. Ta vila byla hodně zničená za války, ale teď ji v parádním stylu přestavěli.“

„Merci, mam'selle.“ Algy nevěděl, co by se ještě zeptal. Nechtěl příliš naléhat. Děvče odešlo obsluhovat dalšího zákazníka.

Algy o celé záležitosti chvíli přemítal. S návratem do Monte Carla nijak nespěchal, i když se přirozeně chtěl podělit o svoje novinky s Bertiem. Zpátky se dostat nebude žádný problém, protože tudy jezdí spousta autobusů. Kdyby to bylo ostatně nutné, může jít do Monte Carla pěšky, protože to je jenom asi čtyři míle. Rozhodl se tedy, že se na tu vilu ještě jednou podívá, a s myšlenkou na ni se vydal zpátky na cestu.

Tahle výprava mu v rámci informací nic moc nového nepřinesla. Když míjel vrata, uslyšel zavrčet psa. Nemohl ho vidět, ale bylo jasné, že hrabě Horndorf provedl jistá opatření, aby odradil případné narušitele svého soukromí. Algy pokračoval kousek dál, asi tak padesát yardů a pak si sedl u jednoho keře, aby chvíli pozoroval. Byl tam asi tak půl hodiny. Všechno co se stalo, byl jenom příjezd malého, ale silného vozu typu

větší uzavřené dodávky, který zajel k vratům, zatroubil stejným dvojím signálem jako ten modrý sport'ák předtím, a pak mu bylo dovolenou vjet dovnitř. Algy byl moc daleko, takže nemohl vidět podrobnosti, ale váhal jít blíže. Dodávka se nevracela, tak po chvíli čekání vyrazil zpátky na hlavní silnici a tam se mu poštěstilo po krátkém čekání chytit autobus do Monte Carla.

Šel přímo do hotelu a těšil se, jak bude vyprávět Bertiemu, co se všechno dozvěděl. Čekal, že ho najde v restauraci nebo v baru, ale jelikož se mu to nepoštěstilo, šel nahoru do jeho pokoje. Ale tam ho také nenašel. Recepční v hale ho neviděl, nevidělho nikdo. Zklamáný Algy se posadil ve vestibulu, aby počkal tam, protože předpokládal, že ho Bertie bude také hledat.

Čas ubíhal. Algy se navečeřel. Pořád čekal. Bylo deset, jedenáct, půlnoc. Po Bertiem pořád ani vidu ani slechu. To byla pro Algyho záhada. Nebál se o Bertieho, ale nedovedl si představit, co ten Bertie tak asi může touhle dobou dělat. Nakonec, v jednu hodinu, už příliš unavený, aby čekal ještě déle, šel do postele.

V sedm hodin už klepal na dveře Bertieho pokoje. Oba měli sousední pokoje. Pořád žádná odpověď. Zavolal pokojskou, aby mu otevřela svým náhradním klíčem. Bertie tam nebyl.

Nebylo tam ani známky po tom, že by spal ve své posteli. Sotva se z toho šoku vzpamatoval, když měl další, to když zaregistroval, že tam nejsou ani Bertieho věci. Nezůstala tam ani jediná věc z jeho vybavení.

Teď už přímo bezradný se Algy vydal do recepcce, jestli tam nemá nějaký vzkaz. Žádný vzkaz tam nebyl. Na jeho další otázky otevřel recepční desky hotelové knihy. „Váš přítel odcestoval, monsieur,“ pravil potom. „V noci

si zabalil věci a odhlásil se z hotelu. Účet je zaplacen a pokoj je teď prázdný.“

Pořád ještě celý popletený, vyšel Algy ven na ulici. Krácel po schodech ven jako náměsíčný. Přešel ulici a sesul se do jednoho z proutěných křesel proti kasinu, a uvelebil se pohodlněji, aby uvážil možné odpovědi na tohle neočekávané zauzlení situace.

DALŠÍ PROBLÉMY

Jaká akce by měla následovat teď, či má-li vůbec nějaká akce následovat, to teď byly problémy, které měl v hlavě Algy. Cítil, že by měl Bigglesovi dát vědět, co se stalo, ale přitom váhal, jestli ho má zneklidňovat a možná dokonce zbytečně přivolávat sem do Monte Carla. Pořád ještě tady byla šance, že se Bertie nakonec objeví. Třeba někde v poště leží od něho dopis? Jedna věc ale byla jasná a sice, že by se Bertie takhle nezachoval bez velmi dobrého důvodu. Bertie byl docela dobře schopný se postarat sám o sebe. Nakonec se Algy ale rozhodl, že nebude dělat nic ve spěchu. Počká a uvidí, jestli dostane nějakou zprávu nebo dopis.

Dopis potom skutečně přišel odpolední poštou. Poznal Bertieho rukopis, i když adresa na obálce byla napsána ve velikém spěchu. Netrpělivě ji roztrhl a ven vypadl úzký útržek papíru. Nic jiného tam nebylo. Podíval se na ten útržek. Byl to lístek z úschovny zavazadel na letišti v Nice. Nic na něm dál nebylo, kromě naškrábaného čísla jedna, označujícího, že tam zůstalo už jenom jedno zavazadlo. Algy obracel ten lístek sem a tam doufaje, že najde nějaký vzkaz, ale marně.

Tenhle prostinký a přitom tajuplný dokument mu od starostí neulevil. Spíše než aby ukojil jeho zvědavost, měl za následek úplně opačný pocit. Ale teď alespoň věděl, co má dělat. Odpověď na jeho problém leží na letišti, tím si byl jist a proto tam honem vyrazil taxíkem.

Byl tam za pětáctýřicet minut. Nejdříve šel do hangáru, kde měli zaparkovaný Auster, aby se ujistil, že s ním nikdo neodletěl. Byl stále na stejném místě. Trochu

klidnější šel potom do úschovny zavazadel a předložil lístek.

Žena za pultem se na něj zběžně podívala, sáhla na polici vzadu za sebou a předložila velký červenozelený kapesník svázaný v rozích do malého uzlíku. Algy ten kapesník ihned poznal – patřil Bertiemu. Často si z něho kvůli tomu dělal legraci. Vzal jej tedy, odnesl na nejbližší lavičku a tam jej rozvázal. Jak rozhodil jednotlivé konce, ukázalo se cosi, v čemž rozeznal Bertieho věci: zlaté pouzdro na cigarety s jeho vlastním monogramem, peněženku s jeho dokumenty a bankovkami, pár osobních dopisů a – což bylo ze všeho nejpodivnější – jeho pas. Algy na ty věci zíral v němém údivu. Dvakrát prošel dokumenty, nejdříve rychle, potom pomaleji a hledal nějaký vzkaz. Žádný tam nebyl. Nakonec shrnul věci na hromádku a nastrkal do kapsy. Stále ještě neměl nejmenší vodítko pro Bertieho zmizení. Ale bylo zřejmé, že to, co Bertie udělal, udělal po uvážení. Bylo jasné, že se něco důležitého stalo, něco tak naléhavého, že nebylo možné, aby mu dal nějak vědět. Algy se rozhodl, že přišel čas, aby Bigglesovi oznámil, jaký je stav událostí.

A začne hned tady na místě, uvažoval, protože měl akorát tak dost času dostat se na místo za denního světla. Jenomže se mu nechtělo nechávat své věci v hotelovém pokoji a navíc, byla tady ten problém zaplacení jeho účtu. Pročež se rozhodl vrátit do Monaca, všechno si hezky vyjasnit a vyrazit časně ráno. Uvažoval sice o možnosti poslat telegram Bigglesovi, ale potom tu myšlenku zamítl z toho důvodu, že jde o příliš delikátní záležitost pro telefonický rozhovor a navíc by mohl být odposloucháván. Když se vrátil do hotelu, poptal se

znovu personálu, ale žádný vzkaz od Bertieho tam nebyl – ani jej vlastně nečekal.

Po zbytek dne se jen tak potuloval po okolí, přemítaje neustále o celé té záležitosti, ale nic nového ho nenapadalo kromě jediného, totiž že Bertie narazil na nějakou žhavou stopu a teď ji právě sleduje. Ale proč by se zbavoval všech těch věcí, bez kterých se v cizině neobejde – pasu a peněz? Je jasné, že pro to musel mít Bertie nějaký pádný důvod, jenomže jaký, to se vymykalo Algyho chápání. Napadlo ho, že třeba Bertie narazil na stejnou stopu jako on, ale z jiného úhlu? Jakkoli nepravděpodobné se to může na první pohled zdát, je to pořád ještě šance. Pokud tomu tak skutečně je, potom by to mohlo vést na stejné místo jako v jeho případě, totiž do té vily Hironnelle v Eze. Jat okamžitým vnuknutím se rozhodl, že se tam ještě jednou podívá. Třeba se tam něco nového dozví. Nikde jinde se pátrat stejně nedalo a stejně teď zrovna nemá nic jiného na práci. Takový výlet do Ezy mu alespoň, v případě, že nic nenajde, pomůže ukrátit dlouhou chvíli. Jakmile se tedy setmělo, nastoupil Algy do autobusu a koupil si lístek do té vesnice. Vystoupil v zatáčce a pomalu kráčel po silnici směrem k vile s mlhavou představou, že to tam pěkně podrobněji prozkoumá zblízka.

Netrvalo ale dlouho, aby přišel na to, že to není zrovna praktický návrh. Brána byla samozřejmě zamčená – i když ani vážně nepomýšlel na to, že by takhle otevřeně drze vstoupil na soukromý pozemek. Přemýšlel o nějakém utajenějším způsobu, ale hledal jej marně. Stručně řečeno, průzkum trvající asi hodinu ukázal, že celá parcela je obklopena značně vysokým drátěným plotem s kovovými sloupky a hroty na konci obrácenými

ven, takže se přes ně prakticky nedalo nijak přelézt. Za okamžik ale byl rád, že se mu to nepovedlo, protože ho při návratu k vratům přivítali dva vrčící vlčáci – naštěstí stále ještě na druhé straně plotu. Ze strachu, aby nepřivolali hlídače z domku vedle vrat, rychle vycouval. Viděl, že se nedá nic dělat, protože se nehodlal postavit dvěma zdivočelým šelmám jen tak holýma rukama. V této fázi se proti nim ani nedalo použít žádné smrtící zbraně.

Takže chtě nechtě se Algy vzdal svého původního plánu. Ale jelikož byla teplá měsíční noc, a on zrovna neměl naspěch, nepospíchal honem pryč. Vzdálil se jen k jednomu keři, blížeji u vrat než posledně a uvelebil se tam, očekávaje vývoj příštích událostí – pokud k nějakým vůbec dojde. Dlouho se také skutečně nic nedělo. Vrata se neotevírala. Ale asi tak v půl jedenácté, právě když už se chystal odejít domů, uviděl světla malého vozu příjíždějícího vzhůru po silnici. Zastavil u vrat a v měsíčním světle Algy uviděl to samé auto jako předtím, malou, ale silnou skříňovou dodávku, nalakovanou tmavomodře nebo černě – nebyl si tím docela jistý. Nápadné bylo, že měla výjimečně široké pneumatiky na automobil takových rozměrů. Byl to takový ten typ pneumatik, co používají farmáři v těžkém terénu. To bylo všechno, co viděl. Dodávka jako obvykle dvakrát zahoukala, vrata se otevřela a vůz zajel dovnitř. Směrem od domu se mezi kuželovitými cypřiši objevila světla. K Algyho uším dolehl tlumený rozhovor spolu se spoustou hluků jako škrábání a potom tlumenými údery, jako kdyby se vykládala nějaká zavazadla. Pak ten hluk utichl, světla zhasla a nastalo opět ticho. Algy vstal, šel dolů k hlavní silnici, chytil autobus do města a pak šel spát.

Vstal brzo ráno, dal si trochu kávy, odhlásil se z hotelu a objednal si taxi. Na letiště se dostal před desátou, vzal si svůj vak a měl před sebou celý den na to, aby se dostal domů.

Došlo však k něčemu, na co nebyl vůbec připravený. Jak tak šel kolem jednoho konce hangáru, kde měl zaparkovaný svůj stroj, uviděl Cantona, nebo toho muže, o kterém věřil, že je Canton, jak si povídá s mechanikem. Vypadalo to, že jsou dobří známí, což mu jen o to víc potvrdilo jeho podezření, že se jedná skutečně o Cantona, protože v hangáru má co dělat jenom ten, kdo má něco společného s létáním. Oba stáli u Moskyta, ve stejném oddělení jako Algyho Auster, který byl na konci připravený k vytažení. Asi tohle bylo důvodem k tomu, co se stalo potom.

Jakmile uviděl Cantona, Algy okamžitě ustoupil stranou, ne proto, že by měl nějaký důvod se domnívat, že ten člověk zná jeho spojení s Leteckou policií, ale jednoduše proto, že dával přednost tomu být nepozorován. Ze své vzdálenosti mohl přitom všechno perfektně sledovat.

Rozhovor mezi oběma muži skončil a Canton už kráčel pryč, když si najednou poprvé všiml Austera. Prudce se zarazil, upřeně se díval a potom přistoupil blíž, aby si mohl přečíst registraci. Algy si pomyslel, že předtím si asi jeho letadla nevšiml, protože bylo jinak zaparkované, a teď by si nejraději ušetril pár kopanců za své přehlédnutí, které může mít dalekosáhlé důsledky. Vypadalo to, že Canton Austera poznává. Měli po tom pokusu o sabotáž změnit registrační číslo.

Canton něco povídal mechanikovi. Co říkal, co odpovídal mechanik, Algy nemohl slyšet. Potom Canton

strčil ruku do kapsy a vytáhl svazek bankovek, podal je mechanikovi a podle toho, jak ten hned odešel, zřejmě chtěl, aby mu něco koupil. Jakmile mechanik zmizel za rohem, Canton šel rychle k Austeru a pozorně zkoumal zadní část výfuku.

Algy věděl dobře proč, a pokud měl jakékoli pochybnosti o totožnosti toho muže, tak teď se rozptýlily. Canton poznal v letadle ten stroj, který se snažil sabotovat na jeho domácím letišti, Velitelství letecké policie. Teď byl zvědav, jak se ten stroj dostal až do jižní Francie a proč jeho plán nevyšel. Proto měl takový zájem o výfuk. Algy ho dál sledoval. Po rychlém rozhlédnutí přešel Canton ke stolu s náradím, vybral si pilu a kráčel zpátky k Austeru.

Algy už na nic nečekal. Ať už mohly být následky jakékoli, nebyl připraven na to, aby se jen tak díval, jak někdo vyřazuje jeho stroj z provozu – což byl zjevně Cantonův úmysl. Kromě toho chtěl Algy bez odkladu odletět domů. Takže si začal pohvizdovat a vešel dovnitř. Když ho Cantona uslyšel, ustoupil od letadla.

Algy mu pokynul a srdečně pozdravil: „Dobré ráno.“

„Dobré ráno,“ pozdravil Cantona a rychle se vzpamatoval z rozpaků. „Nevíte čirou náhodou, komu patří tenhle stroj?“

„Jak bych to mohl vědět?“

„Jste tady na dovolené?“

„Přijel jsem za trochou sluníčka.“

V tom okamžiku se vrátil mechanik a podal Cantonovi balíček cigaret, pro který ho zjevně Canton poslal. Tím konverzace skončila. „No, budu muset jít,“ řekl Canton. „Tak nashledanou.“

Algy se díval, jak ten člověk odchází ke svému modrému sportovnímu vozu a odjíždí. Rychle přemýšlel. Že Canton jeho letadlo poznal, bylo jasné. Ale poznal v něm člena Letecké policie? Myslel, že ne. V každém případě si ho s letadlem nespojoval. Uvědomil si, jaké má štěstí, že přijel v pravou chvíli, protože jinak by pravděpodobně byl býval odstartoval s poškozeným strojem. Z té představy se celý zpotil, protože jestli něco dokáže pilota skutečně vystrašit, tak to je možnost závady na konstrukci letadla. Už podruhé během pár dní unikl o vlásek smrti.

Deset minut potom už byl ve vzduchu a mířil nad údolím Rýna domů.

Když vstoupil do kanceláře, našel Bigglese a Gingera, jak si dávají čaj.

„Hello!“ uvítal ho Biggles. „Takže ses rozhodl vrátit domů? A kde je Bertie?“

„To bych taky rád věděl.“

Biggles se zadíval Algymu do tváře a pak se příkře zeptal: „Co se stalo?“

Algy hodil vak se svými věcmi na židli a posadil se. „To je dlouhá historie.“

„Tak dobrá, ven s ní. Dej si na čas. Nalej mu trochu čaje, Gingere.“

Algy jim potom vyprávěl celý svůj příběh od začátku až do konce, nic nevynechával a nic si nepřikrašloval. Biggles ho poslouchal a ani jednou ho nepřerušil. Nakonec řekl: „Výborně. Odvedl jsi kus dobré práce. Teď už jsme na stopě, kterou má cenu sledovat.“

„Ale co Bertie?“

„Co by s ním mělo být? Nedovedu si představit, co bychom měli momentálně dělat. A nevidím ani žádný

důvod k panice. Evidentně zachytil stopu a žene se po ní. Však se vrátí.“

„Ale co by ho přimělo odložit všechny ty věci, co měl u sebe v kapsách?“

„Zřejmě je nechtěl mít u sebe.“

„Ale proč ne?“

„Zjevně se chtěl zbavit všeho, co by mohlo prozradit jeho totožnost.“

„Proč ale ke mně nezašel a nepromluvil si se mnou, když si bral z hotelu svůj vak?“

„Nevíme přece, jestli si vyzvedl svoje věci v hotelu. To mohl udělat někdo jiný. Jestli to udělal Bertie, nemusel být sám, jinak by s tebou promluvil. Ale dost otázek. Dopřej mi minutu, ať si o tom sám trochu popřemýšlím.“

Biggles, s kouřící cigaretou v prstech, se asi deset minut soustředěně zamýšlel. Potom pokračoval.

„Já si myslím, že se stalo asi tohle. Je to ale samozřejmě jenom hypotéza. Na letišti v Nice Bertie narazil na stejnou stopu jako ty, jenomže někde jinde. Ty jsi viděl Cantona v Monte Carlu a on ho možná viděl v Nice. Vždyť ty jsi ho viděl v Nice později také. Bertie se tedy rozhodl, že toho chláпка bude sledovat. Neměl čas na to, aby se s tebou nějak skontaktoval. Mně to připadá, že si s tím chlápkem třeba pohovořil a pak s ním odjel, přičemž by samozřejmě nechtěl, aby z jeho dokumentů vyšlo najevo, že patří k policii. A zjevně si nepřál ani, aby poznali jeho skutečné jméno, jinak by si nebyl dal svoje dokumenty do úschovny. Tím, jak ti poslal potvrzenku, se mu povedlo dosáhnout dvou věcí. Zachránil je, protože věděl, že mu je později vyzvedneš a současně ti dal vědět, že je něčemu na stopě a že nemá

moc času. Pokud Canton bydlí ve Villa Hirondele, a vypadá to že ano, Bertie tam s ním mohl odjet. Kamkoli jel, byl na stopě něčemu žhavému, to si můžeme být jisti, protože v opačném případě by tě byl v klidu kontaktoval. Myslím, že ho tam dole nemůžeme jen taknechat. Třeba se tě bude snažit kontaktovat v hotelu Jakmile se naskytne vhodná příležitost. A kromě toho mám pocit, že bychom měli tu vilu Hirondele sledovat.

Mezi ní a letištěm v Nice je nějaké spojení. V každém případě je jasné, že Canton používá místní letiště.“

„Tak jaký bude náš postup?“ ptal se Algy.

„Ty by ses měl raději vrátit.“ Biggles se záhadně usmál. „Tentokrát si vezmi jiné letadlo, nebo se ti stane něco nepříjemného. Nechceš přece odstartovat s jedním z Cantonových triků na palubě? Najmeš si auto, až se tam dostaneš. Musíš být mobilní, abys mohl hlídat jak tu vilu, tak i letiště.“

„A co budeš dělat ty?“

„Já budu muset zůstat tady. Pořád ještě čekám na zprávy od Marcela. Odletěl přece, aby vyfotografoval El Asile, vzpomínáš si? Čekal jsem, že se vrátí už dřív.“

„Myslím, že právě přistává,“ přerušil je Ginger, který stál u okna.

O pět minut později vtrhl do místnosti jako víchř Marcel. Tentokrát jeho obvyklý úsměv chyběl. Jeho chování bylo podivné, to přinejmenším, když se na obrátil na Bigglese, jako kdyby ho z něčeho obviňoval. „Tak co se děje?!“

Biggles se tvářil udiveně. „Čekám, že mi to povíš ty?“

„Proč vy po mně střílíte?“

Biggles se údivem zaklonil do opěradla. „Tak moment. O čem to mluvíte, Marceli? Proč bych měl na vás střílet?“

„Na to se právě já ptám vás,“ odpověděl škrobeně Marcel.

„Já jsem ve vzduchu nebyl od té doby, co jsme spolu mluvili naposledy,“ pravil Biggles vážně. „Jenom se uklidněte a povězte mi, co to má všechno znamenat.“

„Ten váš kamarád, Bertie. To je ten, co nosí v oku sklo. Ten po mně střílí. To vy jste to přikázal? Je to nějaký vtip?“

„Stalo se to za letu?“

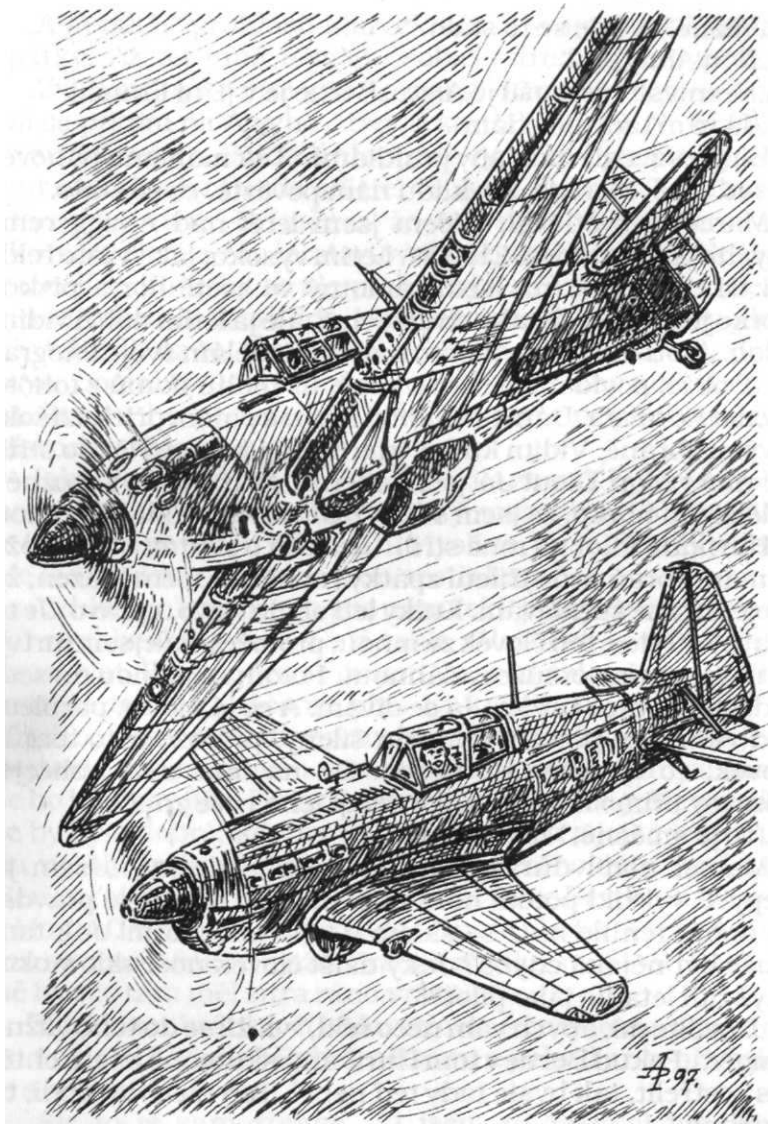
„Ano.“

„A Bertie také letěl?“

„No samozřejmě.“

„V jakém letadle?“

„Hurikán.“

Za mnou je Hurikán. Pilot po mně střílí.

„Vážně? A kde se to stalo?“

„Nad Ahaggerem.“

„Nesmysl!“ přerušil je Algy. „Bertie je v jižní Francii.“

„Já vám tady povídám –“

Biggles zvedl ruku, aby je uklidnil. „Tak moment, pánové. Posad'te se, Marceli. A v klidu nám povězte, co se stalo.“

Marcel vysvětloval. „Včera jsem letěl nad Ahaggerem, abych vyfotografoval El Asile. Letím vysoko, jak vy jste řekl, asi tři tisíce metrů. Jsem samotný ve světě hor a písku. Horko je divoké. Je také strašidelné, ale já letím dál. A vidím údolí. Jsou tam domy. Letím nad nimi, dělám svoje fotografie. Dobře, povídám si sám k sobě, už mohu domů z tohoto hrozného místa. Dám tam plnou šťávu a potom přichází šok. Slyším zbraně. Vidím kulky, které létají kolem. Někdo střílí na mne! Mon Dieu! Já jsem šílený? Může to být možné? Udělalo to horko, že jsem šílený? Dívám se. Voila! Za mnou je Hurikán. Pilot po mně střílí. Já letím o svůj život, protože nemám zbraň pro střílení zpátky na něho. Jsem blázen, že svoje zbraně sundávám. Kulky letí okolo vlevo, vpravo. Je to špatný střelec, ten člověk za mnou, protože jinak jsem mrtvý muž. On mne nemůže zasáhnout. Potom najednou on sedí vedle mne, moc blízko. Já se dívám. A co já vidím, parbleu! Teď vidím, že já jsem opravdu šílený, protože je to tenhle člověk, co vy nazýváte Bertie. On na mne dělá obličej, grimasy přímo hrozný. Také dělají jeho ruce značky.“

„To je směšné,“ zavrčel Algy.

Marcel hodil důrazně na zem svoje desky. „Jsem já slepý?!“ vykřikl potom horkokrevně. „Co říkám, je pravda! Já dobře tenhle muž se sklem v jeho oko znám! Jak tam může být nějaká chyba? Jaký další člověk nosí sklo v oko, když řídí letadlo jako pilot?!“

„Dovolte mi, abych vám něco řekl,“ vložil se do toho vážně Ginger. „Pokud Bertie v tom Hurikánu skutečně letěl a chtěl vás sestřelit, tak byste tady teď nebyl. Ten na co vystřelí, to zasáhne.“

„A já také,“ prohlásil Marcel. „Zítřka svoje zbraně dávám zpátky. Až na mne nějaká osoba vystřelí, střelím zpátky.“

„Zachovejte všichni klid,“ ozval se důrazně Biggles. Podíval se přitom na Algyho. „Bertie zmizel v úterý. Na Marcela se střílelo včera. Jakkoli hloupě to vypadá, bylo přinejmenším možné, aby Bertie odletěl včas do El Asile. To musíme Marcelovi věřit. Řekněme, že ten pilot v Hurikánu byl skutečně Bertie. Musel startovat z nějakého místa pěkně při ruce. Kde jinde by to ale mohlo být, než v El Asile? Jestli vyletěl odtamtud, tak lidé, kteří to tam vedou, pravděpodobně dohlédli na to, aby neměl dost benzínu na to, aby uletěl pryč. Dostal by dost benzínu jedině na to, aby udělal práci, na kterou ho pošlou, což bylo v daném případě sestřelit Marcelovu Moranu.“

Jakmile se Marcel toho, co ho tížilo zbavil, byl zase úplně normální. „Dva stroje francouzský zmizely nad Ahagger. To je to, co mi pověděli v Insalah. Myslí se, že se ztratily v hory, ale teď já vidím, že třeba jsou sestřeleny.“

„Vzhledem k tomu, co jste nám řekl, je to jedna z možností,“ souhlasil Biggles. „Celá tahle záležitost se začíná jaksi zauzlovat. Domnívám se ovšem, že se to

dalo předpokládat, protože teď už skáčíme přes tři kontinenty.“ Pohlédl na Algyho. „Jestli je Bertie opravdu v severní Africe – ačkoli ještě nejsem zcela připraven se s tím smířit – nedává smysl snažit se ho hledat v jižní Francii. Nicméně já si stále ještě myslím, že by bylo dobré, kdybys zaletěl tam dolů a ještě jednou se na tu vilu mrknul. Zdá se, že se tam něco děje. A ať už je Bertie v této chvíli kdekoli, je šance, že se Bertie ukáže zase v Monte Carlu, a v tom případě tě bude hledat. Třeba je mezi tou severní Afrikou a jižní Francií nějaká spojitost. Rozhodně by ses tam měl zítra ráno vrátit.“

Biggles se obrátil zpět k Marcelovi: „A co ty fotografie, které jsi udělal v El Asile? Byly k něčemu a pokud ano, přivezl jsi je s sebou?“

„Ale to je samozřejmé. Já jsem se zastavil pro jejich vyvolání. Neukazují nic pro vzrušení.“ Marcel vytáhl fotografie z aktovky a položil na stůl.

„Přinejmenším jsou to nádherné snímky,“ poznamenal Biggles, vzal si lupu a zatímco ostatní mu nahlíželi přes rameno, pozorně studoval fotografie.

Ginger zjistil, že se dívá pravděpodobně na seskupení těch nejsterilnějších hor na světě. Byl to obraz absolutního osamění. Vzpomněl si, že dokonce i Arabové narození v poušti, tomu místu říkají Země strachu. Moc dobře teď chápal, proč. Jenom jediné místo poskytovalo jistou úlevu od toho zmatku drobících se skal, které nekonečná aktivita slunce a větru postupně redukovala až na písek, jakési údolí, na jehož dně se vyskytovalo jisté množství vegetace. Na jednom konci pak stála jakási roztroušená stavení, která byla zřejmě hlavním stanem těch Bílých proroků. Na jednom konci údolí byla

fotografie jaksi rozmazaná nebo zamlžená. Upozornil na to Bigglese.

„To, na co se díváme, je prach,“ řekl Biggles. „Já bych řekl, že to je právě prach, který zvířil Hurikán při startu. Nenapadá mě vůbec nic jiného, co by to mohlo způsobit. Vlastní stroj už není na fotografii, protože už byl daleko mimo záběr, ale písek ještě neměl čas se usadit. No, tyhle fotografie nám toho příliš neprozrazují, ale potvrzují nám, co jsme chtěli vědět. I když třeba tihle osamělí pozorovatelé kozorohů nepraktikují sami letectví, vědí o někom, kdo to dělá. Cestu k nim do údolí hlídá vyzbrojený Hurikán a toho zrovna na ochranu kozoroha není potřeba. V El Asile se něco děje a musíme zjistit, co to je. Nemusíme nějak zoufale spěchat. Možná je Marcelovo objevení dost vyplašilo. Samozřejmě je to především záležitost Francie, ale měli bychom raději postupovat společně. Marceli, vy tady toho moc na práci nemáte, takže já bych navrhoval, abyste odletěl zpátky do severní Afriky a zůstal tam připravený pro případ, že se rozhodneme, že něco s El Asile provedeme. Když tam budete vyčkávat, třeba uvidíte to Décéčko trojku. Algy se může vrátit zpátky do jižní Francie a pohlídat tam tu vilu.“

„Proč nepožádat francouzskou policii, aby tam udělala razii?“ navrhoval Algy.

Biggles zavrtěl hlavou. „My si nemůžeme dovolit jít do toho s rizikem, že je spoušť natažená jenom z poloviny. Potřebujeme ještě další informace, než vyložíme naše karty. To je prozatím všechno. Já jdu teď do Yardu, abych si o tom promluvil s komodorem, protože je nejvyšší čas, aby se dozvěděl, jak se věci mají.“

BERTIE BERE PRÁCI

Bigglesovo přibližné shrnutí situace týkající se Bertieho zmizení nebylo daleko od pravdy. Fakticky se totiž stalo následující.

Bertie si vzal na sebe hlídání letiště v Nice se stejně málo nadšením jako Algy v Monte Carlu. Shodně s Algym zjistil také, že jako zaměstnání je prohlížení knoflíků za účelem objevení jednoho chybějícího jaksi monotónní. Šance, že Cantona potká v Nice, se mu zdála skutečně minimální s tím výsledkem, že když ho skutečně uviděl, měl podobné pocity jako Algy, když objevil svého člověka bez knoflíku.

Než k tomu ale došlo, mohl Bertie dělat stěží něco jiného, než se potulovat kolem a sledovat přiletý a odlety letadel a příchody a odchody jejich pasažérů. Klábosil s personálem letiště a pokud si snad ti lidé kladli otázku, proč utrácí tolik času postáváním na letišti, tak mu to nikdy neřekli. Nebyl ostatně jediným divákem, i když je třeba přiznat, že většina z těch, pro které bylo letiště dobrou zábavou, byli ještě kluci. De facto Bertie pozoroval odlétající a přilétající letadla, protože neměl nic jiného na práci a konec konců měl o ně také jistý profesionální zájem. A právě při tomhle poprvé uviděl Cantona, i když tehdy ještě netušil, že je to on.

Seděl na špalvu v zastíněné části hangáru, kde měl zaparkovaný svůj stroj, protože bylo příšerné vedro, když tu najednou jeho pozornost upoutal jeden Moskyt, natřený bleděmodře, který se právě chystal přistávat. Zaregistroval, že má civilní francouzské poznávací znaky a byl zvědav, co tady asi tak dělá. Byl to čistě technický

zájem, i tehdy, když už letadlo přistálo a rolovalo směrem k němu, se zjevným úmyslem použít hangáru. Zastavilo se okamžitě, jak byl vypnutý motor. Pilot vylezl ven a Bertie popošel kupředu, aby lépe viděl, přičemž jeho skutečný zájem bylo to letadlo a nikoli pilot.

Rozhodně ne do té doby, než pilot promluvil a on se na něho pořádně podíval.

„Moc pěkná mašina na pohled, co?“ řekl pilot, zjevně potěšený Bertieho zájmem, zatímco si svlékal přilbu s brýlemi a házel to do kabiny, kterou právě opustil. „Vypadá hezčí modrá, než byla ta její vybledlá válečná barva. Vy jste Brit, že ano?“ dodal jako vysvětlení, proč použil právě tento jazyk.

„Brit? No to bych řek! Až moc.“ potvrdil mu to Bertie, dívaje se přímo na něho.

Před sebou viděl hubeného, tmavovlasého muže asi tak pětatřiceti let, s malým černým knírkem, elegantně oblečeného – možná až příliš elegantně – v modrém seržovém obleku. Na okamžik Bertie neviděl nic víc, než tohle. Až do té doby, než ten člověk zvedl ruku a prohrábl si vlasy, které byly sčesané bez pěšinky přímo dozadu, Bertieho paměť začala fungovat. I tehdy mu však jenom připomněla popis pilota Cantona, člověka, kterého sice hledal, ale naprosto nečekal, že ho skutečně objeví. Znovu se na toho člověka podíval a ten, evidentně potěšený Bertieho trvalým zájmem prohlásil, že ta barevná kombinace je jeho nápad.

Bertieho mozek se dostával do rytmu jenom velice pomalu. Tou zdánlivou beznadějí svého poslání se ukoľébal do takového stavu otrávenosti, že už téměř nevěřil v jeho úspěch. Teď si s menším šokem uvědomil,

že ho Biggles poslal do jižní Francie, aby měl oči dokořán a hledal právě toho člověka, který tady teď stojí před ním. Biggles mu přikázal, aby hlídal letiště v Nice. To je to nejbližší vhodné místo pro přistání u Monte Carla, takže existuje reálná šance, že jej Canton třeba použije.

Bertie se sebral a projevil větší zájem o to, co se právě děje. Potvrdil pilotova slova s profesionálním nadšením a znalostí.

Jeho společník se náhle zeptal: „Nejste náhodou také pilot?“

„Náhodou jo. Válčil jsem v těch starejch dobrejch Spitech u R.A.F.“, odpověděl srdečně Bertie.

„Já také,“ zněla odpověď.

„Docela dobrá legrace, co?“ zamručel Bertie. „Lítání v míru musí bejt pěkně nudný po těch sokolech, co jsme měli my, ne? Víte co tím chci říct?“

„Máte úplnou pravdu. Teď zrovna ale nejste náhodou ve službě?“

„Ne. Strach by mi to nedovolil. Je to až moc krotký. Zatraceně otravně krotký. Nic pro mě. Absolutně nic.“

„Zalítáte si někdy?“

Bertie se smutně usmál. „Jo, chlapče, to si nemůžu dovolit.“

„To je smůla. Někdy vám musím půjčit knipl. Já jsem tady hodně často. Mimochodem, jmenuji se Canton.“

„Já se jmenuju Smith. Tommy Smith. Starý, dobrý, typicky anglický jméno, co?“ Bertie skoro řekl Lissie, ale jeho mozek teď fungoval naplno a hladce a napadlo ho, že teď, když je si jistý totožností toho chláпка, by nebylo moudré dávat mu své pravé jméno.

Canton se na něho zvědavě zadíval: „Tak Smith jo? To je vážně typicky britské. A občas velice výhodné.“

Zdálo se, že Bertie tu narážku přeslechl. Pečlivě si čistil brýle, přemýšleje co jiného by mohl říci.

Canton mu nakonec pomohl sám: „Jste tady dole obchodně, nebo jen tak za zábavou?“

„No, ani to, ani ono, pokud víte, co tím myslím.“

„Tak co tedy vlastně děláte?“

„Nic, kamaráde, absolutně nic.“

„Co tím myslíte?“

„No, víte, jsem momentálně trochu nesolventní. Provedl jsem totiž nájezd na kasino v naději, že si namastím kapsu.“

„A ztratil i to, co jste měl?“

„Odpověď znáte,“ pronesl Bertie smutně. „De facto se tady potloukám v naději, že potkám někoho, kdo mě sveze domů.“

„Nepovídejte mi, že jste byl takový blázen a přiletěl sem dolů bez zpátečního lístku?“

„Obávám se, že jo,“ povzdechl si Bertie. „Neletíte náhodou taky do Anglie?“

„Ne. Rozhodně ne teď,“ odpověděl Canton, který zřejmě, soudě podle tónu v jeho hlase, prováděl také nějaké rychlé myšlenkové operace.

„Vy – ehm – totiž, nepůjčil byste mi čirou náhodou pár drobnášek, abych se z toho nějak dostal?“ navrhoval sugestivně Bertie.

„Jste na mizině?“

„Absolutně.“

„Nepomyslel jste čirou náhodou na to najít si nějakou práci, co?“

„A jakou asi? Těžká práce pro mě není.“

Canton se usmál. „Ani pro mě. Myslel jsem na lítání.“

„A co bych tak mohl dělat? Lítat s nějakou přiblblou starou kraksnou sem a tam? Ne, to není pro mě. To není moje parketa. Já mám rád vzrušení a pěkně po pořádných dávkách.“

„Třeba bych vám mohl nabídnout i tohle,“ navrhl Canton jako napůl žertem.

„Teď to teprve začíná znít zajímavě,“ prohlásil Bertie.

„Už jste někdy letěl na Hurikánovi?“

„Hochu, mockrát, mockrát! Máte nějakého a chtěl byste ho někam převézt?“

„Znám někoho, kdo ho má. Ale je v tom samozřejmě jisté riziko, víte?“

„Jak byste mohl mít nějakou zábavu bez rizika?“ usmál se Bertie.

„A když jednou začnete, tak budete muset pokračovat, ať se vám to líbí, nebo ne.“

„Proč bych měl chtít přestat?“

„Ta práce není jenom samé bonbónky. Může se zvrtnout v něco úplně jiného, než čekáte.“

„No tak se na to mrknem. Aspoň se o tom brzy přesvědčím.“

„Ale znamenalo by to začít okamžitě.“

„Tak to mám rád. Žádný chození kolem horké kaše. Co se stalo tomu chlápku, co tu práci dělal předtím?“

„Měl nehodu,“ řekl Canton zachmuřeně.

„A co plat, jestli víte co mám na mysli? Nesnáším tuhle otázku, kamaráde, ale občas musím taky jít.“

Cantona zaváhal. „De facto poslední slovo při tomhle náboru nemám já, ale člověk, pro kterého pracuju,

stejně jako budete pracovat vy. Ale proč tady jen tak stojíme? Pojd'me do buffetu a dáme si něco k pití.“

„No to je tedy od vás moc laskavý,“ souhlasil Bertie. „Moje mandle už stůňou po nějaké koupeli, hlavně když bude mokrá.“

Zamířili do buffetu. Cestou nikdo nepromluvil. Vypadalo to, že Canton horečně přemýšlí. Potom objednal pití. „Heleďte, Smithi,“ řekl potom, jako kdyby se dopravoval ke konečnému rozhodnutí. „Počkejte tady chvíli a já si promluví se svým šéfem po telefonu. Nebude to trvat víc jak pár minut.“

„Se mnou odtud nikdo nehne,“ prohlásil Biggles srdečně.

Sledoval Cantona, jak odchází. Jeho mozek také nezahálel. Jakmile ten člověk zmizel z dohledu, vyprázdnil svoje kapsy do kapesníku, šel k úschovně zavazadel a položil uzlík na pult. Žena v úschovně mu dala potvrzení a on ji požádal o nějakou obálku. Dal do ní potvrzenku a rychle nadepsal adresu Algyho a jeho hotelu, dal ji ženě spolu s nějakými drobnými, co mu zbyly v kapse, a požádal ji, aby obálku poslala. Ještě by býval připsal malou poznámku, ale vypadalo to, že už na to nemá dost času, protože Canton se mohl každým okamžikem vrátit. A skutečně, sotva se Bertie vrátil k baru, objevil se Canton.

„Okay,“ řekl Canton stručně. „Máte jet se mnou – totiž jestli máte o ten kšeft ještě vážný zájem. Šéf si chce s vámi promluvit. Chápu to tak, že máte svojí pilotní licenci u sebe?“

„Ne, to teda nemám,“ odpověděl Bertie.

„Bude chtít vidět důkaz, že umíte létat.“

„Ten mu brzo dám.“

„Jak?“

„Přece nebudu takový šílený blázen, abych vlezl do letadla a snažil se s ním vzlítnout, když neumím pilotovat?“

„To je pravda,“ souhlasil Canton.

„Strašně nerad se o tom zmiňuju,“ prohlásil zběžně Bertie, „ale nemám u sebe vůbec žádný doklady.“

„Kde máte svůj pas?“

„Nějaký dlouhoprsták mi ho vytáh z kapsy spolu se všemi ostatními věcmi, když jsem se koupal na pláži.“

Canton se zamračil a na okamžik vypadal značně znepokojeně. „To je nepříjemné,“ zamručel. „Vypadá to, že jste v pěkné bryndě.“

Bertie upřímně přiznal, že je.

„No tak dobrá. Dopijte a pojedeme,“ řekl nakonec Canton. „Mám venku auto.“

Když dopili, vedl Bertieho k modrému sportovnímu vozu a pak vyrazili směrem k Nice. Tam ale nezastavili. Canton zahrnul na Prostřední Corniche, silnici vedoucí směrem k Monacu. Než ale dorazil až do knížectví, zahrnul v Eze prudce vlevo a za okamžik dvakrát zahoukal a zastavil před velkými vraty vedoucími na soukromý příjezd lemovaný cypřiši. Mezitím co se otevírala vrata, Bertie si přečetl nápis na sloupech, které držely vrata: „Villa Hirondele.“

Chvilku ho Canton nechal sedět samotného na sedadle v autě před hlavními dveřmi. Potom se vrátil a dvě nebo tři minuty nato už uváděl Bertieho před muže, který byl zjevně, soudě podle jeho postoje a vybavení místnosti, šéfem.

Ještě než ten muž promluvil, uvědomil si Bertie, že to je vůdčí osobnost. Lidé, kteří mají moc a jsou si toho

vědomi, cosi vyzařují. A u tohoto člověka to plně platilo. Podíval se na Bertieho pronikavým upřeným pohledem, asi tak jako by se díval malý kluk na právě chyceného brouka. Bertie viděl vysokého, mohutně stavěného, asi tak šedesátiletého muže, který nosil svou váhu s jistou dávkou důstojnosti. Měl hranatý obličej a jeho rysy byly tak výrazné a ostře řezané, jako kdyby je někdo tesal do dřeva. Pod očima začínající váčky a poklesávající svaly brady prozrazovaly požívačný život, nebo v každém případě nedostatek tělesného cvičení. Byl naprosto dokonale oblečen v tmavém společenském obleku. Hlavní dojem, který na Bertieho učinil, byl dojem člověka, se kterým se musí počítat ve všech oblastech života. Chyběl tu jakýkoli náznak jeho národnosti. Nikdo neproněsl žádné jméno. Při představování ho Canton jednoduše uvedl jako pana hraběte.

Pan hrabě, který stál uprostřed pokoje, pobídl Bertieho mávnutím doutníkem, který kouřil, aby si sedl. Sám však dále stál. Bertie věděl proč, protože je to taková drobná, často používaná strategie. Stojící muž shlíží dolů na sedícího člověka a přirozeně má tendenci v dané situaci dominovat, i když jinak jsou si oba ve všem rovni.

Pan hrabě zahájil konverzaci. „Dozvěděl jsem se, že jste pilot, jste bez práce a hledáte nějaké zaměstnání?“ Mluvil hlasem, který odpovídal jeho proporcím, se silným, i když nepříjemným přízvukem. Byl to hlas vzdělaného muže.

Bertie přikývl.

„Nemáte u sebe žádné doklady?“

„Ne.“

„Žádné peníze?“

„Ne.“
 „Kde bydlíte?“
 „V Hotelu de Paris, v Monte Carlu.“
 „Jak tam můžete bydlet bez peněz?“
 „Neplatím svůj účet.“
 „Máte tam své věci?“
 „Něco, co mám, jsem přinesl s sebou. Nečekal jsem, že tam zůstanu dlouho. Přijel jsem si to zkusit do kasina. Byl jsem si jistý, že mi štěstí nějak ze všeho pomůže.“
 „Měl jste někdy potíže s policií?“
 Bertie zaváhal.
 „No – doposavad’ ne,“ zakoktal. „Co tím chcete říci?“
 „No, víte, peníze, co jsem si s sebou přivez na hraní, nebyly tak docela jenom moje.“
 „Ach tak!“ Na okamžik přelétl panu hraběti přes rty náznak úsměvu.
 „Jste dobrý pilot?“
 „Přežil jsem válku.“
 „Dobrý navigátor?“
 „No, obvykle najdu svůj cíl.“
 „Rozumím tomu tak, že jste létal s Hurikánem?“
 „Ano.“
 „V boji?“
 „Ano.“
 „A byl byste připraven si to zopakovat?“
 „Proti komu mám bojovat? Neslyšel jsem nic o žádné válce?“
 „Nebudete možná muset bojovat proti nikomu. Já používám Hurikána pouze na ochranu svých zájmů, které mám v jednom velice dalekém místě v Africe. Jste ochoten tam odletět?“

„Jsem ochoten odletět kamkoli a udělat cokoli, jestli za to bude stát můj výplatní pytlík.“

„Už jste někdy letěl s velkým letadlem?“

„Ano – pilotoval jsem všechny možné typy.“

„Dobrá. Já se ptám, protože až vás poznáme lépe, vaše práce a rozsah vašich operací se může rozšířit.“

„To mi vyhovuje.“

„Co se týče peněz, tak nebudete mít žádný důvod ke stížnostem,“ řekl hrabě tiše. „Tady máte něco pro začátek.“ Otevřel zásuvku ve svém stole a vyndal svazek francouzských bankovek. Všechny, jak si Bertie všiml, byly zbrusu nové.

„Chápete, že jakmile jste přijal tyto peníze, jste mým zaměstnancem, že?“

„Přirozeně.“

„Já používám nerad hrozby, ale musím vás varovat, že moje zájmy jsou velmi široké. Pokud byste pracoval proti nim, okamžitě se to dozvím, a v tom případě to pro vás bude velmi vážné.“

„To je docela fair,“ souhlasil Bertie.

„Jste připraven odletět ihned do Afriky? Jedno z mých letadel tam ve velmi brzké době odletí.“

Bertie vypadal překvapeně. „No ...jistě. Ale co moje věci v hotelu?“

„S těmi si nemusíte dělat starosti. Já to zařídím. Canton letí do Afriky, pojedete s ním. Shledáte, že je tam podnebí dosti náročné, ale proto také platím tak dobře – mezi jiným. Třeba tam ani dlouho nezůstanete. Já mám pro pilota kromě hlídkování ještě jinou práci.“

„Já si ale myslím, že byste mi měl říct, co se ode mě čeká, že budu dělat,“ na to Bertie.

„To je fair otázka. Mám důvod se domnívat, že se o můj majetek v Africe zajímá také někdo další.“ Pátravý pohled pana hraběte spočinul na Bertiem a mířil teď přímo z očí do očí. „Dostal jsem hlášení, že se o mé podnikání zajímá jeden člen francouzské policie. My policii nemáme právě v lásce – ale to jste si pravděpodobně domyslel. Vaše práce bude velice jednoduchá. Stroj, se kterým budete létat na hlídku, je vybaven palubními zbraněmi. Budete odrazovat nevíтанé návštěvníky ve vzduchu tím nejefektivnějším způsobem, jaký je možný. Nikdo neuvidí, co se tam ve vzduchu bude dít.“

„Rozumím,“ řekl Bertie. Potom se usmál. „S tím by neměly být vůbec žádné problémy!“

„Doufal jsem, že se na to budete dívat takhle,“ odpověděl mu pan hrabě vážně. „Velmi dobře. Momentálně se tedy považujte za zaměstnaného na zkoušku. Váš postup bude záviset na vaší ochotě a výkonnosti. To je vše. Neopouštějte dům pro případ, že bych vás potřeboval. Canton vám ukáže prostory, které jsem určil jako ubytování svých pilotů. Myslím, že je shledáte pohodlnými.“ Hrabě mávl rukou dávaje najevo, že přijímací pohovor je u konce.

Venku za dveřmi se Canton podíval na Bertieho a usmál se. „Jste okay,“ zašeptal. „Teď, když jste náš, tak budete mít peněz jako želez.“

„Odvezete mě do Afriky odtud?“

„Z Nice.“

„V tom Moskytovi?“

„Ano. Ale nebojte se. Bez vybavení pro válku unese spoustu paliva, aby se dostal až do Kapského města,

bude-li třeba. Pojd'te, napijeme se spolu. Hrabě dělá všechno pěkně velkoryse.“

Bertie byl zvědav, jestli to bylo moudré se takhle definitivně zavázat a následoval svého nového kolegu do haly, kde, jak se Canton vychloubal, bylo všechno zařízeno tak luxusně.

ALGY NACHÁZÍ ODPOVĚDI

Algy se vrátil do jižní Francie skoro se stejně vágním úkolem jako už předtím, kdy našel jednoho člověka s chybějícím knoflíkem a teď měl zase hlídat dům, ve kterém bydlí, či v každém případě dům, který navštěvuje – vilu Hirondele. Kromě toho choval nepatrnou naději, že se třeba setká s Bertiem, protože navzdory Marcelovu přesvědčení jenom těžko dokázal věřit tomu, že by Bertieho dokázali tak rychle přepravit na Saharu. A stejně, uvažoval dále, i kdyby ho tam už odvezli, mohl se přece vrátit stejně tak rychle.

Algy tedy odletěl na letiště v Nice, kde nechal svůj stroj, úplně nového Austera, kterého právě přidělili Letecké policii. V Nice si najal auto, rychlého Renaulta, kterého sám řídil a hned odjel do Eze, kde vystupoval jako turista a najal si pokoj v hotelu Golf. Poté, co doplnil vautě palivo, zaparkoval na rozlehlém náměstí Place a jelikož den se pomalu nachyloval, něco pojedl a připravil se na pozorování svého cíle – vily Hirondele.

Potíže, kterým bude muset čelit, byly na bíledni, a jak tak pomalu kráčet vzhůru po silnici, vyvolaly na jeho čele vrásky. Necítil se zrovna na to, aby šplhal přes plot na pozemek té vily, když tam pořád pobíhají vlčáci, i kdyby se mu třeba podařilo najít způsob, jak tam vniknout. Neviděl také možnost sledování těch vrat za bílého dne, aniž by si ho všiml ten člověk z domku vedle nich. Rozhodně ne v případě, že zůstane tak blízko, aby to vůbec mělo nějakou cenu. Kdyby tam mohl hlídkovat v noci, tak by se mohl odvážit přijít blíže, jenomže pak by tma, jeho spojenec, bránila tomu, aby jasně viděl

například obličejů těch lidí, co používají vilu. Všichni přijížděli a odjížděli, jak se ostatně dalo čekat vzhledem k poloze parcely, automobily. Jak zjistil, místní obchodníci doručující zásoby, se nedostali za vrata.

Prostě jenom zazvonili na zvonek a podali své balíčky hlídači u vrat. Kdyby se vydával za nějakého obchodníka, tak by toho asi moc nezjistil, a kromě toho o tom dál ani vážně neuvažoval, protože sice uměl francouzsky velmi dobře, ale prozradil by ho jeho přízvuk. Trochu víc popřemýšlel o té černé dodávce. Co to asi přivázela? Evidentně něco musela přivázet nebo odvázet. Odkud byla? Kam a kdy odjížděla, když splnila svůj vlastní úkol? To byl asi tak jediný konkrétní faktor, kterého se mohl chytit a tak se rozhodl, že jej bude při první příležitosti sledovat dál.

Příležitost se mu naskytla hned téže noci. Zaujal své po stavení v křovisku, až kam se odvážil nejblíže vrat, atam seděl dlouho, aniž by kdokoli přicházel nebo odcházel, až skoro do deseti hodin, kdy se vyhladovělý a připálený od slunce vrátil do hotelu, aby něco pojedl. Jelikož bylo už dávno po době, ve které se podávala večeře, podařilo se mu dostat jediné trochu kávy a talíř studené šunky, což mu s máslem a křupavými rohlíčky docela vyhovovalo. Byla pěkná noc, teplá a tichá, takže si nechal přinést jídlo na jeden z těch železných stolků venku, na místo, odkud mohl sledovat silnici. Neočekával ale vážně, že něco uvidí.

Samozřejmě je to právě v době jako byla tahle, že se opravdu něco stane. Sotva dojedl svou večeři, když se ze směru od vily přiřítilo vozidlo, které okamžitě poznal. Byla to ta černá skříňová dodávka. Byl okamžitě na nohách a vyrazil ke svému autu stojícímu opodál. Jak

vyšlo ale hned najevo, bylo to úplně zbytečné, protože dodávka zajela pro benzín k pumpě. Algy seděl v autě s nastartovaným motorem a čekal, až se dodávka odlepí, vděčný za to, že se alespoň něco děje a on může něco dělat. Kdyby byl býval věděl, co ho čeká, jeho uspokojení by bylo poněkud mírnější.

Nepřekvapilo ho, když dodávka zamířila na silnici k Nice. Domníval se, bez jakéhokoliv zvláštního důvodu, že pojede na letiště. Ale nejela tam. Nechala letiště po levé straně a pokračovala stále rovně. Algy hádal, že by mohla jet do Antibes nebo třeba Cannes. Projela těmi městy ale bez zastavení, stále jela velmi rychle, jako kdyby měla před sebou ještě dlouhou cestu. Algy už si začínal dělat starosti, kde asi to pronásledování skončí. Avšak když už jednou začal, byl rozhodnutý sledovat tu dodávku ať jede jakkoli daleko.

Jeho zvědavost stoupala, jak dodávka stále pokračovala v cestě. Ve Frejus opustili moře, ale stále ještě směřovali na západ. Algy poznával tu krajinu teď už jenom z toho, co si pamatoval z map. Dodávka proletěla vesnicemi, skrz Brignoles a jela zase dál směrem k Aix. Dorazila tam a pořád ještě nezastavovala.

Algy si už začal dělat starosti o benzín. Naštěstí vyjel s plnou nádrží, ale na takovouhle jízdu přece jenom připravený nebyl. Usoudil, že dodávka jede do Marseilles nebo na jeho veliké letiště kus cesty za městem v Marignane. Byli už na silnici čtyři hodiny a začínal cítit únavu, když najednou dodávka, místo aby zahrnula na jih směrem k Marseille, vytrvale držela kurs směrem na západ. Algy to vzdal, hádat bylo zjevně dětinské. Podíval se na hodinky a stále častěji se díval na ukazatel paliva. Z pomyslení, že by mu mohla dodávka ujet kvůli větší

zásobě benzínu, se mu dělalo až mdlo. Teď už rozeznával okolní krajinu o něco lépe, vlastně její obecnou charakteristiku, protože často využíval letiště v Marignane. Řídil už jen mechanicky, když najednou ve čtyři hodiny ráno mu dala dodávka signál, že se přece jenom už blíží její cíl. O něco zmírnila způsob jízdy a za chvíli odbočila na úzkou cestu vlevo. Nějakou chvíli byla vegetace kolem velmi řídká, jen s málo stromy kolem, s výjimkou dlouhých rovných řad cypřišů, které tady jsou vysázené jako ochrana proti mistralu, horkému větru, který v létě vane od jihu. Na obou stranách se teď v měsíčním světle rozkládala míjející rovina, zcela otevřená do daleka, jejíž monotónnost přerušovaly jen tu a tam skupinky pasoucích se ovcí podivuhodně přežívajících na nízké suché trávě.

Algy zhasl světla, která by mohla vzbudit podezření řidiče dodávky, kdyby se ohlédl na silnici za sebou. Nebyla totiž ani nijak zvlášť nutná. Brzy nato dodávka také vypnula světla a přesto ji Algy mohl zřetelně vidět, jako černou skvrnu ve světě samoty. Teď už věděl, kde jsou, protože v Evropě je jenom takové jedno jediné místo. Viděl je totiž ze vzduchu. Dorazili na Plaine de la Crau, obrovskou kamenitou pláň, asi osmdesát čtverečních mil, plochých jako kriketové hřiště pokryté jedinečnými oblázky všech možných rozměrů. Uprostřed neroste vůbec nic. Je to jenom taková kamenitá sterilní divočina v tom pravém slova smyslu.

Cesta, která se už značnou chvíli stále zhoršovala, se úplně rozplynula u jakýchsi trosek, kdysi zřejmě chalupy. Zbylo z ní vlastně jenom pár polámaných, větrem zubožených cypřišů a hromada šedivého kamení na troše spálené trávy. Za ní už bylo jenom samé kamení, nic než

kamení. Teď Algy pochopil důvod těch neobvykle širokých pneumatik na dodávce. Pokoušel se jet dál, ale musel to vzdát, když jeho pneumatiky zapadly mezi oblázky. Mohl sice pomaloučku postupovat kupředu najedničku, ale jelikož se mu voda v chladiči už tak skoro vařila, neodvážil se dalšího rizika. Navíc, na té dokořán otevřené pláni stačilo, aby se řidič dodávky rozhlédl a okamžitě by ho uviděl. Celý ztrnulý a utahaný zajel autem mezi zbytky chalupy a cypřiše a uvažoval, co dál.

V jasném světle měsíce stále ještě rozeznával obrysy dodávky asi tak půl míle vepředu. A jak ji tak sledoval, uviděl najednou na okamžik za ní světlo. Byl to snad nějaký signál? Jat zvědavostí se rozhodl, že to zjistí. Už sice nemohl vidět dodávku, ale přesto rychle kráčel jejím směrem. Velice nerad přemítal o tom, jak daleko asi tak ještě může jet, ale nechtělo se mu přiznat v posledním kole porážku, protože si byl téměř jistý, že tohle je poslední kolo.

A měl pravdu. Kráčel takhle ani ne půl míle, když se najednou vynořily proti obloze siluety nějaké budovy, totiž více budov. Nejprve nebyl schopen rozeznat, co to je. Vypadaly tak obrovitě. Když přišel blíž, zjistil proč. Ty budovy byly kostry několika hangárů, pravděpodobně postavených během války a teď už dávno zapomenutých. V tom neshledával nic zvlášť překvapivého, protože jestli někdy nějaký zemský povrch byl přirozeným letištěm, tak to bylo tady – s výjimkou toho kamení, samozřejmě. Když vzápětí narazil na betonovou dráhu, věděl, že se jeho dohady povrzejí. Vzpomněl si, jak jim říkal Biggles o celém světě posetém opuštěnými přistávacími plochami či polními letišti. Hleděl napjatě kupředu, když se blížil k budovám, jejichž obrysy začínaly vystupovat ze tmy.

Zaregistroval, že jsou tam stále ještě pozůstatky ubytovny nebo administrativní budovy. Nebylo tady nic, za čím by se mohl schovat, takže jeho jedinou nadějí bylo, že zrovna nepotká vracející se dodávku. Jak se blížil, uviděl ji ale stát před bungalovem z vlnitého plechu, který se zdál být v lepším stavu než budovy kolem.

Spěchal dál a teď, když se blížil vyřešení toho tajemství, z něho únava padala, jako když si svlékne člověk šaty. Alespoň teď má konečně konkrétní důvod v něco takového doufat, pomyslel si. Snažil se na těch oblázcích dělat co nejméně hluku a postupoval směrem k bungalovu, který, jak teď viděl, byl obydlený, protože přesto, že byla okna zatemněna nějakou provizorní černou textilií, jakýkoli pohyb vzduchu způsoboval, že se závěsy hýbaly a odhalovaly štěrbiny světla. To mu prozradilo, že jsou okna otevřena dokořán, což bylo docela přirozené vzhledem k vedru předchozího dne. Potom už zaslechl dokonce i tlumený rozhovor. Poslouchal a usoudil, že se jedná o němčinu.

Právě když Algy dorazil až k budově, ozval se signál houkačky auta a okamžitě ukončil probíhající konverzaci poznámkou – „Prima. Tady je. Přesně na čas.“ Ten hlas se Algymu zdál podivuhodně známý. Okamžik nato se zatemnění trochu pohnulo, dost na to, aby stačil nahlédnout do místnosti. Byli tam dva muži. Oba se obraceli ke dveřím, jedním byl Groot a druhý byl Bigglesův nepřítel na život a na smrt, Erich von Stalhein!

Náhle si Algy uvědomil, že se oba muži chystají vyjít ven a tak rychle ustoupil do stínu budovy vytvářeného měsícem nízko na obloze na druhé straně střechy. Zalezl co nejtěsněji ke stěně z vlnitého plechu,

přetáhl si přes oči klobouk a vyhrnul límec, aby bylo co nejméně vidět jeho obličej. Nervy se mu vzrušením nad tím objevem v těle úplně třásly. Je ale pravda, že Biggles poznamenal, aby ilustroval situaci, že von Stalhein je přesně ten typ člověka schopného se namočit do takového druhu kriminální aktivity, kterou předpokládal. Jenomže v tom okamžiku to Algymu vůbec nepřipadalo pravděpodobné. Přítomnost Groota ho na druhé straně nepřekvapovala vůbec. Byl tady zjevně jenom jako pouhý řidič.

Algy měl ale málo času, aby se zamýšlel nad posledním vývojem událostí. Von Stalhein už byl venku, zahajloval a pak vyštěkl nějaký rozkaz. Odněkud se vynořili čtyři muži v kombinézách mechaniků, pravděpodobně z jednoho z těch hangárů nebo okolních budov a postavili se, jako když na něco čekají. Pak zaslechl Algy zvuk prozrazující, na co čekají a vysvětlující ten signál. Přibližovalo se nějaké letadlo. Nemohl ho sice vidět, ale podle síly hluku, který nadělalo, poznal, že jen plachtí. Plaine de la Crau, nebo i ty nízké porosty na mokřinách Carmargue hned vedle by byly ideálním místem, kudy by se mohlo přiblížit letadlo k pobřeží úplně nepozorovaně. Nikde na celém severním pobřeží středozemního moře nebyla tak opuštěná a vylištěná oblast jako tahle, uvažoval Algy.

Von Stalhein a Groot stáli venku před bungalovem a mezitím co čekali, tlumeně o něčem rozmlouvali. Potom von Stalhein vydal další rozkaz a kdesi cvakl vypínač. Na zemi se objevil široký pruh světla, celkem asi pět v řadě, a vyznačoval betonovou dráhu pro přistání. Téměř bezhlučně se nad ní zjevily obrysy velkého letadla. Pilot

provedl perfektní přistání. Jenom přidal trochu plynu a hned dojel až kbungalovu.

Algy na to zůstal koukat, ale ani ne tak kvůli překvapení, protože měl už docela slušnou představu, jaký typ letadla to bude. A nemýlil se. Byl to Douglas D.C.3 – s trojkolým podvozkem. Tady, ani ne třicet yardů od něho, teď stál ten tajemný Marcelův stroj, spočíval na svých třech kolech s ocasem vztyčeným do letové polohy. Přistávací světla byla vypnuta. Pilot a jeden pasažér vystoupil a oba potom přešli k místu, kde je očekávali druzí dva. Algy poznal jednoho z nich. Byl to Canton. Toho druhého, menšího obtloustlého chlapíka, Algy nikdy předtím neviděl. Zaregistroval, že když pak všichni odcházeli po oblázcích pryč, dělali jenom nepatrný hluk. Důvod asi bude v tom, dohadoval se, že mají všichni ty boty s gumovou krepovou podrážkou. Ten stroj byl pravděpodobně tentýž, který provedl nálet na zlatý důl v Austrálii. Pokud ne, tak mu byl naprosto dokonale podobný. Mezitím se k letadlu přiblížili mechanici, zjevně pozemní personál.

„Všecko v pořádku?“ ptal se Canton zívaje, jako kdyby byl unavený. Mluvil anglicky.

„Ano. Přivezl jsi to?“ zeptal se na oplátku von Stalhein.

„Jistě.“

„Tak to rychle vyložte, aby s tím Groot mohl odjet ještě před svítáním. Groot potom odletí s letadlem zpátky.“

„To se mi hodí,“ zavrčel Canton. „Dneska už jsem toho viděl až až.“

Pozemní personál vykládal tajuplný náklad. Nebylo ho moc. Pět malých, ale zjevně těžkých pytlů, vytáhli z

kabiny Douglase a hodili je do dodávky. Obsah těch pytlů mohl tvořit podle tlumeného zvuku, který během manipulace vydávaly, stejně tak písek jako obilné zrní.

„Bylo by nám ušetřilo spoustu potíží, kdyby ten starej přivezl všechno najednou místo po troškách, jen aby se to hodilo té bandě rumunských zlatokopů,“ stěžoval si

Canton. „No ale předpokládám, že pro to měl dobrý důvod.“

„Jak stárneš,“ odpověděl mu mrazivě von Stalhein, „naučí tě možná zkušenost, že není moudré snášet všechna vejce v jednom košíku. Je to bezpečné tam, kde to je. Ať se stane cokoli, nikdo to tam nemůže objevit, nebo se k tomu přiblížit i jenom na stovky mil. A kromě toho jde o veliké částky peněz a naši rumunští přátelé měli potíže už s tím, aby je dostali ze země i jen v malých splátkách.“

„No dobře, dobře,“ odpověděl rychle Canton. „Můžu přece promluvit, ne? Já musím létat přes tu šílenou poušť, ne ty. Pokaždé, když tam letím, tak si držím palce.“

„Za to jsi také placený,“ vyštěkl von Stalhein. „Brzo poletíš na ještě delší výlet.“

„Znamená to snad, že starej pán už dokončil dohodu o výměně s diamanty? Jestli ano, tak asi bude chtít, abych jako obvykle přivezl informace z Alexander Bay?“

„Dostaneš svoje instrukce, jakmile přijde čas,“ téměř odsekl von Stalhein.

„No dobře. Dej mi něčeho napít. Na druhé straně je vzduch rozpálený jako plotna. Zeptej se Luise. Přiletěl se mnou.“

„Já bych si dal taky, dokud hoši doplňují palivo,“ přidal se Groot.

Muži odešli do bungalovu, zacinkalo sklo. Ozval se zvuk vytažené korkové zátky.

Algy dál poslouchal ve stínu, téměř bez dechu. Po chvilce povrchní konverzace se zběžně Grootzeptal: „Jaksi vede ten nový člověk?“

„Docela dobře,“ odpověděl Canton. „Moc toho nenamluví a to, co obvykle řekne, jsou obvykle jen žvásty. Ale hádám, že je to správný typ. Třeba může působit na někoho jako hlupák, ale lítat, to tedy umí. Když jsme letěli tam, tak jsem ho nechal pilotovat. Ten zná svoje řemeslo.“

„Nový člověk?! Jaký nový člověk?“ Von Stalhein ostře vykřikl. „Nic jsem o žádném novém člověku neslyšel! Kde je?“

„Na druhé straně,“ odpověděl Canton. „Starý pán mi přikázal, abych ho tam ihned dopravil, aby okamžitě pokračoval s Hurikánem.“

Von Stalhein zřetelně artikuloval: „Já jsem výslovně žádal hraběte, aby žádného pilota nepřijímal, dokud ho nejdříve neuvidím já! On o létání vůbec nic neví!“

„A co se děje?“ ozval se znovu Canton. Potom se do jeho hlasu vloudil nádech sarkasmu, když dodal: „Pořád ještě ti straší v hlavě ten chlap, ten Bigglesworth?“

„Já Bigglesworthe znám, vy ne,“ ponuře odvětil von Stalhein. „On znamená hrozbu a uděláš jenom dobře, když si to zapamatuješ. Říkals přece, že byl v Austrálii. Někdo se zase vyptával v Alžíru na pohoří Ahagger. Dej si ta fakta dohromady a to se mi právě začíná nelíbit. Čím dříve přesuneme hlavní stan za Železnou oponu, tím dříve budu klidně spát. Jak se ten nový člověkjmenuje?“

„Smith,“ povídá Canton. Algy musel hodně natahovat uši, aby zaslechl odpověď kvůli hluku, který

dělali mechanici doplňující Douglasu palivo mobilním motorovým čerpadlem.

„Smith je moc vhodné jméno,“ cynicky poznamenal von Stalhein. „Viděl jsi jeho pas?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Ztratil ho.“

Skeptický tón ve Stalheinově hlase nabýval vrchu. „To se někdy také dobře hodí. Chceš mi snad říct, že hrabě přijal nového člověka a neprověřil si ani jeho totožnost?“

Canton se krátce zasmál. „Jakýkoli muž, který by se nám mohl hodit, by se sám pravděpodobně hodně snažil o svojí totožnost přijít. Zoufale jsme potřebovali dalšího pilota, ne?“

„Chceš říct, že ty jsi ho potřeboval,“ vyštěkl von Stalhein. „Bál ses, aby tě hrabě neposlal zpátky na hlídkování do pouště s Hurikánem.“

„Jestli chceš, můžeš si to vysvětlovat i takhle,“ podrážděné odpověděl Canton. „Žádný normální člověk by nevydržel sedět a péct se v té pekelné díře! Já už toho mám dost.“

„Takže jsi sebral prvního pilota, na kterého jsi přišel, co? Kde se to stalo?“

„Na letišti v Nice.“

„Co tam dělal?“

„Potuloval se tam. Byl úplně na dně. Zjistil jsem, že je to pilot, když jsme spolu začali mluvit. Přišel o sázky v kasinu v Monte Carlu. Dokonce se přiznal, že přišel o peníze, které nebyly vůbec jeho. Možná byl na útěku, což je jedno z nejlepších doporučení. Já jsem si ho moc dobře vyzpovídal, neměj strach. Pak jsem brknul hraběti a ten

mi přikázal, abych ho přivedl. To on ho zaměstnal, ne já. To je všechno, no.“

„A je toho dost,“ pokračoval von Stalheim kysele. „Potíž s tebou je, že moc mluvíš. Tohle náhodné vybírání nových pomocníků je nebezpečné. Začínáme pohodlně. A věř mi, že to povede k potížím, uvidíš.“

„Nechápu, co tě tolik znervózňuje,“ odpověděl mu už netrpělivě Canton. „Ten chlapík je stejně cvok. Podle toho, jak mluví, tak je to jenom takový tlučhuba.“

„To vůbec nic neznamená,“ tvrdošíjně trval na svém von Stalheim. „Jeden z Bigglesworthových mužů říká také jenom samé nesmysly, ještě jsem nikoho takového nezažil. A ještě ke všemu pořád blbne se svým monoklem. Vypadá jako kompletní idiot – ale není.“

„Tenhle chlápek Smith se vystavuje taky s podobným monoklem,“ řekl Canton a do jeho hlasu se začalo vkrádat poprvé za celou dobu skutečné podezření. Následovalo krátké ticho, dusné ticho a pak von Stalheim rozkázal: „Popiš mi ho.“

Canton mu dal docela přesný popis Bertieho, což Algyho ani nepřekvapilo, protože už znal to Marcelovo vyprávění. „Vlastně počkejte,“ pokračoval Canton, jako když se na něco rozpomíná, „když ses o tom teď zmínil, tak si vzpomínám, že jsem na letišti v Nice v hangáru viděl policejního Austera. Měl jsem ho poznat hned. Naposledy jsem ho viděl na letišti Gatwick. Překvapilo mě, že ho vidím v Nice, protože jsem mu k výfuku přilepil pěkný ohňostroj.“

„A to jsi mi o tom nic neřekl?!“ zaskřípal zuby von Stalheim.

„Neviděl jsem žádnou souvislost s námi.“

„Ty jsi neviděl souvislost!“ Von Stalheinův hlas se třásl zlostí. „Ty blázne! Ty pitomý idiote! Možná tě bude zajímat, že jsi vybral Lissieho, jednoho z nejlepších Bigglesworthových lidí! Tomu se nikdo na světě nepodobá. A to, že byl na letišti ten Auster, to všechno jenom potvrzuje. Já teď pojedu do Nice a trochu se tam poptám. Lissie tě určitě sledoval z Anglie. A ty jsi prý ho najal! Jen si nefandi, to on najal tebe!“

„Jak jsem to měl vědět?“ zamumlal trucovitě Canton ve slabém pokusu najít nějakou výmluvu.

„A ty jsi toho člověka vzal až do vily?“

„Ano.“

„Takto ti pomáhej Pán Bůh,“ prostě uzavřel von Stalhein. „Za tohle tě hrabě oddělá. Víš přece, jak zachází s těmi, kdo ho zklamou!“

Do Cantonova hlasu se vetřela úzkost a panika. „Počkej, Erichu, prosím tě,“ žadonil. „Já jsem se snažil dělat jen to nejlepší, a ještě se přece nic nestalo. Nerozčiluj hraběte. Nemá to žádný smysl. Já to všechno můžu urovnat bez něho a on se o tom nic nedozví. Dej mi šanci, Erichu. Groot mi jí dá, to vím. Lissie – jestli je to ten Lissie – a já to nenechám žádné náhodě, je tam v poušti v bezpečí. Dokud jsme tam nevystoupili, nespustil jsem ho z očí, jak mi to hrabě přikázal. Neměl šanci si s nikým promluvit ani slůvko. Pryč zmizet taky nemůže. Znáš přece to pravidlo o benzínu pro lidi na zkoušku? Já se tam hned teď vrátím a vyřídím ho.“

Následovala chvíle ticha, jako kdyby von Stalhein promýšlel situaci. „A co povíš hraběti? Bude chtít vědět, proč jsi jel zpátky ty místo Groota. Říkal přece, že Groot má dopravit letadlo zpátky.“

„Groot může říct, že onemocněl a já se nabídl místo něho. Uděláš to pro mě, Groote, vid’? Že se ti do pouště nechce?“

Groot souhlasil.

„Když se ho zbavíš, jak ale potom vysvětlíš jeho zmizení?“ chtěl vědět von Stalhein.

„Řeknu prostě, že měl nehodu. A taky jednu mít bude, to ti slibuju, jakmile se k němu dostanu na dosah.“ Cantonův hlas se třásl nenávistí.

„Jak se to jeví tobě, Luisi?“ von Stalhein zjevně oslovil čtvrtého muže.

„To být možná ta nejlepší způsob,“ zazněla lámaná odpověď.

„No tak dobře,“ souhlasil posléze von Stalhein. „Třeba máš recht. Kdyby se hrabě dozvěděl pravdu, mohlo by se stát cokoli. Proved’ to čistě, Cantone – a udělej to ihned, jakmile se tam dostaneš.“

„Nech to na mě,“ odpověděl ostře Canton.

„Měl bys tedy raději vyrazit. Brzy začne svítat a znáš dobře příkaz hraběte nikdy nepřelétat přes pobřeží za denního světla. A ty, Groote, bys měl jet do vily, nebo tam tu zásilku nedostaneme včas. Víš, jak hrabě nesnáší čekání.“

„A co Luis?“ zeptal se Canton.

„Pojede s Grootem. Má nárok na chvíli volna tady u nás.“

„Okay.“

V místnosti nastal pohyb.

NEZAPOMENUTELNÝ VÝLET

Stav Algyho mysli, jak tak naslouchal téhle osvícené konverzaci, se dá jednodušeji představit než skutečně popsat.

Jeho mozek letěl jako o závod, aby jí stačil. Teď už věděl všechno, co chtěl vědět Biggles – a ještě víc. Ale jak se jeho informace, horečně uvažoval, dají nějak využít? Jak je dokáže předat Bigglesovi tak rychle, aby mu ještě k něčemu byly? Rychlost je rozhodující. Pokud pojede von Stalhein do Nice, tam se poptá na toho Austera, nebude mu dlouho trvat a objeví, že ho tam zaparkoval Algy, ne Bertie. Potom bude už definitivně vědět, že mu je na stopě Biggles, a přirozeně všechno řekne hraběti s tím výsledkem, že se ztratí vedoucí články, pokud ne celá ta podvodnická banda, někam do neznámého úkrytu.

Ale hlavním faktorem, který rozhodoval o situaci, bylo smrtelné nebezpečí, ve kterém se ocitl Bertie. Jenom takovou zběžnou zmínkou, dokonce možná nešťastnou shodou okolností, se von Stalhein dozvěděl, že je na El Asile. Algy neměl nejmenších pochyb o tom, co hodlá Canton udělat. Odletí do El Asile – což bylo bezpochyby to místo v poušti, či „tam“, jak říkali, a jakmile se tam dostane, bez prodlení Bertieho zastřelí, nebo zabije jiným způsobem. Bertie, který nebude na nic takového připravený, nebude mít žádnou šanci. A kdyby i nakrásně unikl prvnímu útoku, nebude mít žádnou naději, že se mu podaří prchnout, protože ta poušť bez kapky vody je ve skutečnosti mnohem efektivnější překážkou, než by byla třeba kamenná zeď nebo železné mříže.

Algy by rád měl čas na přemýšlení, ale zrovna v té chvíli byl čas velmi nedostatkovým zbožím. Viděl, že ať se rozhodne udělat cokoli, musí to udělat ihned, protože ti chlapi tady se chystali vyrazit. Jakmile se Canton ovšem octne ve vzduchu, nebude už možné ho jakýmkoli způsobem zastavit. Bertie už by byl jako mrtvý muž. Dá se tomu nějak zabránit a když ano, takjak?

Algy nejdříve uvažoval, že by uletěl v tom Douglasu. Ale to by bylo, jak si brzo uvědomil, k ničemu. To by těm lidem prozradilo, že je vystopoval a nemělo by to žádnou cenu, protože by Canton odletěl do El Asile v jiném stroji. Von Stalhein je třeba v rádiovém spojení s El Asile a v tom případě by tam všechny lidi varoval, aby se měli na pozoru. Myšlenka na vysílačku dělala Algymu veliké starosti. Jeho dalším nápadem bylo, aby počkal na Groota a Luise, až odjedou s dodávkou, a pak postaví von Stalheina před ústí své automatické pistole. Tenhle nápad ještě podporoval fakt, že se mechanikové po doplnění paliva Douglase začali vracet do svých ubikací, takže se s nimi nebude muset utkat. Ale vzápětí si uvědomil, že to také kničemu nepovede. Co kdyby letadlo odletělo ještě před tím, než odjede dodávka? Algymu se z toho, jak rychle přemýšlel, začala točit hlava. Nakonec viděl, že zabránit Cantonovi, aby provedl svůj záměr, se dá jenom jediným způsobem. A ten měl také své výhody. Pokud by vyšel, zanechal by ostatní v naprosté nevědomosti, co se týče hrozícího nebezpečí. A proto se pro tenhle plán také rozhodl.

Co nejvíce se přikrčil, vyběhl ke stroji a dostal se tam právě v okamžiku, kdy se otevřely dveře bungalovu a čtyři muži vyšli ven. Asi minutu tam jen tak stáli a tlumeně o něčem debatovali. Potom Groot s Luisem

odešli k dodávce. Von Stalheim a Canton je pomalu sledovali, zjevně proto, aby se s nimi rozloučili. To poskytl Algymu příležitost, kterou potřeboval. Startování dodávky překrylo hluk jeho kroků na šterku, když se sunul podél letadla ke dveřím do kabiny, nastoupil a lehl si do zadního prostoru prázdné kabiny, kde předpokládal, že hrozí jenom nepatrné riziko jeho objevení.

Potom už se mohl dohadovat o tom, co se děje jenom podle zvuku. Slyšel, jak dodávka odjíždí, a brzy na to se Canton vyškrábal do kabiny cockpitu. Ještě zaslechl jeho slova na rozloučenou s von Stalheinem: „Bez obav, já ho vyřídím.“ Potom se trup roztrásl vibracemi, když se k životu probudil motor. Stroj se začal pohybovat.

Algy si ulehčeně vydechl. Doposud to bylo dobré. Ted' to znamenalo, že nerozhodnost je věcí minulosti. Ted' se musel absolutně věnovat jenom svému nastávajícímu dobrodružství. Jak to bude pokračovat, bude záviset na Cantonově chování až se mu ukáže, protože neměl nejmenší chuť nechat Cantona, aby ho dopravil až do El Asile, kde by určitě sdílel s Bertiem stejný osud. Prozatím mu vyhovovalo jen tak tiše sedět, aby mělo letadlo čas se dostatečně vzdálit od letiště a nabrat výšku. Navíc se potřeboval dát dohromady po tom šoku, co zažil, aby byl na svůj další krok klidný a rozhodný. Ta problematická část celé záležitosti měla teprve přijít.

Nechal uplynout něco více než půlhodinu, potom vstal a vyhlédl z okna. Na východě první vlna svítání už kreslila na obloze mezi hvězdami bledě šedé pruhy. Dole a vepředu se rozkládalo Středozemní moře, klidné,

bezbarvé a úplně pusté. Vzadu se jevilo pobřeží Francie už jen jako slabý proužek barvy indiga. Hádal, že dosáhli výšky asi osm tisíc stop a stroj stoupal stále výš a výš.

Ještě malou chvíli čekal a potom vyšel dopředu. Otevřel dveře přepážky oddělující kabinu od proskleného cockpitu pilota a uviděl Cantonovu hlavu a ramena, jak seděl pěkně zabořený do svého sedadla, zíral kupředu a jeho pravá ruka lehce spočívala na ovládacích přístrojích. Jistý si tím, že takový člověk bude ozbrojený, rozhodl se Algy, že nebude nic riskovat. Bylo by asi jednoduché prostě toho chlapa praštit po hlavě zezadu a tak ho jedním úderem vyřadit z činnosti. Ale přesto, že Algy uvažoval o Cantonovi jako o potenciálním vrahovi, kdoví jestli ne vrahovi současném, potřeboval ještě víc než pouhou představu na to, aby dokázal tak zákeřně napadnout kolegu pilota. Doufal, možná bláhově, že se Canton vzdá, jakmile uvidí, jak se věci ve skutečnosti mají.

Vytáhl svou automatickou pistoli, namířil Cantonovi mezi lopatky a tvrdě řekl: „Tak Cantone, konec hry. Zvedněte ruce a vypadněte ze sedačky!“

Algy měl v úmyslu, až ho Canton poslechne, vzít mu jeho zbraň, kterou předpokládal, že má, a převzít řízení letadla. Jenomže Canton ho neposlechl. Jeho tělo nejprve ztuhlo šokem toho náhlého překvapení a potom se velice pomalu ohlédl dozadu. Na okamžik se jejich zraky setkaly. Pak se v Cantonových očích objevil záblesk poznání a posléze oči potemněly. „Takže ten policejní Auster byl váš?“ řekl klidně. „Měl jsem to vědět.“

„Možná.“

„No ale já žádné rozkazy od policajtů neposlouchám,“ vyštěkl najednou Canton a než Algy

začal i jenom podezírat, co má v úmyslu, kopnul do kormidla a srazil si berany řízení až k břichu.

Letadlo reagovalo způsobem, pro jaký bylo postaveno. Motory se rozeřvaly, příd' se prudce zvedla a trup se otočil kolem své osy v téměř vertikální vývrtce vzhůru. Vlastně skoro přepadlo dozadu přes ocas. Aby se vůbec udržel na nohách, musel Algy pustit svou pistoli a oběma rukama se zoufale držet opěradla pilota. Přesto ho odstředivá síla odtrhla a smýkla jím stranou. Canton, který se z pohodlnosti nepřipoutával, padl napůl na sedadlo druhého pilota vedle sebe a napůl na zem. Tam chvíli zůstal ležet, stejně jako Algy, pod vlivem obrovského přetížení. Pak Canton, snažící se zachytit čehokoli, aby se zvedl, popadl druhé berany, aniž by si zjevně uvědomil, co to je. Motory hned nato s děsivým řevem postavily letoun téměř kolmo na ocas.

„Blázne!“ zaječel Algy. „Oba nás zabijete!“

Jedinou odpovědí byl Cantonův hysterický smích.

Algymu se podařilo dostat se do sedadla pilota a popadnout řízení, aby ustálil přístroje, protože stroj už se dostal do mrtvého bodu. Cantonova ruka zajela do kapsy a vynořila se s pistolí. Vtom se letadlo naklonilo a ve zlomku vteřiny se řítilo se řvoucími motory jako bomba k zemi. Algy ubral plyn a hodil sebou na Cantona a snažil se mu přirazit ruku se zbraní k sedadlu. Cantona s ní zakroutil a podařilo se mu ji uvolnit. Algy ho udeřil do brady a když zbraň spouštěla, srazil ji stranou. Potom popadl Cantona za ruku a ještě jednou udeřil. Canton kopl Algymu do žaludku, ten zasténa bolestí, ale podařilo se mu zakroutit pilotovi zápěstím až pustil pistoli na zem.

Typická přirozená stabilita stroje začala vyvádět Douglase z neovladatelného střemhlavého pádu. Tlak byl

ted' tak obrovský, že Algy očekával každým okamžikem prolomení podlahy, kterou budou oba protlačeni ven. Pohyb ted' byl možný jenom jako absurdní akce zpomaleného filmu. Canton se natahoval pomaloučku po zbrani – asi tak jako se natahuje po hračce nějaké mimino. Algy, očekávající, že stroj každou sekundu narazí na hladinu moře, se dostal až nad Cantonovo tělo, přimkl se k němu a oba se ted' ze všech sil rvali, v zuřivém objetí vstali a zase upadli přes sloupek řízení. Stroj se znovu ocitl mimo kontrolu, zasténal jako raněné zvíře a začal padat.

Canton se najednou s prudkým trhnutím uvolnil a popadl vysílačku. Algy po něm skočil, vytrhl kabely a srazil Cantona dovnitř kabiny. Jeho pistole byla někde na podlaze. Rozhlížel se po ní, vědom si až příliš dobře toho, že objeví-li ji Canton dříve, bude to jeho konec. Protože ji nikde neviděl, vrhl se znovu za ním.

Boj začal zase uvnitř kabiny, zatímco letadlo se převalovalo jako smrtelně zasažená velryba. Cantonovi muselo být jasné, stejně jako Algymu, že v další minutě přijde jejich konec. Ale Cantonovi to bylo evidentně jedno. Vypadal, jako kdyby zešílel. Oba už vykazovali známky únavy, když se od sebe odpoutali a zuřivě na sebe hleděli. Potom Algy, který to chápal jako otázku života nebo smrti, vyrazil kupředu. Následovala výměna divokých úderů a znovu vzájemné sevření, ve kterém šel k zemi první Canton a Algy ležel na něm. Algyho pěst se pak několikrát zvedla a zběsile udeřila. Asi jeden yard vedle uviděl svou pistoli, jak leží na podlaze. Nebyl čas na nějaké ohledy, takže ji zvedl a prudce udeřil Cantona ze strany do hlavy. Přerývavě popadal dech a nečekaje na výsledek svého útoku se odpotácel k oknu a vyhlédl ven.

Letoun prudce klouzal k hladině moře, teď už viditelně jiskřícímu a modrému v záři slunce ani ne sto stop pod nimi.

Algy skočil do cockpitu. Sáhł dopředu, protože nebył čas na nějaké sedání a zatáhl sloupek zpět. Když stroj zareagoval, přidal plyn. Pak se postavil a pár sekund se jen tak třásl z toho šoku a vyčerpání, oči doširoka otevřené, zatímco vrtule šroubovaly stroj do bezpečnější výšky. Mrknutím oka se přesvědčil, že Canton leží roztažený na podlaze, takže vešel dovnitř cockpitu, našel Cantonův revolver a spolu se svou pistolí jej zastrčil do kapsy. Pořád ještě, těžce dýchaje, usedl do pilotního sedadla, zvedl letadlo na pět tisíc stop, namířil prozatím směrem k jihu, a když se letadlo srovnalo žadaným směrem, opustil řízení a vrátil se ke Cantonovi. Protože už nebył v náladě šetřit tak divokého lotra, použil svojí tkaničku od bot a pevně mu svázal za zády palce obou rukou. Potom nechal otevřené dveře do cockpitu, vrátil se k řízení a rozhodoval se, co udělá dál.

Věděl jistě, že už je dost daleko na cestě přes Středozevní moře, protože před ním a trochu západně viděl temnou skvrnu, kterou mohl být jedině ostrov Minorca. Má pokračovat dál do Alžíru, nebo se má vrátit zpátky do Marseilles? To byl okamžitý problém. Jeho dalším úvahám dominovaly dva faktory. Nejprve tady byl Bertie. Jemu hrozící nebezpečí od Cantona pro tuto chvíli odstranil, ale pořád tady ještě je von Stalhein, který ví, že Bertie je v El Asile a počítá s ním. Ten Němec není člověk, který ztrácí čas a pokud brzo nedostane od Cantona nějakou zprávu, vezme věci do svých rukou. Vdůsledkutoho, pokud Bertie zůstane v El Asile, bude jeho osud ohrožen. A fakt, že si toho není vůbec vědom,

to nebezpečí jenom zvyšuje. Zadruté Algy zoufale potřeboval sdělit Bigglesovi, co zjistil. Aby ty informace měly nějakou cenu, musí se je Biggles dozvědět dříve, než si jeho nepřítel uvědomí, co se děje. Jestli se von Stalhein vypraví vyzvídat do Nice jakje to s tím policejním letadlem, nezabere mu dlouho, aby si všechno dal dohromady. V tom případě hodně bude záležet na tom, jestli je Plaine de la Crau, nebo ta jejich vila v rádiovém spojení s El Asile. Algy to nevěděl, ale vypadalo to pravděpodobně. Pro jednotlivé skupiny té organizace je životně nutné být neustále ve styku. Pokud Douglas nedoletí do El Asile, kde jej asi neustále ukrývají, von Stalhein se o tom dozví, uvažoval Algy. V takovém případě bude celý ten gang uveden v pohotovost a úkol policie obklíčit je a zajmout bude mnohem, mnohem těžší. Hrabě a jeho hlavní komplicové asi utečou a někde se ukryjí. To by byla katastrofa, kdyby se jim podařilo uniknout s celou tou kořistí, rozladěně přemítal Algy. Situace byla samý problém. Nešlo jen o policejní razii v jedné budově. Tady jsou přinejmenším tři daleko od sebe vzdálená místa, která se musí zvládnout. A třeba jsou ještě jiná, o kterých zatím nic neví?

Rozhodl se, že prozatím bude pokračovat v kurzu na El Asile, jednak pro Bertieho spásu a také proto, že tím, jak všechno bude vypadat normálně, zabráni nepříteli, aby začal mít podezření. Ale pak vyvstala ta potíž s Cantonem. Musí se ho nějak zbavit. Kdyby doletěl až do El Asile, tak by si možná vymyslel nějakou přijatelnou historii, která by třeba prošla. De facto si nedovedl představit žádný jiný způsob, jak tam dorazit a nevyvolat žádný poplach. Ale Cantona s sebou evidentně mít

nemůže. Největší potíží je s časem. Algy potřeboval udělat několik věcí najednou. O tom všem přemýšlel, zatímco letěl dál směrem k africkému pobřeží.

Nakonec se rozhodl, že zpátky do Marseille, kde by se pokusil kontaktovat Bigglese, by to trvalo moc dlouho – pokud by chtěl dál pokračovat do El Asile. Musel by všechno možné vysvětlovat na letišti a z toho plynula nejrůznější zdržení. Přitom neměl vlastně žádný reálný důvod pro návrat. Co může udělat v Marseille, může udělat také na Maison Blanche, velikém francouzském letišti v Alžíru. Někde bude muset ale přistát, aby se zbavil svého nevíтанého společníka. Dalším důležitým bodem, který nepřehlížel, byl fakt, že tady někde v severní Africe je také Marcel – nebo by měl být. Biggles mu navrhl, aby se sem vrátil, ale jestli jeho radu přijal nebo ne, to je jiná věc a Algy odpověď nezná. Bylo by asi příliš očekávat jeho objevení v Maison Blanche, ale pokud byl v Africe, tak se dalo čekat, že ho bude moci lokalizovat na některém francouzském vojenském nebo civilním letišti. Mohl také odletět zpátky na Insalah, místo, odkud startoval, když chtěl udělat ty fotografie El Asile.

Co potřebuje víc než cokoli jiného, přemítal Algy, je kontakt, někdo, komu by mohl vyprávět všechno, co se mu přihodilo, s rozumnou nadějí, že se dostane k Bigglesovi, který pak podnikne na základě okolností nutné kroky. Marcel byl pro to ideální člověk, pokud by se dal nalézt. Byla to tato naděje, se kterou se Algy na plný plyn rozletěl dál, do Alžíru.

S takhle plnou hlavou problémů mu vůbec nepřišlo na mysl, že by mohly přijít potíže úplně z jiné strany. V každém případě je vůbec neočekával a proto, když se

objevily, tak téměř zpanikařil. Po pravdě řečeno, zrovna skoro spal. V letadle se usíná velmi snadno a navíc po takové dlouhé jízdě automobilem, po souboji s Cantonem a následujícím letu shledal Algy, že je velmi obtížné zůstat vzhůru.

Právě se blížil k severnímu pobřeží Afriky, jasné tmavomodré lince přesně vepředu, když ho k absolutní bdělosti probral rachot kulometů poblíž. Náraz kulek do jeho stroje způsobil, že až zasténal. Neztrácel čas hledáním ostřelovače, jeho pravá ruka a noha automaticky reagovaly, a teprve když jeho letadlo padalo jako raněné zvíře, se začal ohlížet po útočníkovi.

Netrvalo dlouho a našel ho. Za ním, trochu vpravo, letěla Morena. Kupodivu si ji ihned nespojil s Marcelem. Myslel na své nepřátele, ne na přátele. Když viděl, co se stalo, nemyslel už na nic než na to, jak uniknout. Ne že by zrovna měl moc možností nějak se vyhnout střetnutí s takovým velkým a těžkopádným letadlem. Jelikož nebyl schopen odpovědět zbraněmi, udělal tu nejlepší věc. Hodil Douglase do prudké zatáčky a tak zůstal, protože jedině tak hrozilo nejmenší nebezpečí zásahu.

Jeho útočník se teď objevil na opačném konci kruhu, ve stejném úhlu a zjevně se snažil dostat se mu pod ocas. Algy teď měl poprvé šanci si ho pořádně prohlédnout. A poprvé tedy uviděl, co se vlastně děje. Poznal letadlo a ihned poté s pocitem neuvěřitelné situace a ironie, uviděl i jeho pilota. Doufal, že někde najde Marcela. Místo toho si ale Marcel našel jeho. To bylo něco, s čím nepočítal, i když samozřejmě předpokládal, že Marcel hledá D.C.3. A když ho našel, nemohlo se mu klást za vinu to, co právě dělá. Jelikož se střílelo po něm, evidentně

realizoval svůj rozhodný úmysl znovu nainstalovat palubní zbraně.

Algyho rty se rozevřely vzoufalém úsměvu. Nejdříve Bertie střílí na Marcela, a teď Marcel zase střílí na něho! Zdá se, že s jejich taktikou je něco v nepořádku. Ve snaze, že ho pozná, začal Algy mávat. Ale Marcel se možná nedíval. Kdyby se díval, dal by mu signál, že ho poznává. Místo toho jenom zkrátil vzdálenost a poslal na Algyho ocas spršku dalších kulek. Jak se na něho Algy díval, viděl, že divoce gestikuluje a ukazuje nataženým prstem dolů.

Tak takhle to je, pomyslel si Algy. Marcel mu přikazuje přistát. To byl příkaz, který Algy moc rád poslechl, takže vyklouzl z kruhu, ubral plyn a začal dlouhý klouzavý sestup k zemi. Ve zpětném zrcátku viděl Marcela, jak zaujímá pozici nad ním vzadu, jako dobře vycvičený ovčácký pes, ženoucí svoje stádečko do ohrady.

O čtvrt hodiny později, když se Algy dotkl země na letišti Maison Blanche, mu stále ještě byla Morana za ocasem. Okamžitě vypnul motory. Morana přistávala. Marcel seskočil a běžel si pro svou oběť. Jak Algy vystoupil z letadla, vrazil mu Marcel pistoli do žeber. Potom ovšem poznal, koho právě zadržel.

Výraz jeho obličeje se vryl čitelně do Algyho mysli. Rozevřel údivem oči dokořán. Otevřel ústa. Poklesla mu brada. Udeřil se dlaní do čela a nesrozumitelně cosi mumlal.

Algy ho vzal za paži. „Pojďte,“ řekl vřele. „Vy jste přesně ten člověk, se kterým musím mluvit. Odkud jste to, sakra, na mě vyskočil?“

Marcel polkl a našel opět svůj hlas. „Já mám odletět do severní Afrika, abych našel to letadlo tajemství, říká Biggles. Já se zastavím v le Bourget namontovati své zbraně. Potom letím dál. Celou dobu myslím na toho Douglase. Najdu jeho? Voila! Pak přede mnou. Vidím ho. Bon! Ted', říkám já sobě, chytím svého člověka. Chytím ho. Jste to vy.“ Marcel bezmocně pokrčil rameny. „Já nechápu jak tohle je možné!“

„Pojďte do kantýny a tam vám to řeknu,“ slíbil Algy. „Ale nejdříve musíme ještě udělat jinou věc. V kabině mám toho muže, kterého jste doufal, že chytíte, pilota toho tajemného letadla. Já ho nechci. Potřebuji jenom, abyste sem zavolal své přátele, ať se o něho postarají.“

„To bude uděláno,“ sliboval Marcel. „A potom co?“

„Musíme rychle zapracovat,“ odpověděl mu Algy. „Já poletím dál do El Asile pro Bertieho, ale vy toho můžete udělat spoustu.“

EL ASILE

O hodinu později Algy odstartoval a namířil si to na jih, na El Asile.

Nastala chvíle horečné aktivity. Poté, co Marcel předal Cantona policii, aby ho umístili v bezpečné vazbě prozatím na základě čistě formálního obvinění, informoval nad spěšnou snídání, jak se věci skutečně mají. Marcel slíbil, že všechno předá dále Bigglesovi a sice jak nejrychleji to půjde. Algy narychlo napsal pár poznámek na zadní stranu dopisní obálky, vesměs pár hlavních bodů, které Marcel předá Bigglesovi, až se spolu ti dva setkají.

Marcela uváděl ten Algyho nápad letět sám na El Asile k zoufalství a tvrdil, že je to pokus o sebevraždu. Algy mu trvalo hezkou chvíli, než ho přesvědčil, že je to nutné. Nic jiného, tvrdil Algy, nemůže Bertieho zachránit. Jenomže co se stane, až přistane v El Asile, to musel upřímně přiznat, že neví. Jeho další krok bude záviset plně na tom, co se stane, až tam bude. Také neměl zdání, jak se spolu s Bertiem dostanou pryč z té oázy, i když kdesi vzadu v jeho vědomí byla představa, že si nějak opatří letadlo. To, že by se mohli vydat na cestu pěšky, to bylo samozřejmě vyloučené a žádný jiný dopravní prostředek nepřicházel v úvahu. Algy prohlásil, že se prostě budou muset spolehnout na svůj důvtip. Konec konců Biggles už v té době bude vědět, kde jsou a bezpochyby podnikne takovou akci, kterou za daných okolností uznázanější. Shodli se na tom, že je tady ta vila a polní letiště na Plaine de la Crau, se kterým se musí počítat, i když tahle stránka celé té záležitosti bude věci

především francouzské policie. Jenom doufal, že díky všemu tomu vysvětlování nedojde ke zpoždění.

Marcel slíbil, že udělá co bude moci, aby to všechno urychlil.

Pohoří Ahagger leží v hluboké Sahaře přesně na jih od Alžíru. Je to vzdušnou čarou, jak letí letadlo, zhruba dvanáct set mil. První část této trasy je nad obdělávaným územím pokrytým vegetací. Ale jakmile se dosáhne velkých dun známých jako El Erg, nezůstává vepředu už nic jiného, než divočina – ta nejzhoubnější poušť na světě. Za dvěma francouzskými vojenskými posádkami v Insalahu a Fort Flatters, které leží východně a západně od Algyho kurzu, přestává existovat jakýkoli civilizovaný život. Vládne tu nerušeně smrt a zapomnění a vládly tak už celá staletí.

Dívaje se kupředu, neviděl Algy nic jiného, než zející oceán písku, který, jak se zdálo, se rozprostírá až do nekonečna. Jako podívaná to bylo ohromujícím způsobem inspirativní, ale přitom se na to on, ani žádný jiný člověk, nemohl dívat bez pocitů úzkosti. Uvědomoval si, že od této chvíle jeho život závisí jedině na spolehlivosti motorů jeho letadla. Kdyby ho zklamaly, jeho jedinou možností byla jistá smrt. Nejdříve pomalá smrt žízni nebo rychlá smrt jeho vlastní pistolí. Vedro bylo děsivé a spolu s palčivou září slunce, dělalo z létání, kromě nočních hodin, zkoušku vytrvalosti. Teď dobře chápal, proč měl Canton odpor k tomu, aby tenhle let absolvoval příliš často.

Douglas burácel vzduchem a Algyho nervy byly napjaté k prasknutí, aby zachytil sebemenší změnu ve zvuku motorů. Po chvíli se scénérie začala trochu měnit. Objevily se skály, občas zcela ojedinelé, občas ve formě

velkých seskupení rozpraskaných žhavými kladivy slunce a pomalu redukovaných na písek třením větrem hnaných písků. Vepředu zely jehlanovité, kostrbaté obrysy, podobně počasím rozbrázděné a vypadající jako ostré věže mrtvého města vytvářející strašidelně vyhlížející horizont. Ještě kus dál Algy ke své úlevě uviděl dvojí vrcholky hor Tahat a Illaman tyčící se jedenáct tisíc stop nad hladinou pouště. Ulevilo se mu, protože mu prozradily, že je na správném kurzu a že se jeho let chýlí ke konci. Před ním se rozkládalo pohoří

Ahagger, obnažený svět ostrých skalních převisů, zlověstných srázů a zamlžených tajemných kaňonů. Podle té scenerie dorazil na samý konec Země.

Zjistil, že se diví tomu, kolik přemýšlení muselo doprovázet zřízení základny v takovéhle krajině. Pravda, voda tam je, protože bez ní by se o takovém projektu nedalo vůbec ani uvažovat. Ale všechno ostatní, včetně leteckého paliva, se musí dovážet. Takové depo se může udržovat v chodu jedině díky pravidelnému leteckému zásobování. Ale samozřejmě, uvažoval dále Algy, jestliže má hrabě k dispozici stroje létající sem pravidelně z Francie, takové nosiče obrovských nákladů jako je tenhle Douglas, nebudou s tím žádné velké potíže. Zajímalo ho, jaký druh lidí je ochotno, i za velikou finanční odměnu, trávit čas v takovém děsivém prostředí. Odpověď měl dostat brzo, a pak si uvědomil, že ji měl uhodnout, protože byla evidentní. Pochyboval o tom, že si Biggles, s těmi jeho názory na moderní kriminalitu a letectví, vůbec dovede představit něco takového. Ale vzápětí si uvědomil, že se spoustou peněz je asi možné všechno. El Asile je toho příkladem. To zlato ukradené v Austrálii

znamená dostatek peněz, aby všechno fungovalo, pomyslel si.

Najít cíl mu nedělalo žádné problémy, protože Marcel mu dal perfektní orientační body. Skupina palem a trochu řídké vegetace, to byly nápadné známky v údolí, kde jinak nerostlo vůbec nic. Obrátil příd' letadla tím směrem. Sáhł na plynovou rukověť a konečně se změnilo jednotvárné předení jeho motorů. Jak tak kroužil sestupuje dolů, uviděl muže vybíhající ze stavení a vzhlížející vzhůru k němu. Protože byli téměř všichni oblečení v bílém, pokládal je zprvu za Araby. Neměl nejmenší tušení, kolik asi lidí v El Asile najde, ale bylo jich rozhodně víc, než čekal.

Byl zvědav, jaké ho čeká uvítání. Vysunul podvozek, přistál a roloval k místu, kde čekala skupinka mužů. Teď teprve viděl, že to nejsou Arabové, jak si původně myslel, ale běloši. Jak se k nim blížil, pátral úzkostlivě po jejich tvářích přemítaje, že podle jejich výrazu pozná, jestli se s nimi von Stalhein spojil vysílačkou. Ale neviděl žádné známky nepřátelství. Také se starostlivě rozhlížel po Bertiem, a když ho uviděl, jak stojí ve skupině ostatních mužů, lehce se usmál.

Algy vypnul motory, sešplhal dolů a vykročil ke skupince. Jediný obličej, na kterém viděl známky překvapení, byl obličej Bertieho a jeho výraz byl tak směšný, že dalo Algymu velikou práci, aby se nerozesmál. Nicméně i ostatní se na něho dívali s jistou dávkou zvědavosti, což ostatně čekal. Na tohle byl připravený.

Kupředu vystoupil vysoký tmavovlasý muž se zsinanou pokožkou a vyčnívajícími slovanskými lícními kostmi. „Kdo jste?“ ptal se nejdříve francouzsky a potom

anglicky, pravděpodobně proto, aby ukázal, že je schopen mluvit některým z těch dvou jazyků.

Algy odpověděl anglicky. „Jmenuju se Lacey. Letím místo Groota, který měl pilotovat původně.“

„Co se stalo s Grootem?“

„Onemocněl – asi úpal, myslím. Canton má právě jeden let za sebou, takže hrabě poslal mě.“

„Ještě jsem vás tu neviděl?“

„Hrabě zaměstnává spousty lidí, co jste nikdy neviděl,“ odpověděl ležérně Algy. „Tohle je moje první cesta sem a budu rád, když už si ji nebudu muset zopakovat.“

„Měl jste nějaké potíže cestou?“

„Vůbec žádné. Groot mi dal kurz. Čekali jsme na Cantona, až přiveze zásilku. Mám přivést další.“

„Okay. Divné, že o tom nic Canton neříkal. Pochopil jsem to tak, že jeho náklad byl na nějakou dobu poslední?“

„Třeba si to hrabě rozmyslel, nebo Canton jen tak hádal.“

„Jak dlouho tu zůstanete?“

„Měl bych letět zpátky ještě dneska v noci.“

„Proč takový spěch?“

„Takové mám rozkazy. Předpokládám, že už se brzo chystá další akce.“

„Aha. V kuchyni najdete něco kjídlu, jestli chcete.“

„Chci se jedinež trochu vyspat.“

„Udělejte si pohodlí. Jeden z hochů vás tu provede. My vám to zatím naložíme.“ Mužův zrak utkvěl na Algyho obličej. „Co jste to dělal? Měl jste nehodu, nebo co?“

Algy samozřejmě už vAlžíru odstranil, pokud to vůbec šlo, stopy svého zápasu s Cantonem, ale zjevně nějaké ještě zůstaly. Ponuře se usmál. „Ale pár hochů v Marseille se včera na mě chtělo trochu vytáhnout.“

Vysoký muž kývl hlavou a otočil se. Ostatní přihlížející, sbírka takových drsně vypadajících individuí, jaké Algy ještě v životě neviděl, se začala rozcházet. Bertie, který, jak to vypadalo, se už vzpamatoval ze svého zjevně těžkého duševního šoku, přišel blíž. „Já vám to tu ukážu,“ nabídl se nahlas a spolu pak kráčeli směrem k jakési trámové konstrukci, ukryté ve stínu palem.

Jakmile byli z doslechu ostatních, Bertie pokračoval: „Předpokládám, že vám Marcel řekl, že jsem tady.“

„To řekl a moc se rozčiloval, když jsme mu nevěřili.“

„Proč jsi sem přiletěl?“

„Dostat tě pryč.“

„Ale já jsem tady v klidu, kamaráde, jako ryba ve vodě,“ protestoval Bertie.

„To si možná myslíš,“ odpověděl ponuře Algy. „Von Stalhein je v tomhle gangu a už ví, že jsi tady.“

„No pane, to je tedy pěkná kaše! Mimochodem, jak se ti podařilo sehnat toho drakouše?“

„Byl to jediný možný způsob, jak se sem dostat. Musel jsem se o něho poprat s Cantonem. On mimochodem už byl na cestě sem, aby tě oddělal.“

„Kde je teď?“

„V Alžíru, ve vězení. Ale o to nejsi v žádném větším bezpečí. Musíš se mnou dneska večer odletět domů, jinak se odtud vůbec nedostaneš. Von Stalhein nebude ztrácet čas. Já odstartuji okamžitě, jak jen to bude možné. Budeš

se muset nějak dostat do mašiny, to nechám na tobě. Žádný jiný způsob neexistuje. A teď mi dej napít, jsem úplně vysušený.“

Bertie zmizel a za okamžik se vrátil se džbánem limonády, sklenicí a trochou sušenek.

Sedli si do stínu palem a Algy vyprávěl, co se stalo, včetně toho, jak vlezl na palubu Douglase a proč. Potom se zeptal: „A jak ses dostal sem ty?“

Bertie mu to stručně pověděl.

„Zjistil jsi, co se tady děje?“ ptal se Algy. Skrz stromy viděl, že pár lidí přikrývá Douglase plachtami jako ochranu před prachem. „K čemu tohle?“ ukázal tam.

„Kamufláž, kamaráde, jenom kamufláž. Uvědomují si, že pořád existuje možnost, že nad nimi někdo přeletí, takže všechno co nejrychleji vždycky přikryjí. Je tady víc lidí, než by sis myslel. De facto bych řekl, že je to tady jako hlavní doupě všech kriminálníchků. Moje práce je sestřelit každého, kdo se ukáže moc zvědavý. Proto jsem musel po tom chudákovi Marcelovi předvést takový ohňostroj. Já věděl, kdo to je. Když to sledovalo tolik lidí, tak to vůbec nebylo jednoduché najít si výmluvu, že jsem ho netrefil, to ti povím. Ti chlapi tady mému střeleckému umění moc nevěří. Napovídal jsem jim, že mi chybí praxe.“

„Pověz mi ale,“ zajímal se Algy, „Jsou tady ty lidi ve styku s Francií přes vysílačku?“

„Ano, ale moc často ji nepoužívají, protože mají strach, že byje mohla zachytit a vystopovat francouzská bezpečnostní služba, která, jak tvrdí, pořád poslouchá éter. Za tímhle podnikem jsou velké mozky. Vysílačka je jedině pro případ nouze,“ Bertie si zamyšleně čistil svůj monokl. „Hlavní lidi tady samozřejmě mě nebydlí. To tedy

rozhodně ne. Je na ně tady zatraceně moc horko. Oni si žijí tam, kde si můžou pěkně užívat luxus.“

„Jaké tady máte stroje?“

„Jednoho náhradního Douglase, jednoho Moskyta a Hurikána. Jsou zaparkovaný v *nullah* na konci údolí. Je tam i čerpací stanice.“

„Mám tam zajet doplnit palivo?“

„Ne, radši se o tom ani nezmiňuj. Měl bys mít na palubě dost šťávy i na zpáteční cestu. Většina tankování se odehrává na druhé straně, aby se tady ušetřily zásoby. Mají ho tady dost slušnou dávku pro případ, že by byl nějaký spěch. Já používám trochu do toho jejich Hurikána. Celá banda je trochu nervózní, protože jim jejich vyzvědači nahlásili, že se někdo vyptává na Bílé proroky. To byl samozřejmě Marcel. Jenže to poslední, co tady najdeš, kamaráde, je právě cokoli, co má něco společného s náboženstvím. Je to všechno banda pěkných hrdlořezů. Jejich šéf, ten, co s tebou mluvil, je Odenskij. Buď je to Rus nebo Rumun. Ten má u sebe pořád všechny klíče, včetně klíčů od benzínové stanice. Odtud se nikdo nikdy nemůže dostat. Žádná naděje – alespoň ne ta pozemská. Do Hurikána dávají paliva akorát tak na půl hodinky letu. Neriskuj, že by jim někdo mohl nějak proklouznout pryč. To zatraceně ne. Myslím, že ten chlápek, co tady přede mnou dělal tuhle práci, sestřelil pár francouzských letadel, co tady tudy proletěla. Pak ho to otrávil a chtěl domů.“

„Co s ní mje?“

„Je mrtvý – co já vím.“

„Jak sis myslel, že se odtud dostaneš ty?“

„Já jsem o tom, kamaráde, ještě ani nepřemýšlel. Když se naskytla šance se sem dostat, tak jsem ji vzal. Nenapadlo mě, že si mě tady nechají navždycky.“

„No když už sis to tady všechno pořádně prohlédl, tak čím dřív vypadneme, tím lépe,“ prohlásil Algy. „Já mám pocit, že to odstartuje každou chvíli. A jestli to neudělá von Stalhein, tak to udělá Biggles, až se od Marcela všechno dozví. Nedokážu odhadnout, co přesně Biggles udělá, ale bude mít víc volnosti pro manévrování, když bude vědět, že jsme se dostali bezpečně z téhle pasti. Kolik je tady celkem těch falešných proroků?“

„Asi dvacet.“

„Pane na nebi! Co tady všechno dělají?“

„Většina z nich nedělá nic,“ odpověděl Bertie. „Jeden nebo dva jsou skuteční mechanici a někteří z nich, co vypadají opravdu jako proroci, nebo v každém případě jako kněží, občas někam vyražejí. Kněze nikdo neobtěžuje. Z velké části jsou to kriminálníci na útěku. Za svoje služby mají bezpečný úkryt. Když se policie vzdá pátrání po nich, tak je odvázejí a dávají jim všelijakou práci – samozřejmě v rámci gangu.“

„Což znamená, že si je hrabě nasadí, kam potřebuje?“

„To je, myslím, účel. Stejně je to banda odporných individuí. Jeden z nich ale není zrovna nejhorší. Nějaký Emile nebo tak nějak, Francouz. Docela dost jsme si spolu potlachali. Většinu informací jsem dostal od něho. Má toho tady už po krk, je tady kdoví jak dlouho. Ten mi navrhl, abysme spolu vzali roha.“

„Mohl by to být provokatér, aby tě vyzkoušel.“

„To si nemyslím, Algy. On se dostal do problémů v Paříži, utekl a dal se k Cizinecké legii. Když se doslechl, že jeho matka je nemocná, ve slabé chvílce dezertoval, aby ji ještě viděl, než umře. Ale než se dostal domů, zemřela. Zjistil, že už na něho čeká policie, takže ten osel utekl znovu. Nějak se ho zmocnila tahle banda, tvrdí, že nějakým podvodem, a poslali ho sem nepochybně s tím úmyslem, že ho využijí, až přijde čas. Je tady z toho k smrti deprimovaný, má to, čemu říkají Francouzi le caffard, takovou nějakou neurózu způsobenou tím vedrem a izolací. Tak chce zoufale domů, vzdát se a nést následky. Ale nechme ho být. Co budeš teď dělat ty?“

„Já už dlouho čekám, že se konečně trochu vyspím,“ povzdechl si Algy.

„Pojď ke mně do pokoje a tam si zdřímneš,“ pozval ho Bertie. „Dali mi tady takový koutek na spaní. Budu zatím sledovat provoz.“

„Probud' mě, až se začne stmívat,“ požádal ho Algy. „Bud' se dostaneme pryč dneska v noci, nebo už nikdy. Kdyby došlo ke konfrontaci, tak proti té bandě nemáme nejmenší šanci.“

Vešel s Bertiem do jeho pokoje, jedné z několika malých cel v té budově pod palmami. Hodil sebou na postel a navzdory všem problémům a nebezpečí, které ho obklopovalo, jeho veliká únava ho brzy uspala a neprocitl, dokud ho nevzbudil Bertie.

„Kolik je hodin?“ ptal se a posadil se na posteli.

„Skoro šest,“ odpověděl Bertie. „Za pár minut bude tma. Tady v tomhle ztraceném místě se setmí, než si uvědomíš, kde jsi.“

„Je všechno v klidu?“

„Kdyby ne, tak bysme se to už dozvěděli, kamaráde. Douglas je připravený.“

„A co ty plachty?“

„Stáhli je a naložili to, co máš odvézt.“

„Co to je, nevíš?“

„Hnojivo.“

„Cože?!“ Algy nedůvěřivě zíral na Bertieho.

„No, to říkají oni, kamaráde, a na těch pytlích je napsáno hnojivo. Je tady nějaká dílna nebo co, tam jsem se nesměl ani podívat.“

Algy pokrčil rameny. „Tak hnojivo tedy? To bych fakt nikdy neuhodl.“

„To je teď jedno,“ odvětil Bertie. „To australské zlato to stejně není. To bylo v ingotech. Pověz mi radši, jak realizujeme náš útek?“

„Vypadá to dost jednoduše,“ uvažoval Algy nahlas. „Jakmile bude pořádná tma, tak se schováš v Douglasu. Nejlepší způsob jak to udělat, si budeš muset najít sám. Až odstartuji, budu předpokládat, že už jsi na palubě. Vidíš v tom nějaký problém?“

„Vůbec ne, kamaráde, pokud se mezitím nic nestane, co by třeba nějak zvrhlo ten náš rozjetý kočár. Při západu slunce se většina té bandy schází v kantýně a všichni do sebe lijí alkohol jako prasata. Kantýna se podle rozkazu neotevívá dřív než v šest a to je taky dobré, protože už tady nebude vůbec nikdo střízlivý.“

„Řekl jsem Marcelovi, jestli se dostaneme pryč, tak poletíme směrem na Insalah. Odtamtud bysme už mohli kontaktovat Alžír a dát mu vědět, co podnikáme.“

„To zní dobře,“ souhlasil Bertie. „Já bych se teď radši měl přidat k nim. Jestli nás uvidí spolu moc dlouho pohromadě, mohli by ti chlapi být moc zvědaví. Jakmile

se ale ta banda dá do pití a hraní, tak už neuvidí vůbec nic. Do sedmi už budou v tomhle táboře jenom dva strážliví.“

„Kdo?“

„Stráže – jsou dva, po jednom na každém konci údolí.“

„Stráž! Propánakrále, na co drží v místě jako je tohle, stráž?“

„Myslím, že to má co dělat s Tuaregy – víš, s těmi starými dobrými Araby, co nosí modré závoje? To je prý pěkně divoká čeládka! Emile mi vyprávěl, že tady s nimi měli nedávno pěknou melu. Pár Tuaregů sem přijelo a chtěli si doplnit vodu do těch jejich kožených měchů. Pár zdejších chytráků si začalo zahrávat s jejich ženami a muži proti tomu protestovali. A samozřejmě oprávněně. Načež došlo k jedné potyčce a přitom zabili dva Araby. Zbytek odjel. Od té doby Odenskij staví stráže pro případ, že by se vrátili.“

„Vsaďím se, že to von Stalhein neví, jinak by už byl tady, aby našel viníka,“ řekl vážně Algy. „To je přesně ta publicita, kterou nepotřebuje.“

„Přesně. Tak zatím.“ Bertie se s rukama v kapsách pomalu vzdálil.

Algy čekal, až se údolí zaplnilo fialovými stíny, a potom vyšel ven a ptal se po Odenském. Když konečně přišel, Algy mu řekl, že se chystá odletět. „Je něco, co bych pro vás příště mohl přivést?“ ptal se.

Odenskij se zašklebil. „Jo. Příště přivezte pár beden brandy. To nám pořád dochází.“

Algy se rozesmál. „Tomu se nedivím. Tohle je žíznlivý místečko.“

„Myslím, že uvidíte, že je všecko v pořádku.“

„Díky.“ Algy šel pomalu ke stroji. Koutkem oka viděl, že ho Odenskij sleduje, ale pokud mohl soudit, ten chlap nejevil nejmenší známky podezření, že by se dělo něco nepatřičného. Po Bertiem nebylo ani památky, takže doufal, že už je na palubě. Už už se chystal vyšplhat do cockpitu, když ho zarazilo volání. Ohlédl se a viděl Odenského, jak zvedá ruku.

Když viděl Odenskij, že se Algy otočil, zavolal: „Radši ještě počkejte. Co to k nám letí?“

Algy zaklonil hlavu a srdce mu poskočilo, když zachytil hukot leteckého motoru, zjevně nízko a letícího na plný plyn. Také si kladl otázku, co se asi tak mohlo stát a měl nepříjemný pocit, že to zrovna posel míru nebude. Nic neviděl, protože slunce kleslo za obzor a z oblohy se snášela tma. Odenskij se otočil a zadíval se nahoru do údolí, takže Algy se potichu vyšplhal do sedadla. A tam musel čekat aj en se dívat předním sklem kupředu, protože druhé letadlo se řítilo přímo dolů údolím, přesně tím směrem, kterým měl nastavené letadlo a měl odstartovat. Kdyby to udělal, došlo by k přímému střetu a to bylo tak nabíledni, že se neodvážil ani pohnout. Ztuhlý netrpělivostí a znepokojením, protože už mohl být v minutě ve vzduchu, teď mohl jediné sedět a čekat. Avšak vědom si toho, že bude třeba nutná nějaká naléhavá akce, nastartoval motory. Odenskij to samozřejmě uslyšel a mával na něho, ať zůstane, kde je. Algy otevřel okénko a zamával na něho, aby mu ukázal, že nemá v úmyslu se nikam pohnout.

Přistávající letadlo se najednou vynořilo ve tmě. Algy poznal Moskyta. Doufal, že než přistane, opíše ještě kruh, takže by toho využil a odstartoval. Jenomže Moskyt nic takového neudělal. Vletěl rovnou do údolí,

přistál a zastavil přímo před ním. Algy měl najednou suché rty, protože pokud tam ten stroj zůstane, nebude moci nic dělat. Zhluboka vydechl, když se letadlo znovu pohnulo a jeho motor zhasl teprve, když se zastavilo vpravo vedle něho. Pilot vyskočil na zem. Byl to von Stalhein. Za ním následoval další. Algy poznal Groota.

Von Stalhein měl evidentně tak naléhavé poslání, že nečekal, až dojde až k Odenskému, ale už z dálky na něho volal: „Je tady Canton?“

„Ne.“

„Viděl jste ho?“

„Ne.“

„Tak to byla pravdivá zpráva,“ prohlásil von Stalhein. „Dostala ho policie.“ Otočil se a ukázal na Douglase. „Kdo přiletěl s tímhle strojem tady?“

„Nějaký nový. Jmenuje se Lacey.“

„Kde je Lacey teď?“ Von Stalhein to vyštěkl jako výstřely z pistole.

Odenskij ukázal na Douglase. „Právě se vrací.“

Von Stalhein měl za sekundu v ruce pistoli a vyběhl k Douglasu. Groot běžel, aby se dostal před něj. Ale Algy už měl ruku pevně na rukojeti plynu a ten šel naplno. Instinktivně se přikrčil, když viděl, jak Stalhein zvedá ruku, potom zahlédl záblesk, ale jeho zvuk pohltit řev motorů.

Stroj se rozjel kupředu, pro Algyho až příliš pomalu, protože Groot i Stalhein na něho stříleli, a tak řídil se zatajeným dechem dokud neusoudil, že už je mimo dostřel. Nejméně dvě kulky zasáhly letadlo, protože na takovou vzdálenost s tak velkým cílem, to se nedalo minout. Kam kulky ale dopadly, to netušil. Když letadlo dosáhlo letové rychlosti, váhavě se nadzvedlo, ale Algy

držel pevně řídicí sloupek vpředu, protože nechtěl výšku, ale rychlost.

Zíral do tmy před sebou, když se vedle něho objevil Bertie.

„Kamaráde, to tady bylo trochu horko, co?“ poznamenal Bertie, radostně usedaje do sedadla druhého pilota.

„Až příliš,“ pokývl hlavou Algy, protože jeho nervy byly napjaté k prasknutí. „Jestli za námi někdo vyletí v Hurikánu, tak nám bude horko ještě víc!“

„Má jenom čtvrt nádrže paliva.“

„To ho dostane dost daleko, aby nám udělal tu největší špinavost.“

„Jestli nás kamaráde najde, jestli nás najde. Teď zrovna odpočívá pod plachtami a chvíli potrvá, než je z něho stáhnou.“

„Možná ten Moskyt má palubní zbraně?“

„To je pravda, kamaráde,“ souhlasil stále ještě radostně Bertie. „Drž se nízko a pusť mu uzdu. Dá jim práci rozeznat nás od terénu.“

„Byl bych radši, kdyby si nás všimli, než abych narazil do nějaké skály.“

„Brzy budeme mít skály za sebou.“

„Čím dřív, tím líp. Kam šly ty kulky?“

„Jedna šla pěkně blízko kolem mne,“ prohlásil Bertie. „Až jsem povyskočil leknutím, to ti tedy povím.“

„Myslel jsem na mašinu. Nevidíš za námi nic?“ Bertie se ohlédl. „Absolutně nic.“

„Prima.“

Letadlo burácelo dál vzduchem. Před nimi ležela poušť, vážná a tichá, jako když náhle zmrzne rozbouřené moře v pohybu.

Usadili se pohodlně ve svých sedačkách, když se náhle za nimi bez jakéhokoli varování ozval hlas volající napjatě na poplach: „Essence!“

Bertie i Algy sebou vylekaně trhli a otočili se dozadu. Oproti zasklené stěně přepážky zadní paluby rozeznávali obrysy postavy s bledým obličejem.

„To je Emile,“ povídá Bertie. „Páni! Na mou čest, mladíku, ty jsi mě tedy vylekal!“

„Essence!“ křičel ten mladík.

„Jak se ten dostal sem?“ ptal se Algy rozhněvaně.

Bertie se zeptal mladíka a byl ujištěn, že se domníval, že letadlo poletí do Francie, a tak se v něm prostě schoval jako černý pasažér.

„Proč pořád křičí – benzín –?“ ptal se Algy. Ale ještě když tu otázku pokládal, začichal a ihned všechno pochopil. „Převezmi to,“ řekl stručně a vyšel dozadu, kde narazil na oblak benzínových kapek. Rychle se vrátil do cockpitu. „Prostřelili nám hlavní nádrž,“ řekl téměř zlověstně. „Bezpochyby to způsobila jedna z těch Stalheinových kulek. Stříká to tam jako sifon. Podívej se, jestli se s tím dá něco dělat. Jestli ne, tak je s námi amen!“

NA ŘADU PŘICHÁZÍ BIGGLES

Ginger, který prověřoval seznam registračních čísel Douglase D. C. 3 v operačním středisku letiště Gatwick, byl pěkně otrávený a nijak zvlášť se s tím netajil. „To se ti vůbec nepodobá sedět tady a nechat svoje lidi v akci,“ pravil vyčítavě Bigglesovi. „Není už čas na to, abych i já konečně začal něco dělat?“

„Já tě tady budu možná potřebovat,“ oznámil mu Biggles ponuře. „Velící důstojník má právo na asistenta, aby mu pomáhal s příležitostnými naléhavými úkoly,“ pokračoval jakoby citoval řád. „A co se mne týče, nemůžu být najednou na několika místech. Musím být někde, kde můžu být v kontaktu se vším, co se děje. Ale změňme téma. Vypadá to, že ten tajemný Marcelův Douglas je jedno z těch tří Décéček, co údajně spadly před nějakou dobou do Atlantického oceánu.“

Ale Ginger se nenechával odradit. „Abych se vrátil k tématu. Nedovedu si představit, co všichni vlastně dělají. Od nikoho nemáme ani slovo hlášení. Já bych řekl, že si všichni zatraceně užívají na fantastické dovolené se sluníčkem, koupáním a tak dále.“

„Jestli je Bertie v El Asile, tak si žádného koupání moc neužije,“ odpověděl sarkasticky Biggles. „Pravděpodobně bude rád, když se mu povede sehnat dost vody na holení. Ale připouštím, že na tom jejich mlčení je něco podivného. Jestli se brzy neozvou, budeš tam dolů muset vyrazit a zjistit, co se to děje.“

Zazvonil telefon. „To bude jeden z nich,“ optimisticky prohlásil Ginger zvedaje sluchátko. Ale když chvíli poslouchal, z tváře mu optimismus rychle

zmizel a potom podal sluchátko Bigglesovi. „Komodor,“ oznámil stručně. „Chce vědět, jestli máme nějaké čerstvé zprávy o vývoji situace.“

„Řekni mu, že nemám nic nového,“ požádal Biggles. „Dám mu vědět, jakmile se sám něco nového dozvím.“ Ginger vyřídil vzkaz a zavěsil.

Sotva to udělal, už telefon zvonil znovu. „Co zase?“ zavrčel podrážděně s rukou ještě na sluchátku. Potom ale ztuhl a jeho oči se významně upřely na Bigglese. „Mezistátní,“ stačil stručně oznámit. „Haló – ano?“ volal do sluchátka. „Moment, je tady.“ Jeho postoj se okamžitě změnil, když se obrátil k Bigglesovi: „No konečně! To je Marcel, volá z Marseille. A zní ještě víc nervózně než jindy.“

Biggles od něho vzal sluchátko. „Haló, Marceli,“ pozdravil. „Ano, poslouchám. Pověďte.“

Dlouho tak seděl beze slova se sluchátkem u ucha až se Ginger, který nemohl z žádného signálu rozluštit oč jde, začal netrpělivostí vrtět.

Konečně Biggles promluvil: „Skvělá práce, Marceli. Dobrá, budu tam. Vyrazím ihned. Sbohem.“ Zavěsil a otočil se v židli na Gingera. „Máš, co jsi chtěl. Nastal čas dát se do pohybu.“

„Co to, propánakrále, všechno znamená?“ chtěl vědět Ginger.

„Podrž se a já ti všechno povím,“ prohlásil Biggles. „Věci se konečně rozhýbaly. Situace, jak jsem se dozvěděl od Marcela, je následující: Bertie je v El Asile. Algy je na cestě tam, aby ho dostal ven, když předtím pro ten účel ukradl tajemného Douglase. Dostal se k němu na jednom z tajných polních letišť v jižní Francii, kde

nepřítel doplňuje palivo. A hádej, kdo je tam velitelem? Ne, nenamáhej se, já ti to prozradím. Von Stalhein!“

Gingerovi div nevypadly oči. „Takže v tom je namočený i on?!“

„Zjevně ano. Při troše smůly ale přišel na to, že se Bertie dostal na El Asile. Canton měl odletět do Afriky a odstranit ho. To slyšel Algy a skočil na to letadlo. Vypadá to, že se v letadle s Cantonou poprali, Algy nakonec vyhrál a Canton je ve vazbě v Alžíru. Algy to všechno řekl Marcelovi na letišti v Maison Blanche. Potom odletěl dál do El Asile a nechal Marcela, aby mne informoval. Ta Villa Hironnelle bude asi hlavním stanem celého evropského gangu. Velkým šéfem je jakýsi Němec jménem hrabě von Horndorf. Máme důvody se domnívat, že lup schovávají v El Asile a odtud se dopravuje podle potřeby do vily. Vykládá se poblíž Marseille a pak pokračuje po silnici do Eze. To je podstatná část celé záležitosti, která se teď stává věcí francouzské policie, protože ta banda všechno řídí z jejich území. Ale jelikož jsme se toho dosud účastnili hlavně my, chtějí, abychom spolupracovali i dál. Kromě toho máme stejně zájem o to australské zlato. Marcel řekl svému šéfovi v Paříži, jak se věci mají s tím výsledkem, že kapitán Joudrier z francouzské tajné služby letí rovnou do Marseille, kde se s ním má Marcel setkat. To je velice výkonný důstojník a je možné se na něho spolehnout, že dokáže udržet tempo s jakýmkoli vývojem situace. Jeho představa je taková, že provede razii nejdříve na tom letišti von Stalheina a potom půjde do té vily v Eze. Až to tam vyčistí, poletí přímo do El Asile. Tímhle způsobem doufá, že zajistí celý ten gang ještě předtím, než se stačí přeorganizovat. Mně osobně se zdá, že trochu riskuje,

protože nenajde-li žádné kradené zboží ve vile, je těžké si představit, z čeho ty lidi tam hodlá obvinít, kromě takových trivialit jako je používání vládního letiště bez povolení. Možná se jich chce zmocnit, dokud může a držet je tak dlouho, dokud my nebudeme moci předložit nějaký důkaz, co vlastně prováděli. Samozřejmě, podaří-li se nám najít nějaké to australské zlato, tak to bude jako důkaz bohatě stačit.“

„A co bude s Algym a Bertiem?“

„Ti se budou muset postarat sami o sebe, dokud se k nim nedostaneme my. Podle toho, co říkal Marcel, tak jestli se Algymu povede dostat Bertieho pryč z El Asile, poletí na Insalah a tam bude čekat tak dlouho, dokud se neozveme.“

Čím dříve se tedy dostaneme do Marseille, tím lépe. Nesmíme nechat Joudriera čekat. Řekni Smythovi, ať vytáhne Moskyta a naloží nám naše cestovní soupravy, mezitím co budu informovat velitele, co se děje.“

„Okay.“ Ginger spěšně odešel.

O deset minut později už byl Moskyt ve vzduchu a plnou rychlostí mířil na jih.

Bylo pět hodin, když se jeho podvozek dotkl prašné dráhy letiště v Marignane, velké letecké křižovatky u Marseille. A známky policejní aktivity se projevily okamžitě, jakmile letadlo přirolovalo k budovám. Na dráze stála dvě velká osobní auta a u nich policejní jednotka. Dva muži stáli opodál, jeden v uniformě, a studovali jakousi mapu. Ginger poznal Marcela. Ten druhý, jak se domníval, musíbýt určitě kapitán Joudrier. Když Moskyt vypnul motor, odložili mapu a šli pasážérům v ústřety. Minutu nato už si potřásl Biggles rukou s Joudrierem, kterému představil Gingera.

Neztráceli ale čas, protože jim francouzský detektiv dal jasně najevo, že zamýšlí udeřit dříve, než se zločinci díky své zpravodajské síti doslechnou o hrozícím přepadení policejními jednotkami. Právil, že auta už čekají a všechno, co by eventuálně potřebovali, je v nich. Prvním cílem bude to nepoužívané polní letiště na Plaine de la Crau. Nalézt ho nebude žádný problém, protože si prostudoval mapu, kterou dostal od francouzského ministerstva letectví.

Joudrier dále pokračoval s tím, že nejprve uvažoval o přepadení ze vzduchu, jenomže se vyskytly problémy, které mluví proti tomu. Jedním z nich je fakt, že chce zastihnout nepřítele nepřipraveného a to by nešlo, kdyby se chtěl přiblížit ze vzduchu letadlem. V každém případě Plaine de la Crau není příliš daleko, takže použitím automobilů tolik času zase neztratí. Biggles s tím naprosto souhlasil. „Jsem připravený jako vy,“ prohlásil nakonec.

Kapitán Joudrier usedl za volant toho prvního automobilu. Spolu s ním tam šel Biggles, Ginger, Marcel a dva gendarmové. Osm dalších gendarmů se vtěštnalo do druhého vozu.

Už začínala padat tma, když Joudrier vyrazil rychlostí, která přinutila Gingera, aby se pevně zapřel nohama o podlahu. Jeli směrem na severozápad, protože letiště Marignane leží v polovině cesty mezi Marseille a Plaine de la Crau.

Z vesnic, kterými projížděli, viděl Ginger jenom velice málo. Krajina byla většinou plochá, nezajímavá a jemu úplně neznámá. Ale řidič zřejmě dobře věděl, kudy jede, protože ani jednou nezpomalil, až teprve když sjeli z vedlejší silnice a sledovali stezku, která byla stejná, i

když to Ginger nevěděl, jako ta, kterou sledoval Algy stopující zločineckou dodávku. Všichni teď zhasli světla a pak, když stezka skončila, automobily zajely mezi cypřiše, které jako by hlídaly ruiny původního stavení. Tady také našli Algyho auto, což mělo za následek krátké zdržení, protože se rozvinula diskuze čím je a co tam vlastně dělá. Samozřejmě tam nic nebylo, co by ukázalo na to, že jej tam nechal sám Algy. Ale Marcela, který od Algyho věděl nejvíc podrobností ze všech, napadlo, že to bude určitě jeho, a tak jej tam nechali a tiše pokračovali dál houstnoucí tmou pěšky.

Jakmile se proti obzoru vynořily rozpadající se letištní budovy, kapitán Joudrier rozmístil své muže se sebedůvěrou danou praxí. Dvě řady gendarmů s pistolemi v rukou uzavřely kruh a postupovaly kupředu. Uplynulo deset minut a pak padla všechna předcházející opatření. Zazněl jeden hvizd policejní píšťalky a všichni muži se vrhli kupředu.

„Hledej von Stalheina,“ řekl Biggles Gingerovi stručně. „To je ten, koho potřebujeme my!“

Co se stalo potom, se nedá jen tak lehce popsat. Ozývaly se výkřiky a obvyklé zvuky panického zápasu. Padl jeden výstřel. Ozývala se změť hlasů. Když se kruh úplně uzavřel, ukázalo se, že v něm uvízlo šest hlasitě protestujících mužů. Ale von Stalhein mezi nimi nebyl.

Rychle všechno prohledali. Soustředili se samozřejmě na bungalov, který byl zařízen pohodlným nábytkem a prokazoval všechny známky nedávného používání. Ale von Stalhein v něm nebyl. Nebyl by tam býval ani když začalo obklíčení, protože Joudrier tvrdil, že se nikdo nemohl dostat pryč z jejich kruhu, aby si ho nebyli bývali všimli.

„To brzy vyjasníme,“ prohlásil detektiv a přikázal, aby předvedli zajaté muže, teď už s náramky na rukou. Ti se nejdříve tvářili vzpurně a odmítali mluvit, ale když Joudrier rozpoznal ve dvou z nich těžké zločince hledané policií, povolily jednomu z nich, jakémusi bývalému taxikáři polského původu z Paříže, nervy a pod Joudrierovým tlakem řekl, že je připraven vypovídat – pravděpodobně v naději, že si zlepší své postavení.

Vlastně ale toho neměl moc co říci, a sice z toho prostého důvodu, jak se ostatně vzápětí ukázalo, že o pravé činnosti celé té bandy, pro kterou pracuje jako mechanik, neměl příliš přehled. Ale jednu věc odhalil a ta byla velice důležitá, protože jim dala odpověď na nejnaléhavější otázku. Von Stalhein, tvrdil mechanik, časně ten den odletěl „na druhou stranu“, i když netuší, za jakým účelem. Odletěl tam v jednom Moskytu.

Ginger si uvědomil, že to vzhledem k tomu, co už vědí, je asi pravda. A také to vysvětlovalo von Stalheinovu nepřítomnost.

Při dalším výslechu se Polák neochotně přiznal, že tou „druhou stranou“ má skutečně na mysli El Asile. To místo v poušti zná, protože tam také nějaký čas už ztrávil.

Joudrier s tím byl prozatím spokojený. Nařídil, aby zajatce odvezli do Marseille a pro tento úkol vyčlenil své čtyři gendarmy. Dva další byli určeni k hlídání polního letiště s tím, aby zatkli každého, kdo na tomto místě přistane.

Kapitán Joudrier s Bigglesem uspořádali rychlou poradou, při které jim asistoval Marcel s Gingerem. Nikdo nenavrhoval změnu v plánu. Vila Hirondelle zůstávala dalším místem, na kterém se Joudrier chystal provést

šetření a Biggles s tím souhlasil. Ale současně zdůraznil, že nemá vůbec cenu, aby byl přítom, protože tam stejně nic dělat nemůže a Joudrier jeho pomoc nepotřebuje. Jemu ale dělá starosti ten náhlý von Stalheinův odlet na El Asile, který je bezpochyby velmi významný. Třeba to má něco společného s Algym a Bertiem, a proto si teď o ně dělá starosti. Kdyby proti tomu Joudrier nic nenamítal, tak by se Biggles nejraději vrátil s Gingerem do Marseille a odtamtud pokračoval přímo do Insalahu. Pokud tam najde Bertieho s Algym, tak tam počká na Joudriera a jeho lidi a přidá se potom k nim, aby pak společně podnikli útok na El Asile.

Joudrier to považoval za dobrý plán.

Potom vyvstala otázka, co s Marcelem a nakonec ji zodpověděl on sám. Poletí do Nice a bude čekat, až ho tam Joudrier vyzvedne. Po razii ve vile bude moci letět přímo do Insalahu a informovat Bigglese o jakémkoli objevu, který by mohl nějak ovlivnit vývoj událostí.

To bylo tak evidentně praktické a užitečné, že s tím všichni bez diskuze souhlasili.

Joudrier prohlásil, že pojede do Eze po silnici. Nebyl vybavený na to, aby mohl letecky přesunout tolik lidí, které potřeboval k obklíčení vily Hironnelle. A stejně by mohl doletět jenom do Nice a odtamtud by musel dál po silnici. Takže tím, že pojede rovnou po silnici, nedojde k žádné velké ztrátě času a nijak to neovlivní výsledek celé té složité a koordinované akce.

Když se dohodli na tomto postupu, začali podnikat patřičné konkrétní kroky.

KOUŘ NAD SAHAROU

Další den se zrodil do náruče barev, když Biggles s Gingerem, oba unaveni po dlouhém letu, přistávali na letišti Insalah.

Po tom rozhodnutí o následujícím postupu a poradě s Marcelem a Joudrierem na Plaine de la Crau se vrátili do Marignane, doplnili nádrže svého Moskyta a využili příležitosti, aby něco malého snědli. Nato se vydali přes Středozevní moře a protože Biggles neriskoval, že by mu došlo palivo uprostřed pouště, nádrže byly znovu doplněny na letišti Maison Blanche. Tam došlo k menšímu zdržení. Přesto, že Bigglesův policejní průkaz mnohé ulehčoval, některým formalitám se vyhnout prostě nemohli. Ale brzy už byl zase Moskyt ve vzduchu a zavrtával se do chladného nočního vzduchu směrem na jih k rovníku. Ginger v pilotování vystřídal Bigglese, aby si odpočinul, potom zase Biggles vystřídal Gingera, který po zbytek cesty spal, a to až do okamžiku, kdy ho Biggles šťouchnutím probudil, aby mu oznámil, že už je Insalah pod nimi a on se chystá přistát.

Ospale zívaje zjistil Ginger, že se opět probouzí další den, i když z postavení slunce, které bylo velmi nízko, to vypadalo, že je ještě v plenkách. Mrknutí na hodinky přístrojového panelu mu prozradilo, že je pár minut po šesté hodině.

Důstojníci i mužstvo, posádkou na tomto světě opuštěném místě, už byli v pohybu, protože v pouštních státech je to jediná denní hodina, kdy je možné dělat nějakou vážnější práci bez nepříjemného vyčerpání. Biggles s Gingerem byli zdvořile uvítáni velitelem

posádky, který jim prozradil, že se cosi doslechl o současných událostech od Marcela, který tam přiletěl hledat informace.

Jakmile bylo po uvítacích formalitách, Biggles se ptal po Algym a ke svému zklamání se dozvěděl, že nikdo neviděl ani jeho, ani Bertieho. Doufal totiž, vlastně přímo čekal, že je tady najde a když teď poznal, že zde nejsou, vypadal značně ustaraně. Nedělal si starosti jenom o jejich osobní bezpečí, ale také proto, že se původně chtěl spolehnout na jejich hlášení, které by mu umožnilo, aby Joudriera informoval o povaze obrany, kterou Joudrier bude muset čekat, až zaútočí na oázu El Asile. Počítal s tím, že se o tom místě hodně dozví, ale jelikož tady na něho nikdo nečekal, oznámil Gingerovi, že jim nezbývá nic jiného než čekat.

„Vypadá to, že se jim včera v noci nepodařilo uletět, a v tom případě jsou stále ještě v El Asile. Na druhé straně se mohou každou minutou objevit tady. Nemá cenu, abysme sami letěli do oázy, nadělali bysme tím víc škody než užitku. Dřív než si to tam s nimi vyřídíme, musíme počkat, až přijede Joudrier.“

Dostali obvyklou lehkou francouzskou snídani skládající se z kávy a rohlíků, po níž neměli na práci nic než snažit se zůstat v klidu a ovládat svou netrpělivost.

V poledne dorazil Marcel, který letěl rovnou až z Nice, s novinkami, které jim okamžitě předal. Anebylo to nic, co by jim zrovna zvedlo náladu. Došlo k razii ve vile a výsledek velice zklamal. Hrabě už byl pryč, nebo měl někde nějaký tajný východ. V každém případě tam prostě nebyl. Zatkli pár lidí ze služebnictva a odvezli je k výslechu. Nenašlo se vůbec žádné zlato ani nic, co by mělo nějakou usvědčující povahu. Nenašlo se také vůbec

nic, co by nějak spojovalo vilu s Plaine de la Crau, takže je Joudrier značně rozčilený, a pokud se nevyskytne nic nového, nebude mít nic, z čeho by ty lidi obžaloval. Sice mezi zatčenými byl také jeden dezertér z francouzské armády, ale to byla trivialita ve srovnání s tím, co se od toho zátahu čekalo. Když Marcel odlétal, prohledávání vily stále ještě pokračovalo. Byl tam jeden sejf, který se zatím nepodařilo otevřít. Byl ale velmi malý a Joudrier tedy nedoufal, že by tam našel něco z toho australského zlata. Našla se sice ta dodávka, ale ta byla jenom dalším zklamáním. Marcel se zklamaně usmál. „Všechno, co jsme objevili, byly malé pytle umělého hnojiva.“

Biggles vytřeštil oči: „Hnojiva?!“

„Jenom takový špinavý černý prach. Na pytlích je nápis – hnojivo.“ Marcel pokrčil rameny. „To tedy říkají oni. Je to něco, co vy byste říkali, že je strusková hmota. Pochází z pecí na tavení železa. Je dávana trávě, aby rostla hezky.“

„To zní pěkně divně,“ řekl Biggles podezíravě.

„Vy myslíte, že to může být to, čemu vy říkáte slepota?“

„Vy jste posledně povídal, že vám Algy řekl, že viděl, jak vykládají nějaké pytle z toho Douglase na Plaine de la Crau?“

„To je to, co mi řekl on.“

„A on viděl, jak tyhle pytle nakládají do dodávky?“

„Ano.“

„Co by dělal hrabě s umělým hnojivem? A i kdyby to opravdu potřeboval, proč by to přepravoval letadly? Dává vám to nějaký smysl?“

„Ne.“

„Ani mně ne,“ potvrdil Biggles. „Ale pro tuhle chvíli na to zapomeneme a já si to promyslím později. Měli jste nějaké potíže při vstupu do vily?“

„Ne. Psům hodili kusy játra s něčím na tom, aby usnuli. Potom jsme se prostříhali drátem, šli do domu a Joudrier klepe na dveře. Když je otevřeno, běžíme dovnitř. Je to tak jednoduché.“

„A jiné zprávy nemáte?“

„Jenom že Joudrier sem přijede s mnoha lidmi ve velkém dopravním stroji, co zabavili v Marignane. On je šílený jak chce zatknout El Asile, protože tam doufá, že najde věci, které umístí celý gang do vězení. Myslí si, že třeba je tam hrabě.“

„Takže po tom všem nemáme žádný důkaz, že tihle lidé provedli to loupežné přepadení v Austrálii?“

„To je pravda,“ přiznal melancholicky Marcel.

„To tedy věřím, že si s tím dělá Joudrier starosti,“ řekl Biggles. „Když na to přijde, mně to dělá stejné starosti jako jemu, protože všechny ty razie rozjel na základě našich informací. Přesto si jsem stále jistý, že se rozhodl pro správnou dobu, kdy zaútočit. Kdyby byl býval čekal, tak by také mohl ztratit celou bandu z očí. Kdy myslí Joudrier, že se dostane sem?“

„Myslí, že tady bude předtím, než bude tma.“

Biggles přikývl. „Čím dříve, tím lépe. Já si začínám dělat obavy o Algyho a Bertieho. Nemohu se zbavit pocitu, že kdyby se nestalo nic nepředvídaného, tak už tu dávno byli. Ale tak to prostě je a nic víc s tím nenaděláme. Velitel trval na tom, že dokud jsme tady, tak jsme jeho hosty, takže v tom případě bychom si snad mohli dát lunch. Najíst se dokud můžeme, to je docela

dobrý plán pro případy jako je tenhle. Ne že bych zrovna chtěl moc jíst. Je tady opravdu příšerné vedro.“

Bylo to asi uprostřed odpoledne, když velitel posádky přinesl s pochmurným výrazem zprávu, která s Bigglesem pořádně otřásla. Velitel se choval jako člověk, který je nositelem nějaké tragické zvěsti. A vyšlo najevo, že je to ještě horší, než Ginger čekal.

Velitel vysvětloval, že obdržel zprávu, o které se domnívá, že by mohla mít nějaký vliv na záležitost, která je sem k nim přivedla. Jeden pilot francouzského linkového letadla letícího od jezera Chad viděl letadlo, o němž se domnívá, že je to dopravní Douglas, dole v poušti nedaleko Ahaggeru. Nebyl sice schopen určit přesně jeho polohu, ale leží zhruba na vzdušné čáře mezi Insalahem a Ahaggerem. Přeletěl tam hodně nízko, ale žádné známky života neviděl. Pokud mohl soudit, tak letadlo nespadlo a vypadalo v dobrém stavu. Neodvažoval se však přistát, protože vezl plno pasažérů a jejich životy nechtěl riskovat. Mohl jediné poslat rádiem signál do Alžíru, pro případ, že tam mělo to letadlo přistát a čekají na něj. Velitel skončil s otázkou, co Biggles chce, aby s tím dělal?

„To je určitě ten stroj, na který čekám, Monsieur le Commandant,“ odpověděl mu Biggles. „Letělo do El Asile z Alžíru a mělo přiletět sem. Doufal jsem, že tady bude dřív, než dorazíme my. Zbývá udělat jediné jednu věc. Poletím tam a podívám se na ten stroj.“

Velitel nic nenamítal, poznamenal jenom: „Nemusím vám připomínat, že každý pokus o přistání v poušti je operace provázená značným nebezpečím. Touto dobou je největší vedro, které, jak říkají naši vojáci, udeří najednou jako pekelná kladiva.“

„Toho si jsem vědom, Monsieur le Commandant,“ odpověděl Biggles. „Ale ti lidé, co tam s tím strojem přistáli, jsou možná moji přátelé, takže tam musím.“

„Ale zajisté,“ potvrdil velitel, který už více než jedenkrát musel čelit sám stejné situaci.

Biggles pohlédl na Marcela. „Pokud přiletí Joudrier dřív, než se vrátím, tak mu řekněte, co se stalo. Pro jakou akci se rozhodne, nechám na něm. Ale můžete mu vyřídit, že pokládám za moudré pokračovat v původním plánu, aniž by na mne musel čekat.“

„To mu může vyřídit velitel tady,“ odpověděl Marcel. „Já totiž pojedu s sebou,“ oznámil pak naprosto rozhodným tónem.

Biggles proti tomu protestoval z toho důvodu, že to znamená brát na sebe zbytečné riziko.

Potom zasáhl velitel posádky. Pokládal za vhodné, aby letěl také Marcel. Nemusí přistávat, ale zůstane ve vzduchu pozorovat, co se děje. Pokud by potom Biggles nebyl z nějakého důvodu schopen odstartovat, bude alespoň Marcel vědět, kde je, přičemž zařídí, aby shodili zásoby vody. Pro takové nouzové případy má speciální zařízení.

To bylo tak evidentně rozumné, že s tím nakonec Biggles souhlasil a ustoupil. „No tak dobře, jestli tedy máme letět, tak můžeme rovnou vyrazit.“

Deset minut nato už startoval Moskyt spolu s Morenou v až bolestivé záři vedrem mučeného ovzduší a zaujali kurz odhadované polohy svého cíle.

Zatímco se letadla zavrtávala do tetelícího se rozpáleného vzduchu, nikdo nepromluvil ani slovo. Nebylo ani o čem mluvit. Situace byla dostatečně jasná a žádné hádání nemohlo odpovědět na otázku, proč to

letadlo muselo přistát zrovna uprostřed pouště. To bylo něco, co jim bezpochyby odhalí teprve podrobné prozkoumání situace zblízka. Moskyt, sám o sobě velice rychlý, se občas otřásal, jak pronikal proudy vzduchu stoupajícími a klesajícími podle profilu krajiny dole pod ním.

Ginger si myslel, že najít Douglase by mělo být na otevřené poušti, kde na rozechvělém povrchu není prakticky žádný okem zachytitelný předmět, velice snadný úkol. A tak to také bylo. V letové výšce pět tisíc stop, jakmile se objevily vrcholky pohoří Ahagger, začal Biggles prozkoumávat terén v desetimílových pruzích. Zrovna v jednom z nich mu Ginger poklepal na rameno. Nemusel vůbec nic dodávat. Na ploše rovné, jako kdyby byla přímo uválcována, stál Douglas na třech kolech ve startovací poloze. Jeho stín sám byl mnohem zřetelnější než letadlo samotné, vyjímající se jako inkoustová skvrna pod ním, jak se slunce pomalu sunulo k západu.

Když se Biggles klouzavým letem snášel dolů, pronesl jenom jednu poznámku: „Myslím, že ho nedonutí k přistání, protože ať to pilotoval kdokoli, měl evidentně čas vybrat si místo přistání.“

„Nevidím nic, co by signalizovalo, že je s ním něco v nepořádku,“ prohlížel Ginger letadlo.

Biggles přeletěl nad Douglasem v obavách, co asi uvidí. Ale nic, jako třeba mrtvé tělo, nebylo v dohledu, ani na zemi, ani v cockpitu. Po pečlivém průzkumu terénu pod sebou namířil s Moskytem dolů a roloval přímo až k opuštěnému letadlu. Nebylo už pochyb o tom, že je opuštěné, protože kdyby tam někdo uvnitř byl, už by se dávno ukázal sám.

Ginger si uvědomil, že pokud tam jsou Algy s Bertiem, tak jediné v kabině mrtví nebo v bezvědomí.

Půl minuty bylo dost času nato, aby zjistili odpověď na tu nejdůležitější otázku. Algy ani Bertie tam nebyli, ani uvnitř letadla, ani nikde venku. A nebyl tam také nikdo jiný.

Biggles prohlížel kabinu, zatímco Ginger se snažil signalizovat zprávu Marcelovi. Když Biggles vystoupil z Douglase, řekl: „Po tom letadle se střílelo. Hlavní nádrže jsou zasažené. To se mohlo stát buď ve vzduchu, nebo na zemi, ale já si představuji, že se to stalo na zemi.“

„Proč?“

„Protože kdyby to bylo bývalo ve vzduchu, tak použitou zbraní by byl palubní kulomet a v tom případě by tam těch otvorů bylo několik, pokud samozřejmě nedošlo ke střelbě z veliké vzdálenosti a kulky měly dost času, aby se hodně rozptýlily. Navíc výstřely padly odspodu a ne shora nad letadlem.“

„Myslíš, že k tomu mohlo dojít v El Asile?“

„To mohlo, ale nedokážu říct, jestli se to tak opravdu stalo. Mohlo se to stát, když Algy startoval, nebo když přistával. Na cestě sem by byl býval Algy sám, na cestě domů by měl u sebe i Bertieho, bez kterého by se nevracel. Jedna věc je ale jasná. Nepřítel věděl, že letadlo neřídí jeden z jejich lidí, protože jinak by po něm nestříleli.“

„Ty výstřely uvnitř asi padly, když se Algy pral s Cantonem.“

„Ano, ale Algy potom přistál na letišti Maison Blanche. Tehdy benzín z palivových nádrží neunikal.“

„Kdyby byli Algy s Bertiem v tomhle letadle a okolnosti by je přinutily přistát, proč by nečekali, když

museli vědět, že se tady objevíme? Museli přece vědět, že sem přiletíme, když Algy předal pro tebe Marcelovi ty informace?“

Biggles zavrtěl hlavou. „To nevím. Museli ztrácet hodně rychle palivo a protože se báli, že se nedostanou zpátky, sletěli dolů, aby asi opravili trhliny.“

„Mohli je ti chlapi z El Asile pronásledovat a zajmout?“

„To nemyslím. Proti tomu mluví velice pádné důkazy. Kdyby tady Algyho s Bertiem obklíčili, tak ti by se byli bránili, než se nechat zajmout. Tady k žádné bitvě nedošlo. Jinak bysme tady okolo viděli prázdné nábojnice. Ani jednu jsem neviděl. A i kdyby je zajali, ptám se, jestli by je vůbec dopravovali do El Asile nebo někam jinam? Oni by je byli zastřelili na místě. Rozhodně byje zastřelili. Proč by je kvůli zastřelení vozili až na El Asile?“

„Dobrá,“ přemýšlel dál Ginger. „Předpokládejme, že v tomhle letadle, když přistálo, seděl Algy s Bertiem. Třeba s sebou neměli vůbec žádnou vodu. Brzo by ji zoufale potřebovali. Je to možné, že ji šli někam hledat?“

Biggles si zapálil cigaretu. „To se mi nezdá. Algy není blázen. Ten by si uvědomil nebezpečí, že se ztratí. Kromě toho dobře ví, že tady nikde kolem žádná voda kromě El Asile neexistuje. Brzo by mu došlo, že jeho nejlepší šancí je zůstat pěkně u stroje, protože věděl, že jeden z nás ho brzo přiletí hledat a rozhodně ho rychle objeví. Pro mne je největší záhadou tohle. Pokud nedošlo k žádnému boji, museli odejít na základě vlastního uvážení. Jestli ano, tak proč nám ale nezanechali žádnou zprávu, třeba jenom na kusu papíru, abysme věděli, co dělají?“

Ginger hleděl přes beznadějnou dálku pouštní krajiny. Pokud v ní hledal nějakou inspiraci na odpověď, tak ji nenašel. Nakonec poznamenal: „Nemůžeme být daleko od El Asile. Přece by to tam ale nepřepadli sami?“

„Pokud nejsou úplní šílenci, tak ne a já neznám žádný důvod, proč by měli zešílet.“

„Tak co s tím hodláš dělat?“

„Poletím je hledat,“ rozhodl Biggles. „Nemůžeme nedělat nic. Jestli odtud odešli pěšky, a to si nedovedu skutečně představit, tak nebudou daleko.“

„A jestli je neobjevíme?“

„Pak poletím do El Asile. Jsou-li tam ještě živí, nezůstanou tam dlouho. Záleží to na nás.“

„Zbývá už jenom asi hodina denního světla.“

„To by mělo stačit.“

„A co Joudrier? Jestli už přiletěl do Insalahu, bude se hněvat, že ho necháváme čekat.“

„Musíme mu poslat zprávu, co se stalo.“

„Ale jak?“

„Zavolám Marcela, aby přistál a pak ho pošlu zpátky. Tady se dá dobře přistát bez rizika.“ Biggles šel na otevřené místo a signalizoval stále ještě kroužící Moraně.

Marcel ho brzo uviděl, pochopil, co se na něm chce a hned přistál. Zaroloval k nim a hned se ptal: „Co se stalo?“

„To je přesně to, co bysme rádi zjistili,“ uklidňoval ho Biggles. „Tady nikdo není.“ Potom Marcela zasvětil do situace. „Rád bych, abyste odletěl zpátky a pověděl Joudrierovi, jak jsme se dohodli. Ať pokračuje beze mne. Třeba sem přiletí, a pokud ano, tak mu tady nechám

nějaké znamení. Pokud tady ale žádný signál nebude, tak mne pravděpodobně najde v El Asile.“

Marcel vypadal vylekaně, ale potom rezignoval. „Do El Asile! Jestli vás oni zastřelí, já postavím krásný pomník pro vás,“ sliboval smutně. Pak pokrčil rameny. „Jako kdyby v poušti nebylo tak už nyní dosti hrobů.“

Biggles se usmál a poklepal ho po rameni. „To je od vás moc milé, mon ami. Ta představa mě bude útěchou, až se budu vyhýbat kulkám. Ale teď na takové věci zapomeňte. Leťte zpátky a vyříd'te Joudrierovi, že se mu omlouvám, že se všechno tak zauzlilo, ale že nakonec všechno spolu přece jenom rozmotáme.“

„Bien!“ Bez dalšího slova se Marcel otočil, šel ke své Moraně a odstartoval.

„Čím častěji se s tím Marcelem setkávám, tím se mi víc líbí,“ poznamenal Biggles, obraceje se k jejich Moskytovi. „Proletím celou oblast co nejrychleji a budu postupovat směrem k oáze,“ vysvětloval Gingerovi. „Jestli nic nezj istíme do slunce západu, tak poletím na El Asile.“

„Chceš říct, že tam opravdu přistaneš?“

„Z výšky korun stromů toho asi moc neuvidím.“

Ginger se zadíval kamsi k obzoru. „Je to mrak, co vidím, nebo co?“ ptal se udiveně. „Neříkej mi, že se tady snad chystá na déšť!“

Biggles se také zahleděl daným směrem a po chvíli pomalu řekl: „To není mrak, takové věci tady neexistují. To je kouř. Kouř nad Ahaggerem. Za chvíli se na to podíváme z blízka. Tak pojď, ztrácíme drahocenné denní světlo!“

NEPŘÁTELÉ NEBO SPOJENCI?

Proděravělá palivová nádrž je pro každé letadlo v každé době vážnou záležitostí. Dojde-li k ní zrovna při přeletu nad takovým vyschlým škráloupem zemské kůry, jakou pod sebou viděli Bertie a Algy, pak se naděje na život posádky začínají jevit skutečně velmi pesimisticky.

V letounech typu Douglas D.C.3 jsou dvě hlavní palivové nádrže umístěné vpředu od centrální vzpěry. Algy nevěděl, kde přesně byl stroj poškozený. Věděl jedině, že po podlaze proudí letecký benzín a oslepující sprška vystřikující pod tlakem do ovzduší znemožňovala zjistit, kde trhlina je. Emile musel opustit kabinu, aby se neudusil. Bertie tápal rukama, aby si našel volnou cestu, ale potom rychle ustoupil, přikrýváje si dlaněmi obličej a sykáje bolestí. Nebylo možné zjistit dříve než za delší dobu, jakou rychlostí palivo uniká. Ale jelikož letadlo nedoplňovalo své palivo od začátku své dlouhé cesty, nezdálo se pravděpodobné, že by doletělo daleko.

To nebylo ale jediné nebezpečí. Bylo zde další, ještě znepokojivější. Celé letadlo bylo prosáklé palivem. Kabina byla už plná benzínových výparů a stačila jediná jiskřička, aby všechno vyletělo do vzduchu. Když se Algy podíval na žhavé výfukové plyny svítící jako vždy do noční temnoty, tak nepříjemně blízko, vysychalo mu v ústech napětím.

Neměli šanci ten otvor, nebo otvory, něčím ucpat, i kdyby je nakrásně konečně objevili. De facto bylo zhora nemožné dělat cokoli s tou havárií za letu a dokud trvá tma. Alternativou bylo buď letět dál, dokud se letoun udrží ve vzduchu a riskovat výbuch, nebo sletět dolů na

první rovnou plochu, která se nabídne, a tam počkat na denní světlo, až bude možné provést prozatímní opravy. Potíž byla ale v tom, jak si Algy uvědomoval, že pokud by si vybral původní kurz a pokračoval dál, mohly by motory vypovědět zrovna nad nevhodným terénem a následovala by nevyhnutelná havárie. Seběmenší porucha by mohla docela dobře vyvolat explozi, protože takové selhávající magneto má nepříjemný zvyk naposledy udělat ještě jednu jiskru.

Algy to řekl Bertiemu, jehož život byl v sázce stejně jako jeho. Nebylo potřeba nic vysvětlovat, protože Bertie si byl vědom situace stejně tak dobře jako Algy.

„Já bych letěl na přistání, kamaráde,“ povídá Bertie bez sebemenšího zaváhání a pro jednou smrtelně vážný. „Je tady spousta rovných míst. Všiml jsem si jich na cestě sem.“

„Jestli ale sedneme na měkký písek, tak už se nezvedneme,“ upozorňoval ho Algy. „Biggles nebo Marcel nás uvidí, až poletí na oázu. Jsme přesně v jejich kurzu.“

„Jenže nás může první vidět von Stalhein, jestli nás poletí hledat.“

„To já risknu, hochu. Radši se postavím proti Stalheinovi, než abych se tady nahoře usmažil za živa. Nedovedu si představit, že bysme se dostali až do Insalahu, takže můžeme klidně přistát třeba tady.“

Algy už nic víc neříkal. Všichni máme hrůzu z ohně. A piloti pravděpodobně z něho mají největší hrůzu ze všech lidí, protože navzdory všem možným opatřením vidí až příliš mnoho letadel a kariér, jak se ocitají v plamenech. Napětí z toho, když pilotuje člověk letadlo naplněné vysoce vznětlivou směsí paliva, je vrcholně

vyčerpávající, takže byl Algy rád, když mohl přijmout Bertieho rozhodnutí. Oči zkoumavě měřily poušť sotva pět set stop pod nimi a hledaly vhodné místo bez jakýchkoli terénních překážek.

„Tamhle, kamaráde, – nalevo!“ vykřikl právě Bertie. „Tamhle je místo, které vypadá úplně ideálně pro přistání!“

Algy provedl tupou zatáčku, pustil berany kupředu a stáhl plyn. Potom za sebou spálil mosty, jak se tak říká, když vypnul motory. Hukot motorů okamžitě zmlkl. S nehybnými vrtulemi se Douglas snášel k zemi jako fantom, jako temný přízrak, na němž studené světlo vycházejícího měsíce kreslilo podivné tvary. Nikdo nepromluvil ani slovo. Algy vytáhl podvozek. Následovala minuta bezdechého napětí. Pokud se ukáže, že je písek měkký – a to je faktor, který se ze vzduchu, dokonce i za denního světla, nedá určit – kola se zaboří a způsobí převrácení stroje.

Kola se ale dotkla terénu s jemným žuchnutím a Algyho nervy si oddechly, když poskakovala dál. Téměř bezhlučně pak vyjela na pevný podklad, stroj ztrácel pomalu rychlost a nakonec zůstal úplně stát.

„Dobrá práce, hochu,“ gratuloval mu Bertie. Ta slova se rozeznávala neobvykle hlasitě v nastalém tichu.

„Pojďme odtud dál a dáme si cigaretu,“ navrhl Algy. „Strachy se mi klepou kolena.“

Všichni vystoupili. Když poodešli dostatečně daleko od nebezpečného stroje, posadili se na písek. Algy vytáhl cigaretové pouzdro. „To jste si ale vybral špatnou chvíli na stopování,“ řekl Emilovi s černým humorem.

Jedinou odpověď mu bylo Emilovo pokrčení ramen. Seděl tam s rukama v kapsách a zíral nevzrušeně do

krajiny, se kterou ho bezpochyby dokonale obeznámila služba v cizinecké legii.

„Myslím, že se nedá dělat nic jiného, než čekat dokud nebude dost světla, abysme posoudili škody,“ poznamenal Algy.

„To se tedy nedá, zatraceně nedá,“ souhlasil Bertie. „Nemá cenu škrtat sirkama nebo podobně.“

„Až se rozední, budeme moci zjistit, kolik šťávy nám zbylo.“

„Přesně tak. Tohle je pěkně opuštěné místo, co?“

Nikdo neodpovídal. Měsíc už vystoupil daleko nad horizont, zalévaje celou scénérii modravým světlem a odhaluje poušť v její osamělé nahotě.

„Tohle má výhodu,“ začal po chvíli Bertie, „že jsme tady pěkně nápadní, takže by nás Biggles nemusel přehlédnout, až se sem přížene – víte, co tím chci říct?“

„Budeme ale stejně nápadní pro von Stalheina, nebo nějakého chlapa s tím vaším Hurikánem, jestli sem přiletí dřív,“ ozval se ponuře Algy. „To byla pekelná smůla, že nám trefili tu nádrž. Byla to pekelná smůla, že tam von Stalhein přistával přesně v ten moment. To se mnou pořádně otrásl, když jsem ho uviděl jak sestupuje z toho Moskyta. To by mě zajímalo, co ten tady dělá?“

„Slyšel jsem, jak křičí něco o Cantonovi,“ rozpomínal se Bertie.

„Ano, to asi bude ono. Podle toho, co říkal Odenskimu, jeho zpravodajská síť mu hlásila, že je Canton ve vězení. To ho bezpochyby zaskočilo, protože když viděl Cantona, jak startuje na přímou cestu do oázy, musel se divit, jak k tomu asi mohlo dojít. Třeba honem odletěl do El Asile, aby to prověřil a zjistil, co se děje.“

Kdyby byl měl jen pět minut zpoždění, nemuseli jsme se dostat do tohoto průšvihů!“

„A kdyby byl býval přiletěl o pět minut dřív, nemuseli jsme odstartovat vůbec. Tak to prostě chodí, kamaráde, tak to prostě chodí,“ opáčil na to filosoficky Bertie. „To je divné, jak se tady po slunce západu děsně ochlazuje.“

„To je tím vzduchem. Je tak hrozně suchý,“ vložil se do toho Emile. „Aby vám býti teplo, musíte lehnout a přikrýt tělo pískem. Písek zůstává stále horký.“

„Já ze sebe nehodlám dělat králíka a nasypat si plno toho ďábelského písku do uší,“ prohlásil pevně Bertie.

Potom chvíli nikdo z nich nepromluvil. Jenom tak seděli v naprostém tichu a čekali na ranní světlo.

Až Emile prolomil mlčení. Vypadal, jako že spí, ale najednou vyskočil a hrabal se na nohy. „Neštěstí!“ zvolal prázdným hlasem. „Teď budeme mít smutek! Voila!“

Když se zadíval směrem, kterým ukazoval Francouz, na měsícem zalitou divočinu, uviděl Algy jakýsi křivolaký stín směřující přímo k nim. „Co to, u všech rohatých, jenom může být?“ zeptal se ostře.

...Jezdci obklíčili letadlo i jeho posádku...

„Arabové,“ odpověděl Emile. „Jenom Tuaregové odváží až sem. Některý dobrý, některý špatný. Nebojí se žádného člověka!“

„Tak tedy doufejme, že tohle jsou ti dobří,“ zamručel Bertie.

Nedalo se nic dělat. Jak se stíny blížily, všiml si Algy, že je tvoří velbloudi, z nichž každý nese zahaleného jezdce. Bylo jich podle jeho odhadu ne méně než padesát. Měkce polštářovaná kopyta vydávala strašidelný zvuk, čím víc se Arabové přibližovali. Byl to zvuk, jaký ještě v životě nikdy neslyšel. Byl to totiž jediný zvuk široko daleko. A v tom cílevědomém a tichém přibližování bylo cosi nervy drásajícího. Bylo evidentní, že uviděli letadlo. Na tom by nebylo nic překvapivého. Douglas, jediný předmět na ploché poušti na míle daleko, byl tak nápadný, jako brouk na bílém listu papíru. Pozorné oči Tuaregů ho jistě spatřily už na velikou vzdálenost.

Jak se jezdci blížili, většina se rozdělila na dvě řady, které se pohybovaly opačným směrem a rychle obklíčily letadlo i jeho posádku. Potom jich jen pár přijelo až k místu, kde stáli bílí muži a čekali. Na chování těchto válečníků pouštní divočiny nebylo nic hrozivého, ale současně na nich bylo cosi imponujícího v tom, jak si vedli hrdě a sebevědomě.

„Umíte mluvit jejich řečí?“ zeptal se Algy Emila.

„Myslím, že trochu ano. Uvidíme,“ zněla odpověď.

„Jestli jsou tohle ti chlapíci, na které se střílelo v El Asile, když se chtěli napít, tak bych řekl, že to schytáme,“ poznamenal Bertie ledově klidně. „Nebudeme jim moci zazlívát, když nás odpraví.“

Algy, který už na tu nehodu zapomněl, by býval rád, kdyby se o tom Bertie nezmiňoval, protože to dávalo až příliš jasně smysl.

Arabové je těsně obstoupili. Bylo to podivuhodné divadlo, vzbuzující pocit něčeho neskutečného. V měsíčním světle vypadali velbloudi s jejich jezdci jako obři. Algy si ke svému zklamání všiml, že každý bojovník má kopí a ještě pušku.

I když už se velbloudi úplně zastavili, čímž vznikl před bělochy polokruh, nebezpečné ticho přetrvávalo. Když Algy vzlhl, uviděl jediné pár černých očí nad závojem, který měl každý muž. To, že nemohl promluvit, vytvářelo nepříjemný dojem naprosté bezmoci.

První promluvil Emile. Co povídal, tomu ani Bertie, ani Algy samozřejmě nerozuměli. V každém případě se mu ale dostalo odpovědi, což už něco znamenalo. A chvíli pokračovala lakonická konverzace hrdelních zvuků. Potom se Emile obrátil na Algyho a jednoduše pravil: „Hodlají nás zabít, protože jim ti bílí muži v údolí odmítli dát vodu a zastřelili dva jejich válečníkové.“

Pro Algy ho byla tahle informace naprostým šokem, protože co se týče chování, tak Tuaregové neprojevili sebemenší známky nepřátelství nebo násilí. „Pověz jim,“ požádal Emila, „že jsme nepřátelé těch mužů v údolí, kteří jsou zlodějové a vrahové. Poslala nás sem vláda, abysme je zajali a odvedli pryč. Až tito muži odejdou, Tuaregové si budou moci vzít vždycky tolik vody, kolik budou chtít.“

Emile předal tento vzkaz dál. Byl přijat ale s jistými pochybami. Následovalo trochu diskuze a potom Emile znovu překládal. „Tuaregové říkají, že jsou na cestě do oázy, aby ty muže sami zabili.“

„Pověz jim, že jestli to udělají, nastanou problémy. Na cestě sem jsou francouzští vojáci, aby ty muže zatkli a odvedli do vězení. Ať Tuaregové počkají. Jestli nás zabijí, dozvědí se o tom vojáci a voda v údolí bude zničena.“

Emile předal vzkaz. Následovala další diskuze, během níž vyšlo najevo, že i mezi Tuaregy existuje rozdílné mínění.

„Oni tvrdí,“ pokračoval Emile, „že když ušetří naše životy, tak my půjdeme pro vojáky, aby je potrestali za to, že zaútočí na oázu.“

„Pověz jim, že když ušetří naše životy, dostanou odměnu. Můžou pomoci těm vojákům, co přijdou. Jestliže nás zabijí, určitě dojde k válce proti nim a oáza bude zničena, a to bude pro Araby moc špatné.“

Další diskuze následovala.

Emile potom pokrčil rameny. „To nemá cenu, monsieur, oni přísahali mužům těm smrt v údolí za krev, kterou oni prolili a nezastaví je nic. Aby my sme žádné varování nedali, musíme s nimi jít. Když my budeme bojovat na jejich straně, dokáže to, že my jsme nepřátelé těch mužů v údolí.“

„Řekni jim, že nemůžeme pohnout s letadlem. Zůstaneme tady. Proč si jinak myslí, že sedíme tady v poušti?“

„Toto jim jsem řekl, ale oni nevěří.“

„To jim nemám za vinu,“ vložil se do toho Bertie. „Musíme přiznat, že tihle hoši mají docela slušný důvod, když jim zastřelili dva jejich muže a tak dále.“

Algy se rychle rozhodl. Pokud šlo o to, být zastřelen nebo jít s nimi, tak evidentně bylo lépe jít. „Řekni jim, že

s nimi půjdeme, protože naším původním cílem bylo s pomocí vojáků z těch mužů v oáze udělat vězně.“

Samozřejmě ale věděl dobře, že to není ve skutečnosti vůbec otázka nějakého výběru. Ať se stane cokoli, Tuaregové nepojedou dál a nenechají je, aby varovali, jak se domnívají, buď francouzskou posádku v Insalahu, nebo ty muže v El Asile. Měl jenom jakousi vágní naději, že dříve, než Arabové zaútočí, stane se něco, co tomu zabrání. Byl si jistý, že jakmile dostal Biggles Marcelovu zprávu, vyrazil na cestu, a není pravděpodobné, že by byl sám.

Nikdo už nehovořil. Arabové je těsně obklopili, připraveni ihned vyrazit. Emile jim řekl, že musí s nimi, a protože nemají žádné náhradní velbloudy, budou muset jít po svých. Dodal sarkasticky, že se Tuaregové vůbec nebojí, že by se pokusili o útěk.

Začala pout' do El Asile, zatímco zoufale opuštěně vyhlízející Douglas zůstal na místě přistání. Podle Algyho odhadu mají před sebou nejméně deset mil chůze. Nebyl si tím ale rozhodně jistý, protože při letu byl příliš zaměstnaný těmi problémy s palivem, natož aby se mohl věnovat ještě i vzdálenostem. Mají před sebou prostě dalekou procházku, o tom nebylo pochyb.

V praxi vypadala jako bez konce. Jedinou výhodou bylo, že chladný noční vzduch měl osvěžující účinek, takže nikdo z nich nepociťoval známky vyčerpání. Algy přemítal o tom, že pokud měli takovou hroznou smůlu, byla vyvážená na druhé straně štěstím, že si Emile vybral místo černého pasažéra zrovna v jejich letadle. Nechtělo se mu ani pomyslet, co by se bylo bývalo stalo, kdyby sami s Bertiem zjistili, že jsou obklíčeni Tuaregy a nejsou schopni se s nimi žádným způsobem domluvit.

Pochod pokračoval v naprostém mlčení. Jediným zvukem byl měkký dusot velbloudů, budící dojem zvláštní hrdosti i charakteristické atmosféry pouště. Algyho napadla zvláštní myšlenka, že začali svou výpravu tím nejmladším dopravním prostředkem, a teď ji končí tím nejstarším. Chůze teď byla tvrdší, jak se písek změnil ve skálu, protože jezdci hledali tu nejsnadnější cestu na jih. Pohoří po obou stranách prozradilo Algymu, že už se blíží svému cíli.

Ani se nezatěžoval s přemýšlením, co se asi stane, pokud se jejich útok promění ve skutečnou bitvu, což ostatně bylo možné, protože Bílí proroci jsou dobře vyzbrojeni a budou určitě bojovat. Ať ale vyhraje kterákoli strana, jejich úděl nebude příjemný, tím si byl až příliš jistý. Pokud je zajmou Proroci, proces bude velmi krátký.

Co udělají Tuaregové, pokud vyhrají, to je předmětem spekulace, ale jelikož to horší být nemůže, tak to bude menší z těch dvou zel. Proto doufal, že vyhrají Arabové. Ti se evidentně spoléhali na překvapivost svého útoku a to mu připomnělo ty dvě předsunuté stráže v údolí. Byl zvědav, jestli o tom Tuaregové vědí? Jestli ne, jejich útok asi selže. A protože si to nepřejí, uvažoval Algy, měl by je varovat. Takové varování jim dokáže, na čí jsou straně. Loktem lehce strčil do Emila a pošeptal mu svůj návrh.

Emile se vyřítíl kupředu, a když se mu podařilo přivolat pozornost vůdce, chvíli s ním tiše hovořil. Potom se vrátil na své místo. „Informace byla přijata dobře,“ vydechl opět anglicky. „Tuaregové teď o nás myslí lepší.“

Už se chystalo svítání, měsíc balancoval na horizontu jako obrovitý oranžový kotouč, když se výprava najednou zastavila. Bez jediného zvuku Arabové přiměli své velbloudy, aby zalehli a sesedli z nich. Opět bez jediného slova. Pro Algyho to byla úžasná ukázka disciplíny mezi muži, pro které ortodoxní vojenský výcvik byl něco neznámého. Nedokázal si představit, že by se bělošské oddíly dokázaly chovat podobně. Ale to je tím, přemítal dál, že tady ticho znamená všechno. Vtom řídkém a suchém vzduchu se i ten nejslabší zvuk stokrát zesiluje.

Algy, Bertie, a Emile jen tak mlčky stáli, pozorující přípravy na útok. Nikdo si jich nevšímal. Jako kdyby vůbec neexistovali. Arabové se rozdělili do malých skupinek a jako duchové mizeli ve skalách před nimi. Nakonec jich zůstalo jenom pár hlídat velbloudy.

To neznamená, že Algy sledoval všechny ty přípravy bez veškerých pochyb. I když odhlédl od morálních kvalit těch lidí v údolí, jsou to konec konců přece jenom také běloši a ti budou napadeni a pravděpodobně i pobiti. Někteří z nich rozhodně zemřou. Je pravda, že současný stav je výsledkem jejich vlastní hlouposti, ale to natomfaktu nic nemění. Cítil se tudíž celý nesvůj, ale současně neviděl, co by se dalo jiného podniknout. A ať udělají cokoli, stejně dojde k útoku. Ať udělají cokoli, co by jej zmařilo, i kdyby to třeba byl jejich protest, Arabové by to brali jako nepřátelský čin, z čehož by pro ně pak vyplynuly katastrofální následky. Vyšlo z toho nakonec následující: kdyby to bývalo šlo, byl by ty lidi varoval, ale je nelogické obětovat svůj vlastní život v dětinském pokusu zachránit muže, kteří by

ho při vhodné příležitosti bez nejmenších skrupulí zabili. De facto se ho přece von Stalhein už zabít pokusil.

Algy tedy nedělal nic. Jenom seděl na příhodném kusu skály a čekal, co se asi přihodí. Tam se k němu přidali Bertie a Emile. Neměli si co říci, a tak nic neříkali.

Čekání je začalo znervózňovat. To ticho, ta absolutní nepřítomnost jakéhokoli zvuku, byla jakýmsi zvláštním pocitem, něčím mimo tento svět s jeho rušnými městy, něčím z velkých prostor prázdného vesmíru.

Najednou to všechno skončilo, jakmile první paprsek předběžného svítání propašoval na východní oblohu slabě růžový opar. Pak následoval ranní vítr, hlasitě oddechující po cestě pouští. Vzhůru vystřelil paprsek světla a s ním přišla i ozvěna výstřelu, tak pronikavého a hlasitého, až se Algyho nervy rozechvěly, jako najednou uvolněná ocelová pružina. Ten jeden výstřel následovala pak celá salva.

Algy pohlédl na Bertieho. „Už jdou do toho,“ poznamenal šeptem.

SLUNCE DIKTÁTOR

Jakmile byl jednou zahájen, rozvinul se útok ve značně silnou přestřelku, jejíž hluk zcela eliminoval nutnost, aby Bertie a Algy zachovávali naprosté ticho. Rachot pušek byl teď téměř nepřetržitý. Občas byl přerušen nějakým výkřikem – Algy myslel, že od některého z těch bílých obránců. Stráž Tuaregů u velbloudů stála za svými zvířaty jako sochy, zjevně naprosto lhostejná k tomu, co se právě dělo.

„Ani jsem si neuvědomil, že jsme tak blízko u toho údolí,“ povídá Algy Bertiemu. „To musí být hned tamhle za tím hřebenem.“

„Jestli se Biggles nebo někdo z těch Francouzů objeví uprostřed téhle vřavy, tak ho asi napadne, že jsme tady rozpoutali pěkné divadlo,“ poznamenal Bertie.

Algy si myslel totéž. Zajímalo ho, co by se asi stalo, kdyby teď Biggles opravdu přiletěl, protože jestli by měl v úmyslu přistát, tak to se dalo provést pouze na jediném vhodném místě a to uprostřed toho údolí. Všude kolem byl jinak terén nerovný, spíše samé skály a kameny než písek, a ještě k tomu mezi nízkými vrchy samá prasklina.

Neozývaly se žádné signály, jak asi probíhá to vzájemné střetnutí, ačkoli když se ozval zvuk samopalu nebo nějakého kulometu, Bertie poznamenal zcela zbytečně: „Vsadím se, že tohle se Tuaregům asi nebude moc líbit.“

Algy neodpovídal. Vyskočil, když se slyšitelně ozval nad válečným třeskem ještě jiný zvuk. Byl to rachot leteckých motorů. Značně ho vyděsilo, když se mu najednou do zorného pole vrátil Moskyt, ale ne ze směru,

který očekával, nýbrž přímo z údolí. Letěl tak nízko, že se Algy až sehnul v obavě, že se jedno z kol stále ještě nezataženého podvozku chystá zasáhnout skálu, a v tom případě by letadlo spadlo rovnou na ně.

Podvozek ale minul skaliska o pár palců a za pár sekund už bylo letadlo z dohledu za vystoupným horizontem, letíc sice neurovnaně, ale velmi svižně, jako netopýr z brány pekel.

„To bude von Stalhein na útěku,“ poznamenal Algy. „To mi věřte. No, až přijede domů, asi zažije šok – totiž jestli poletí na Plaine de la Crau.“

Střílení už teď bylo jenom sporadické. Za chvíli se na modrou oblohu začal plížit vlnivý pruh černého kouře. Část z něho zachytil větrný proud a vracel jej zpátky dolů do údolí.

„To je nafta,“ prohlásil Algy. „Tuaregové asi zapálili buď cisterny, nebo stroje.“

„Rozhodně kouř stoupá z nullahu, kde všechno skladovali,“ přitakal Bertie.

Ještě bylo vypáleno pár dalších výstřelů a pak bitva pomalu umlkala. Tuaregští válečníci se začali po malých skupinkách vracet zpátky, někteří kulhali, několik pomáhalo ostatním, zjevně raněným. Šli ke svým velbloudům a tam zůstali čekat.

Algy si pomyslel, že jich pár chybí. Když se po chvíli už nikdo neobjevil, Arabové v tichosti nasedli a odjeli pryč. Stále ještě nepromluvili ano slovo, ani nikdo neprojevoval známky nějakých pocitů, aby ukázali, jak to všechno probíhalo.

Bertie vyskočil. „U Joviše! Oni nás tady chtějí nechat!“

„Mohli nám udělat něco daleko horšího,“ odpověděl mu Algy. „Předpokládám, že se s námi nechtějí obtěžovat.“

„Ale kamaráde, my sami nedokážeme najít cestu k letadlu!“ vykřikl Bertie.

„To bysme museli zešílet, abysme se o to vůbec pokoušeli, obzvlášť, když nemáme žádnou vodu,“ odpověděl Algy. „Jediná voda je tam dole v údolí a u té já zůstanu co nejbliž. Nevydrželi bysme čtyřiaadvacet hodin bez vody.“

„Takto abysme se radši šli podívat, co se stalo,“ navrhoval Bertie.

Všichni tři se potom dali směrem k hřebeni, který jim zabraňoval v rozhledu a pod nímž, jak vzápětí zjistili, spadal příkrý sráz do údolí, asi tak sto stop dolů. Algy jej dosáhl první a rozhlédl se kolem – neopatrně, jak si okamžitě uvědomil, když se nepříjemně blízko rozplácla o kámen kulka.

„Všichni tedy mrtví nejsou,“ prohodil zcela zbytečně Bertie.

Algy se odplazil zpátky do bezpečí. „Ne. A jestli to necháme takhle, tak jsme v průšvih.“

„Proč?“

„Nemůžeme tady přece jen tak sedět. Musíme se dostat k vodě.“

Bertie vypadal užasle. „To je tedy pěkně nepříjemné! Jestli tu zůstaneme, tak se usmažíme. Jestli se pokusíme projít, zastřelí nás. Ale je tu jedna možnost, hochu. Jestli jim zapálili stroje, tak se tihle syčáci nemůžou dostat pryč.“

„Ale my také ne.“

„Zůstanou tady trčet – absolutně přišpendlení k zemi a tak dále.“

„To nám moc nepomůže.“

„Toje tedy pravda, kamaráde, až příliš pravda. Tak co tedy s tím budeme dělat?“ Bertie si zběsile čistil monokl. „Já chci pít.“

„Jestli vystrčíš hlavu přes tady ten hřeben, tak jediné, co dostaneš, bude kulka.“

„Musíme zjistit, co se vlastně v údolí stalo.“

„Počkej moment.“ Algy se vysoukal o kus dál a opatrně vyhlédl mezi dvěma kameny. Skrz plazící se kouř mlhavě rozeznával několik ležících těl, jak bílých, tak hnědých. Nikdo se nehýbal, z čehož usoudil, že ti, co přežili útok Tuaregů, se schovali v budovách. Obrátil se k ostatním. „Moc toho není vidět,“ oznámil jim věcně. „Proroci se schovali dovnitř a předpokládám, že si ani neuvědomují, že Tuaregové jsou už pryč. Doufám, že si to budou myslet dál, protože kdyby poznali, že jsme tady sami, brzy by si pro nás došli.“

„Takže je v tom musíme nechat, dokud se neobjeví Biggles nebo Joudrier, aby je vytáhli ven,“ navrhoval Bertie.

„To je všechno moc pěkné, ale celý den bez vody nevydržíme.“

„Jestli na ně vystřelíme pokaždé, když se pokusí dostat vodu, tak nebudou mít pití ani oni.“

„Jenže, jak už jsem říkal, to naši žízeň neuhasí. V každém případě se svojí pistolí toho moc nenadělám. A to je jediná zbraň, kterou máme.“

„Co kdybysme najednou vyrazili a popadli zbraně některých těch chlápků, co už odešli ke všem svatým?“

Algy se tvářil pochybovačně. „Tohle není vhodný úkryt před kulkami. Já bych spíš byl pro to, abysme zůstali v bezpečí a počkali na jejich první krok. Kdyby nás zahlédli, mohli by se dovítit, že Tuaregové už odešli.“

„Tak dobrá, kamaráde, ať je po tvém,“ souhlasil Bertie. „Počkáme, až se ukáže Biggles.“

Pak následovala dlouhá přestávka v konverzaci, a jelikož slunce teď silně pálilo, přesunuli se o kus dál na příkrý sráz, na jehož jedné straně byl stále ještě úzký pruh stínu.

„Nemáme naději se z tohoto dostat, dokud nepřiletí Biggles,“ ozval se opět Algy, který o té věci trochu popřemýšlel. „Co mi dělá starosti je, co udělá, až se sem dostane? Jediným možným místem pro přistání je jenom to údolí a jestli sletí dolů, tak ho mohou zastřelit ještě než získá vůbec představu, co se tu vlastně děje.“

„U Joviše! Máš absolutně pravdu!“ reagoval bouřlivě Bertie a vypadal značně vylekaně. „Tomu musíme zabránit!“

„Trochu jsem o tom přemýšlel,“ pokračoval Algy. „Mně se to jeví tak, že nejlepší, co můžeme udělat bude, když zůstaneme ležet, kde jsme, dokud ho neuslyšíme, potom vyskočíme na vrcholek některého toho kopce tady a začneme na něho mávat košilí nebo čím. Když nás tady uvidí, uvědomí si, že je tady něco v nepořádku.“

„To zní správně,“ uznal Bertie.

Konverzace opět ustala, zatímco se slunce blížilo k zenitu a mučilo zemi svými nemilosrdnými paprsky. Stín útesu se vytrácel a když měli slunce přímo nad hlavou, už z něho nic nezbylo. Stín ostatně nebyl nikde. Algy, který se nechtěl ukázat jako první, kdo si stěžuje, držel se, jak

jen mohl, ale po delší chvíli, když zjistil, že už se to v jeho poloze nedá vydržet, byl donucen promluvit: „Tohle nemá cenu. Já se tady pecu zaživa. Jestli tady zůstaneme, tak to pekelné slunce nás úplně usmaží!“

Bertie přikývl: „Já jsem úplně vysušený. Jak říkáš, hochu, nemá to cenu. Budeme se muset hnout. Cokoli jiného je lepší než tohle.“

Vstali a po chvíli chůze měli štěstí, že našli malou průrvu, do které slunce ještě neproniklo. Tam se všichni tři skrčili. Nikdo se nezmínil o vodě, přestože každý věděl, že všichni hodně trpí žízní. Bertieho poznámka o tom vysušení byla do písmene pravdivá.

Ubíhal čas a slunce si vypalovalo svou denní dráhu oblohou. Jeho paprsky objevily i malou průrvu a teď ji bombardovaly svými ohnivými střelami.

„Právě mě napadla hrozná věc,“ řekl po chvíli Algy.

„A co?“ těžce procedil opuchlými rty Bertie.

„Třeba je Biggles v Insalahu a čeká tam na nás!“

„Proč by měl čekat?“

„Třeba si myslí, když ví, že jsme tady, že kdyby sem najednou vtrhnul, že by něco způsobil – ztížil by nám náš útek.“

Bertie přikývl. „To mě vůbec nenapadlo. V tom případě ale nemá cenu, abysme tady seděli.“

Ale přesto seděli ještě dál, protože nevěděli co dělat. Nakonec vstal Algy. „Já se jdu podívat, jestli někde nenajdu nějakou jeskyni nebo tak. Musíme se dostat pryč z tohoto slunce, nebo to nepřežijeme ani do večera. Já osobně bych kvůli vodě riskoval všechno.“

Drželi se dál od hřebenu a šli zase o kus cesty dál. Teď se slunce už začínalo klonit k západu a současně se vynořovaly znovu úzké stíny. Ale místa, kam svítilo

slunce předtím, byla tak rozžhavená, že se na ně nedalo vůbec sednout.

„Kdybysme měli pušky,“ začal Bertie, „Risknul bych útok na to údolí. Nebo bysme je mohli nějak odlákat, zatímco by někdo nabral vodu.“

„Jenže žádné pušky nemáme,“ netrpělivě ho přerušil Algy.

Emile, který se zatím neúčastnil žádné konverzace, se vydal trochu prozkoumat okolí na vlastní pěst. Když se pak vrátil, oznámil jim následující: u ústí rokle, kde parkovaly stroje, leží několik zastřelených mužů. Kolem nich se válejí jejich pušky. Je tam také dost kouře, pravděpodobně dost na to, aby je kryl, až budou sbírat ty zbraně. On sám byl ochoten se pokusit je získat.

„Půjdeme všichni,“ prohlásil Algy. „Jenom ještě okamžik.“ Vystřelil ze své automatické pistole směrem k údolí. „Aby si mysleli, že Tuaregové jsou ještě pořád tady a zůstali ještě uvnitř.“

Nepředstavovali si nic zvlášť příjemného jako výsledek svého výpadu, když se vydali podél údolí a drželi se více méně paralelně, ale zároveň bezpečně daleko od horní hrany hřebenu. Přitom narazili na svůj první objev. Nebylo to nic příjemného. Bylo to tělo bělocha, zjevně jednoho ze strážců údolí. Bohužel neměl u sebe ani pušku, ani náboje. Emile se domníval, že je vzali s sebou Tuaregové, protože v poušti se za tyhle věci platí velké peníze.

Pokračovali tedy dál a po chvíli našli místo, ze kterého se dal provést předběžný průzkum jejich cíle. Mezi nimi a místem, kde v údolí byly budovy, stála menší skalka. Tady se opět naskytl tragický obraz. Poblíž vstupu do rokle ležela, tak jak padla k zemi, různá těla.

Byla mezi nimi těla dvou Arabů. Jejich zbraně tady zůstaly a ležely vedle jejich vlastníků, kteří je už nikdy nebudou potřebovat. Jinak ale samotná rokle byla obraz absolutní zkázy. Všechno tam bylo spálené a ještě se z toho kouřilo. Skrz černou mlhu probleskoval trup nějakého letadla.

„Mimochodem, nevypadá to tady tak, že by se dalo říct, že se to tady hemží kozorohama,“ poznamenal Bertie.

„Já bych řekl, že je všechny už dávno zlikvidovali,“ podotkl suše Algy. Chvíli si prohlížel mrtvá těla. Pak najednou prohlásil: „Vezmeme si, pro co jsme sem přišli a vypadneme. Z tohohle se stává mnohem horší záležitost, než jsem čekal. Díky Bohu, že bude slunce brzo za těmi kopci! Ten nejhorší žár máme za sebou, ale potřebujeme vodu.“

Bertie ho chytil za loket a pak ukázal jedním směrem. „To zatraceně vypadá, jako že tamhle leží Odenskij!“

Algy pohlédl tím směrem. Aj ak se tak díval, připadalo mu, že se to tělo pohnulo. „Ať je to kdokoli, je ještě živý. Měli bysme se na něj mrknout. Ale pozor na triky.“

Obezřetně postupovali k předmětu svého zájmu a cestou sbírali pušky a munici.

„Je to Odenskij,“ řekl nakonec Bertie. „Asi s ostatními vyrazil ven, aby udrželi Araby mimo rokli.“

Raněný muž asi slyšel jejich konverzaci, protože namáhavě trochu pozvedl hlavu a zasténal: „Vodu...“

Algy k němu přispěchal. „Co je s vámi, Odenskij?“
„Vodu, dejte mi vodu.“

Algymu bylo jasné, že ten muž je ve špatném stavu. S hrůzou si uvědomil, že tam takhle ležel celý den. Jeho vlastní lidé ho tam nechali, nebo se prostě nenamáhali ho hledat. Takové brutální chování Algyho rozčílilo.

„Vodu,“ prosil Odenskij.

„Žádnou nemám,“ odpověděl suše Algy. Potom ho zběžně prohlédl. „Dostal to do břicha, nemá šanci,“ oznámil potom stranou Bertiemu.

„Ty krysy, ty špinavý krysy!“ zdálo se, že Odenskij chroptí.

„Už odešli,“ řekl Algy v domněnání, že Odenskij má samozřejmě na mysli Tuaregy.

„Zachránit si vlastní krky... jedině na tom jim záleží.“

Mysl raněného muže se už začala ubírat směrem, odkud není návratu.

Algy si klekl na koleno a zamračil se. „O kom to mluvíte?“

„O von Stalheinovi a Grootovi.“

„Chcete říct, že vás tu nechali?“

„Von Stalhein mě střelil.“

„Postřelil!“ To bylo něco, co Algy rozhodně neočekával. Na čele se mu objevily vrásky nedůvěry a pochybností. „Proč by měl po vás střílet?“

Vypadalo to, jako kdyby umírajícímu muži vlil sílu do žil hněv. „Viděl jsem je, jak se plazí pryč směrem k rokli. Opustili nás a my jsme zatím měli úkol držet Araby, aby mohli odtud utíkat, bestie! Já šel za nima. Von Stalhein mi říká, jdi zpátky. Letadlo ponese jenom dva, říká. Já mu říkám, jsi zbabělec. Pak vytáhne zbraň a práskne to do mne. Utek s Grootem... a mne tu nechal! Vodu...dejte mi vodu...“

„Proč vám nepřišli na pomoc vaši lidé?“ zeptal se Algy rozhněvaně.

„Oni přišli – pro klíče... od kantýny...“ zněla šokující odpověď.

Tvář, se kterou se Algy obrátil na Bertieho, byla smrtelně bledá a zkřivená zuřivostí. „To je příšerné! Musíme tomuhle zatracenému chlapovi sehnat něco k pití. Už dlouho nevydrží, sakra!“

Z budov za rohem se sem donesl zvuk vyřvávání oplzlé odrhovačky. „No, věřil bys tomu?“ procedil Algy mezi zuby. „Oni najdou Odenského, vezmou mu klíče od kantýny a jeho tady klidně nechají! Ted’ jsou všichni opilí. Žádný div, že si s námi nedělali starosti. To je tedy ale banda sviní! Zkusíme sehnat trochu vody.“

„Studna je nahoře hned u palem,“ nabízel se Bertie.

Algy vyběhl směrem ke skalce a vyhlédl, skryt za ní, kupředu. Večerní stíny ted’ rozostřovaly celkový obraz, ale přesto viděl jasně dvě nebo tři postavy ležící u palem. Nikde se nic ani nehnu. „Myslím, že bysme to mohli dokázat,“ řekl. „Stojí to za to riziko.“

„Já vím, kde schovávají kanystr,“ řekl Emile a než ho mohl kdokoli zarazit, sehnul se k zemi a vyběhl k palmám.

Algy přiklekl na jedno koleno a rychle nabíjel svou pušku, zamířil a čekal. „Jestli se něco hne, tak střílej,“ přikázal Bertiemu příkře.

Fakt, že na Emila nikdo nestřílel, dokud nebyl téměř zpátky, byl zčásti způsoben náhlou událostí, která ač ne neočekávaná, když přišla, měla zcela demoralizující dopad. S řevem se do údolí vřítel najednou jeden Moskyt. Algyho pozornost byla částečně rozdělena mezi letoun a Emila, který dobíhal s deštěm kulek v patách. V rukách

držel kanystr s vodou a těžce oddechuje jej podal Algymu.

Algy pospíchal k Odenskému, ale najednou se zastavil. „Příliš pozdě,“ řekl tiše. „Je po něm.“

„Dáme tu vodu někam na bezpečné místo, kde se k ní můžeme dostat,“ navrhl Algy prakticky.

Když se všichni pořádně napili, provedl svůj návrh, ale mnohem víc ho teď zajímalo to letadlo, ve kterém poznal Bigglesův stroj. Jeho přilet znovu oživil problém, se kterým se už nějakou dobu tak trápil. Ne že by mohl něco dělat. Nemělo cenu mávat a očekávat, že ho uvidí. Nakonec se přidržel původního plánu. Jak se letadlo chystalo přistát a on očekával, že přistane, Bertie a Emile zahájili palbu na kantýnu. Z nějakého dosud neznámého důvodu jejich palba nevyvolala žádnou mohutnou reakci a jeden či dva výstřely, které padly odtamtud, neměly žádný účinek.

Moskyt usedl doprostřed údolí s nosem směrem k rokli. Algy odhodil veškerou obezřetnost a vyběhl k letadlu, freneticky mávaje. Že byl spatřen, bylo hned evidentní podle toho, že se rozeřval motor a Moskyt se vyřítil k němu s ocasem ve vzduchu.

Samotný hluk už musel prozradit Bigglesovi, co se děje, protože Bertie a Emile stříleli na kantýnu jak nejrychleji mohli nabíjet. A fakt, že byli zrovna tady, musel Bigglesovi určitě také něco napovědět. V každém případě v odpověď na Algyho zuřivé mávání jel Biggles se strojem dál, až se skryl za skalku. Potom v patách s Gingerem seskočil a běžel do úkrytu. Ve tváři měl vepsánu jednu velkou otázku. Pohlédl směrem ke kouřícím troskám v roklině, na kolem ležící těla a pak

jeho zrak spočinul na Algym. „Co se to tady děje, u všech čertů?!“ vyštěkl na něho.

„To se mě ptej,“ odvětil Algy. „My si tady pěkně užíváme!“

„To vidím,“ odpověděl ponuře Biggles. „Nevím, jestli z toho bude mít Joudrier zrovna radost, až sem přiletí.“

„Kamaráde, my jsme to nezačali,“ protestoval Bertie.

„A kdo tedy?“

„Banda Arabů to tady přepadla. My jsme jim to rozmlouvali, ale ani si nás nevšimli – že ne, Algy?“

Algy zavrtěl hlavou. „Absolutně ne.“

„Měli byste mě radši pořádně do všeho zasvětit, abych věděl, co mám říkat, až sem dorazí Joudrier,“ žádal Biggles. „Mně to připadá, jako když jste ho připravili o všechnu legraci.“

„Můžeš vsadit svůj sladký život na to, že jsme si to nevybrali,“ odpověděl srdečně Algy.

Potom Bigglesovi všechno vyprávěl.

Byla už skoro tma, když skončil. A těsně předtím v dálce uslyšeli letadlo.

První se objevila Marcelova Morana těsně sledovaná Dakotou, kterou zjevně doprovázela. Marcel sletěl střemhlav dolů, proletěl údolím, ve stoupavé zatáčce se obrátil a pak vletěl zpátky stranou údolí. Těsně než se jeho podvozek dotkl země, se objevila Dakota a vzduch se otrásal vibracemi motorů.

„To vypadá jako začátek konce,“ poznamenal Biggles, který stál opodál a všechno sledoval.

„Neměli bysme je varovat, že se na ně možná bude střílet?“ zeptal se Ginger.

„Já si myslím, že tady asi už moc střelení nebude,“ odpověděl mu Biggles. „Až tihle falešní proroci uvidí své protivníky, vhodí do ringu ručník. Určitě si uvědomují, že bez dopravy se odtud nikdy nedostanou a jestli zastřelí policistu, takto zrovna nebude polehčující okolnost.“

Stalo se to téměř tak, jak Biggles předpovídal. Když Marcel přistál, uviděl Moskyta a roloval až k němu. Za ním následovala pomalu Dakota a vyklopila překvapivé množství gendarmů. Bylo jasné, že Joudrier nechce nic riskovat.

Policie pak ze všech stran obklíčila budovy v údolí. Ti, kdo tam už byli, se k té operaci připojili, aby viděli, jak to dopadne, i když nakonec všechno vypadalo jinak, než si představovali. Padl jenom jeden nebo dva výstřely a jeden z gendarmů byl zasažen do stehna. To byl jediný zraněný.

Když došlo k závěrečnému útoku na kantýnu, naskytl se zrakům zúčastněných velmi neobvyklý obraz. Okamžik byl Joudrier šokem bez sebe. „A my jsme si mysleli, že toto je náboženská obec!“ vykřikl a rozhodil v úžasu ruce. Jeho podráždění bylo zcela pochopitelné. Z devíti lidí, kteří přežili útok Tuaregů, nebyl ani jeden střízlivý. Pět jich leželo na podlaze, absolutně bez sebe. Láhve a sklenice se povalovaly všude kolem jako svědek těch fantastických orgií, které se tady odehrály.

„To je ale banda!“ vydechl Biggles. „Pane na nebi, to je banda! Když se obvykle rozpadá banda kriminálníků, tak lítají třísky, ale něco takového jsem ještě nikdy neviděl!“

Přišel k němu Joudrier. „Dnes v noci tady zůstáváme. Zítra budeme uklízet.“

„My zůstaneme, abysme byli při tom,“ odpověděl Biggles. „Jsme rádi, že to uděláte vy. Já pořád ještě doufám, že najdu našim přátelům v Austrálii to zlato.“ Obrátil se k Bertiemu. „Ty se tady vyznáš, najdi nám nějaké místo k přenocování.“

KONEC STOPY

Následující den spatřil konec oázy El Asile jakožto bělošské osady, ať již náboženské nebo jakékoli jiné. Kapitán Joudrier, jako vyšší francouzský představitel spolu s Marcelem jako asistentem, se chopili velení, a tak Biggles a jeho přátelé byli de facto pouhými diváky. Potřebovali si ostatně odpočinout, protože od začátku tohoto případu překonali obrovské vzdálenosti, což ostatně Biggles předpověděl, že se stane, budou-li se odehrávat velké kriminální aféry s využitím letadel.

Mrtví „proroci“ byli pohřbeni společně s Tuaregy, kteří zemřeli při uskutečňování své pomsty. Zbývající běloši byli s naramky naloženi do Dakoty s ozbrojenou stráží a dopraveni do Alžíru. Posléze byli převezeni dál do Paříže, kde s nimi bylo naloženo podle jejich zločinů. A jak se tak často stává, v závěru se obrátili tihle nešťastníci jeden proti druhému, doufajíce v lehčí trest, ale s výsledkem, že nechybělo dostatek svědectví, aby mohli být usvědčeni.

Bigglesův hlavní zájem – vlastně jeho jediný zbývající zájem v El Asile – bylo teď jak vypátrat to uloupené australské zlato, o němž byl přesvědčen, že tam někde musí být. To zlato bylo stále obklopeno tajemstvím. Nikdo z něho nikdy neviděl ani jediný kousek. Podle Bigglese nebylo absolutně nejmenší pochyby, že za tu loupež je zodpovědný gang pana hraběte, jenomže víra není důkaz a důkaz je to, co si žádá soud. Stačila by jedna jediná unce a znalec by brzy přišel na to, odkud pochází. Jenomže nikdo žádné zlato nenašel. Jediný materiál, o kterém se vědělo, že se přepravuje, byl

ten černý prášek označovaný jako hnojivo. Ve vile Hironnelle toho našli velké množství. Trochu ho našli i v tom Douglasu, kterého zanechal Algy v poušti.

Biggles se nad touhle hádankou hodně zamýšlel. Ještě neměl příležitost tu látku prozkoumat a tak byl rád, když ho Joudrier zavolał a sdělil mu, že našli další množství a on by rád znal jeho názor.

Všichni šli do osaměle stojící kamenné budovy, původní budovy postavené panem Bourdauem, kde ten prášek našli.

Velká místnost, do které je právě Joudrier vedl, obsahovala zařízení na první pohled nemající žádnou souvislost s možnou činností uprostřed osamělé oázy. Tvořila cosi mezi laboratoří a slévárnou. Byla tady taková dlouhá lavice, na níž stála malá tavící pec vytápěná plynovou bombou na zemi pod ní. Kolem ležely poházené keramické nádoby, kelímkové kleště a další nejrůznější nářadí obvykle užívané při práci tohoto druhu. Opřeny o zeď byly dvě velké plechovky, či spíše plechové vany obsahující jakousi tekutinu. Vedle bylo několik proutím obalených demižonů, z nichž některé byly prázdné a některé také s jakousi tekutinou. Na stole ležela krabice obsahující neurčitý bílý prášek. A konečně na zemi bylo pár malých jutových pytlů obsahujících, podle nápisů velkým písmem na nich, jakési umělé hnojivo. Opodál leželo několik pytlů prázdných. Byly tu také ještě i jiné věci, ale ty není potřeba popisovat. Vzduch v místnosti byl ztěžklý kyselým zápachem, který Gingerovi připomínal chlór. Biggles se zvědavým výrazem ve tváři všechny ty věci prozkoumal. „Well, well,“ poznamenal nakonec tiše.

„Emile mi říkal, že Odenskij je chemik. Když to někdo potřeboval, tak nahrazoval i doktora,“ ozval se Bertie. „Vypadá to, že se tady ve volném čase bavil.“

„Bavil?“ odpověděl mu s úsměvem Biggles. „Tady to je jeho pravé pracoviště. A tohle vybavení bylo jeho chirurgickými nástroji. Samozřejmě, že ta látka není žádné umělé hnojivo, i když by to tak mohlo působit u lidí, kteří nevědí to, co víme my. Podívejme se, jestli se nám podaří zjistit, co to opravdu je.“ Obrátil se na Joudriera. „S vaším dovolením, pane kapitáne, se pokusím o experiment, který jsem jednou viděl předvádět v laboratoři ve škole, když jsem byl ještě kluk. Doufám, že jsem nezapomněl na všechny podrobnosti.“

V nastalém tichu, sledován zraky všech přítomných, zapálil hořáky jedné z pecí a ztlumil plamen. Potom vzal kelímkové kleště a naplnil keramickou nádobu trochou tekutiny, obsažené v jedné z těch plechových van. Tu postavil na plamen.

„Co je to za tekutinu?“ ptal se Ginger.

„Nikdy nepřerušuj žádné kouzlo uprostřed,“ odvětil vážně Biggles. Potom se ale usmál. „Jelikož vím, že ty trpíš netrpělivostí, raději ti to prozradím. Jestli je můj odhad správný, tak je většina z toho zlato.“

Dokonce i Joudrier se však tvářil udiveně a trochu skepticky nad takovou odpovědí.

Nikdo nepromluvil, zatímco Biggles přidával k té tekutině trochu bílého prášku z krabice.

„Co je to za látku?“ chtěl zase vědět Ginger.

„Není na tom nic napsané, ale jestli je tohle vybavení to, co si myslím, že je, tak by to měl být síran železnatý. Dávejte pozor. Aha!“ Zvolal vítězně.

Kupředu se natahující diváci náhle viděli, jak se na dně nádoby objevuje hnědý prášek.

„Co je to?“ neudržel se Ginger.

„Hnojivo,“ odpověděl sarkasticky Biggles. „Nepospíchej.“ Odlil tekutinu, vrátil nádobu nad plamen a otevřel kohout. Prášek se ustálil do podoby kruhu zlaté barvy. Ten Biggles vylil na lavici. „Nemusíte se mne ani ptát, co je tohle,“ zahlaholil a pohlédl na Gingera.

„Zlato!“

„Zcela správně. To je to zlato, co vykopali tam v dole Barula Creek.“

„Člověk nikdy neví, kdy se mu hodí taková trocha jednoduché chemie, kterou se učil kdysi ve škole,“ prohlásil Biggles a úsměv v jeho tváři teď přímo zářil. „Směs kyseliny dusičné a kyseliny solné při bodu varu je jednou z mála věcí, které rozpouštějí zlato. Předpokládám, že ty demižony tamhle obsahují kyselinu. Zrovna moc lidí nepozná zlato v jeho tekuté formě. Ale jelikož by nebylo jednoduché jej takto přepravovat, naši proroctví přátelé jej proměnili v látku, která se dá snadno pokládat za umělé hnojivo zvané zásaditá truska. Když k té tekutině přidáte síran železnatý, vysráží se zlato – ale už jste sami viděli, co se stalo. Když jsem sraženinu zahřál, vrátila se ke své původní formě zlatého kovu.“ Hodil kleště na lavici.

„Teď už je všechno dost jasné,“ pokračoval potom zapaluje si cigaretu. „Zlato se přísně registruje, kontroluje a znovu kontroluje v každé zemi na světě. Kradené zlato je jako náklad příliš horké, totiž alespoň v jeho obvyklé formě, což si každý velice dobře uvědomuje. Žádné letadlo by se s ním na palubě neodvážilo nikde přistát. Se zlatem na palubě by každé

letadlo po přistání mělo co dělat, aby se všechno vysvětlilo. A to samé by se dělo s pozemním transportem. Takže hrabě vymyslel plán, jak je udělat neviditelné. Nebo to možná byl nápad Odenského. Byl to takový primitivní trik. Vzpomeňte si, že s ním nemanipuloval pouze hrabě. Obchodníci na černém trhu, jako například ti Rumuni, o kterých se zrnínil, to od něho kupovali. Oni ho také potřebovali přepravovat a bezpochyby dávali přednost jeho práškové formě před ingoty. No, tak tady to je. Už známe všechny odpovědi. Zlato se musí posbírat a poslat zpátky, kam patří.“

Biggles se obrátil na Joudriera. „Jestli vám to nevádí, tak bych teď odletěl. Kdybyste mne potřeboval, víte, kde mne najdete.“

„A co hrabě a von Stalhein?“ zeptal se Algy.

„Já doufám, že von Stalhein s Grootem přistanou na Plaine de la Crau a v tom případě zjistí, že na ně už čekají Joudrierovi muži. Co se týče hraběte, ten teď může být kdekoli a já nehodlám ztrávit zbytek života jeho hledáním. Bezpochyby o něm ještě uslyšíme, ale prozatím jsem docela spokojený, že jsme ten gang rozbili.“

Bertie si zvolil právě tuhle chvíli, aby se uchichtl: „Hrabě mi za tu krátkou dobu, co jsem pro něho pracoval, moc pěkně zaplatil!“

„A kolik to bylo?“ ptal se Biggles.

„Dal mi sto tisíc ve francouzských francích,“ nadšeně prohlásil Bertie, ruka mu zajela do kapsy a vytáhla s gusem plnou hrst bankovek.

Joudrier natáhl ruku. „Dovolte, já se na ně podívám.“ Pečlivě bankovky prohlédl a potom s klidem

prohlásil, zatímco je strkal do kapsy: „Padělky. Mohou jít přímo do ohně, monsieur.“

Všichni vyprskli smíchy, když viděli Bertieho výraz.

„Heleďte, to je ale trochu kruté, ne?“ vyhrkl po chvíli podrážděně.

Joudrier zvedl varovně prst: „Attendez, monsieur. Máme důvod se domnívat, že tento muž, nazývajíc se hrabě von Horndorf, je Jacob Theller, padělatelský mistr, který ve válce pro Hitlera padělal bankovky států, které okupovali. Mnoho těchto bankovek jsme našli u lidí, které jsme zatkli ve vile Hironnelle. Stále máme ve Francii potíže při proměňování peněz kvůli těmto špatným bankovkám. Nevěděli jsme, odkud jsou. V sejfu ve vile Hironnelle byly staré dopisy adresované na jméno Jacob Theller. Podle popisu je tento člověk ten samý.“

„No, na to můžu říct jediné, že po vši té mojí poctivé dřině je to pěkně hnusný podvod!“ prohlásil Bertie znechuceně. „Copak už na světě není žádný poctivec?“

Následovalo ještě větší oživení a společnost se rozešla.

Marcel si zvolil raději pobyt v oáze spolu s Joudrierem – alespoň dokud všechno nevyřídí, ale přislíbil, že při první vhodné příležitosti zaletí do Gatwicku. Brzy na to Biggles spolu s Gingerem nastoupili do Moskyta a zamířili domů na sever, zanechávaje Algyho s Bertiem, aby za nimi letěli v Dakotě, která se vrátí pro Joudriera a jeho muže. Biggles jim řekl, že si mohou vzít na den či dva dovolenou na jihu Francie, kde měl Algy ještě nějakou nevyřízenou záležitost.

Potom mohou odletět v Austeru, který stále ještě čekal v Nice.

Závěrečná zpráva o tom zvláštním případě Bílých proroků byla napsána teprve za delší čas.

Co se týče von Stalheina, tak Bigglese velmi zklamalo, co se dozvěděl, když doletěl do Francie. Tomu vypočítavému Němci se podařilo vyhnout zatčení díky stejně krutým metodám, které ho už při nejedné příležitosti dostaly z kaše. Jak Biggles očekával, letěl Němcův Moskyt přímo na Plaine de la Crau a také tam bezpečně přistál. Joudrierovi lidé tam čekali. Jenomže se jaksi stalo, buď náhodou, nebo podle zákeřného plánu jeho společníka, že jako první vystoupil Groot. Gandarmové si neuvědomili, že je ještě někdo další v letadle a zaútočili na něho. Groot vytáhl pistoli a snažil se prostřílet si cestu zpátky k letadlu a bývalo by se mu to i podařilo, kdyby na něho ovšem von Stalhein počkal. Ale letadlo ihned odstartovalo. Groot vzteky bez sebe postřelil jednoho policistu a byl vzápětí zastřelen. Moskyta už nikdo nikdy neviděl. Co se s ním stalo, je záležitostí pouhých dohadů, ale vzhledem k tomu, co se Algy doslechlo přesunu vedení gangu za Železnou oponu, se Biggles domníval, že tam von Stalhein našel azyl.

Hrabě se možná pokusil dostat se také do stejného úkrytu, ale jeho osud, jak se později ukázalo, byl už rozhodnut. O několik týdnů později nějací horolezci ve Švýcarských Alpách narazili na trosky letadla, které naletělo přímo do horského štítu – buď díky pilotově nezkušenosti, nebo špatnému počasí. Ležela tam také dvě těla. Vedle nich se válela nárazem otevřená taška. Jedno z těl identifikovali jako Jacoba Thellera, dávno hledaného policií zajevo kriminální činnost během války.

Jeho pilotem, podle dokumentů u něho nalezených, byl nějaký Luis Leguez, chicagský gangster mexického původu, kterého se chtěli zbavit jeho američtí společníci. Mnohem důležitější než tohle ale byl obsah oné tašky. Byla nacpána novými bankovkami několika států a co více, byly tam také štočky, ze kterých byly vytištěné. Ty byly samozřejmě zničeny a tak odstraněna navždy hrozba vznášející se tak dlouho nad evropskými bankami. Při bližší prohlídce pak policie zjistila, že taška má dvojité dno a v něm je úžasná sbírka drahých kamenů, které při identifikaci odhalily další loupeže, jež hrabě se svou bandou spáchal.

Biggles prohlásil, když se o tom všem dozvěděl, že s takovým bohatstvím nebyl žádný zázrak financovat leteckou organizaci takového ambiciózního rozsahu. Hrabě určitě dobře věděl, že existuje limit, kam až může zajít v distribuci těch pochybných platidel, a tak se věnoval tomu, že je proměňoval na univerzálně platné jednotky bohatství – zlato a drahé kameny.

Emile se vzhledem ke svému chování v El Asile ve skutečnosti stal korunním svědkem, takže proti němu nebylo vzneseno žádné obvinění. Znovu nastoupil ke svému pluku, ale pod vlivem kapitána Joudriera podporovaného Bigglesem, se mu podařilo realizovat něco, co vyplynulo z jeho krátkého prožitku na palubě letadla a co si teď tolik přál – stát se vojenským pilotem. Když dovršil své školení, byl vyslán do severní Afriky, tedy do umístění, které se mu díky jeho zkušenostem z pouště náramně hodilo.

Když pak o celé té záležitosti diskutovali v klidu, Biggles poukázal na to, že tento případ obsahuje jeden velice kuriózní fakt. Monsieur Bourdeau, který utratil

obrovské finanční částky na to, aby zachránil kozorohy, ačkoli to naneštěstí nemohl ani tušit, poskytl také veškeré prostředky na jejich vyhubení. Okupaci oázy totiž nepřežil ani jeden kus. Někteří kozorohové možná po neustálém vyhánění našli někde bezpečnější pastvu, ale většina jich určitě padla za oběť podivným dobrodruhům žíznícím po mase a nazývajícím se Bílí proroci.

William Earl Johns

BIGGLES A ZÁHADA ULOUPENÉHO ZLATA

Z anglického originálu *Biggles works it out*

přeložil Jan Nemejovský

Obálka Josef Pinkava s využitím motivu Zdeňka Buriana

Ilustroval Pavel Andrýsek

Vydalo nakladatelství Riopress Praha,

jako svoji 116. publikaci

Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát

Vytiskla ČTK – repro Brandýs nad Labem

Doporučená prodejní cena 86,– Kč

ISBN 80-85611-78-3